OAMENI CARI VOR SĂ FIE ORIGINALI

Sunt unii oameni cari țin neapărat să fie originali. Dela individul care se plimbă pe stradă în toiul gerului cu capul gol și în sacou și până la acela care ține să încerce senzația nupțială în nacela unui balon stratosferic (a fost unul, care i-a făcut o astfel de propunere lui Piccard când își prepara cea de a doua ascensiune) totul nu e decât goană disperată după originalitate, după senzațional, după publicitate.

Dealtfel frământarea însăși a fiecărui individ în parte, efortul de a se afirma, de a se releva, de a stârni admirația anturajul nu e altceva decât o permanentă ambiție de a fi original, de a creea ceva care să iasă din banalul mediocrității.

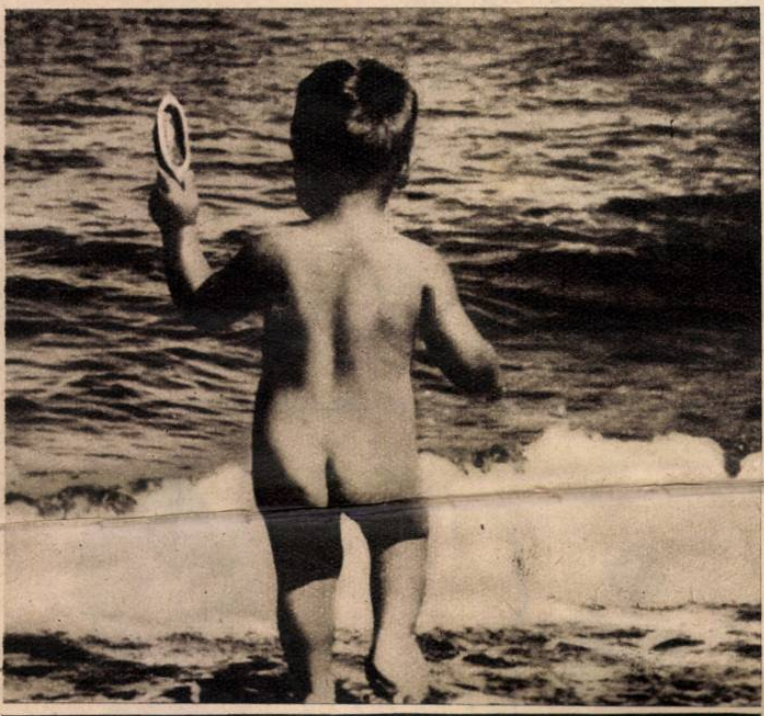
Originalitățile cele mai amuzante însă le practică oamenii, cu ceremoniile nupțiale. S'ar părea că se pretează, acest gen de ceremonie, la cele mai fanteziste execuții. Sunt oameni cari au avut ambiția să fie cununați în avion; alții, mai cinici, cari au ținut să fie cununați în sicrie; însfârșit alții — iubitori de mare — cari au îmbrăcat costume de scafandru și au ascultat slujba cununiei pe fundul mării.

Ce senzații or fi simțind acești „originali", nu știu.

Iată, spre exemplu, în fotografia alăturată un ginere care și-a petrecut noaptea nunții într'o barcă. Când s'a întors la mal, prietenii au ținut să-l răstoarne puțin prin apă. Gest inutil deltfel, căci și-așa, și-așa tot intrase el... la apă.

„De „Ziua Apelor" la Paris efectul cel mai hilariant l-a avut o nuntă în apă.

Prichindel lansează un „yacht" în strictă intimitate.

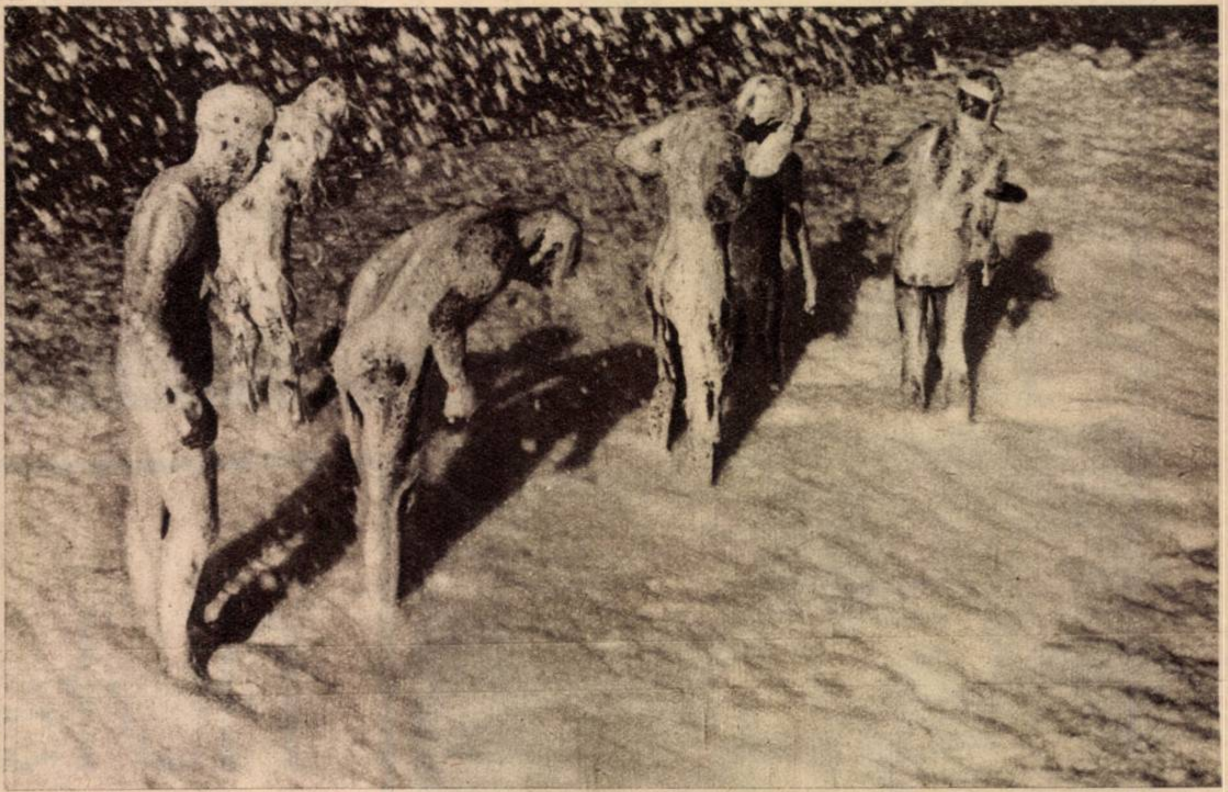
IN SPUMA ALBĂ CA ZĂPADA

E cald. La țărmul mării copii și oameni mari pe plaje, se desfată cu aceiași bucurie. Pentru cei dintâi, nisipul, apa, soarele inseamnă o schimbare, pentru ceilalți uitarea de un moment a crizei, a conflictului italo-abisinian, a grijilor mărunte din fiece zi. Și în această libertate deplină, în această uitare a preocupărilor cotidiene, spiritul inventiv al omului găsește mijloace nouă de desfătare.

Intr'o localitate la țărmul Mării Baltice pompierii s'au gândit să utilizeze spuma de care se folosesc la stingerea incendiilor, ca un divertisment pentru vilegiaturiști. Ca o ninsoare abundentă, pe plaje, pe trupurile goale ale copiilor și oamenilor mari, cade de sus spuma albă. Se pare că e foarte plăcut să te îmbăiezi în apa de mare acoperită de spumă. Oricum, spectacolul e nou și produce veselie.

Copiii se desfată în marea acoperită de spumă.

Oamenii acoperiți de spumă par niște arătări din altă lume.

Pompierii trimit o ploaie de spumă albă pe plaje, acoperind cu ea nisipul, valurile mării și pe cei depe plaje.

LEGENDA DIAMANTULUI JONKERS

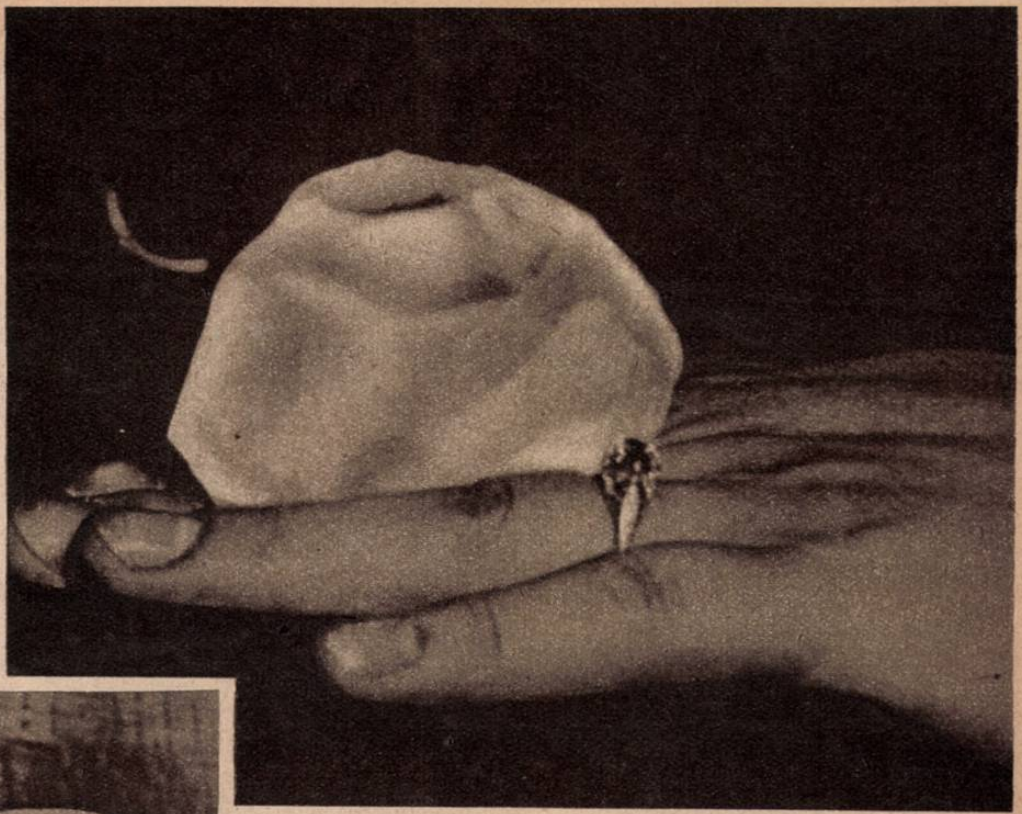
Zilele trecute, s'a vândut, la New-York, cel mai mare diamant neșlefuit din lume, așa numitul diamant Jonkers care nu are mai puțin de 726 de karate.

Prețioasa piatră cu care se mândrea muzeul de științe naturale din New-York a trecut în posesia unui mare concern englez, care l-a cumpărat cu suma de 750 mii de dolari. Cași Orlofful și ca toate celelalte diamante celebre, Jonkersul are și el, legenda lui brodată pe elemente destul de fantastice.

Se zice că în clipa în care a fost găsit în faimoasele mine ale lui Jacobus Jonkers din Africa de Sud, cei trei săpători cari l-au descoperit în zona lor de lucru, au orbit. Adus la New-York și încredințat mai întâi unui mare bijutier de pe Broadway spre a-l expune în vitrină, Jonkersul a continuat să poarte nenorocire: magazinul a ars într'o noapte până în temelie, bijutierul reușind a-și salva numai o parte din avere. Iar mai târziu când a intrat în posesia muzeului, polițistul însărcinat special cu paza lui, a paralizat de ambele picioare, fapt care s'a integrat deasemenea în legenda lu sinistră...

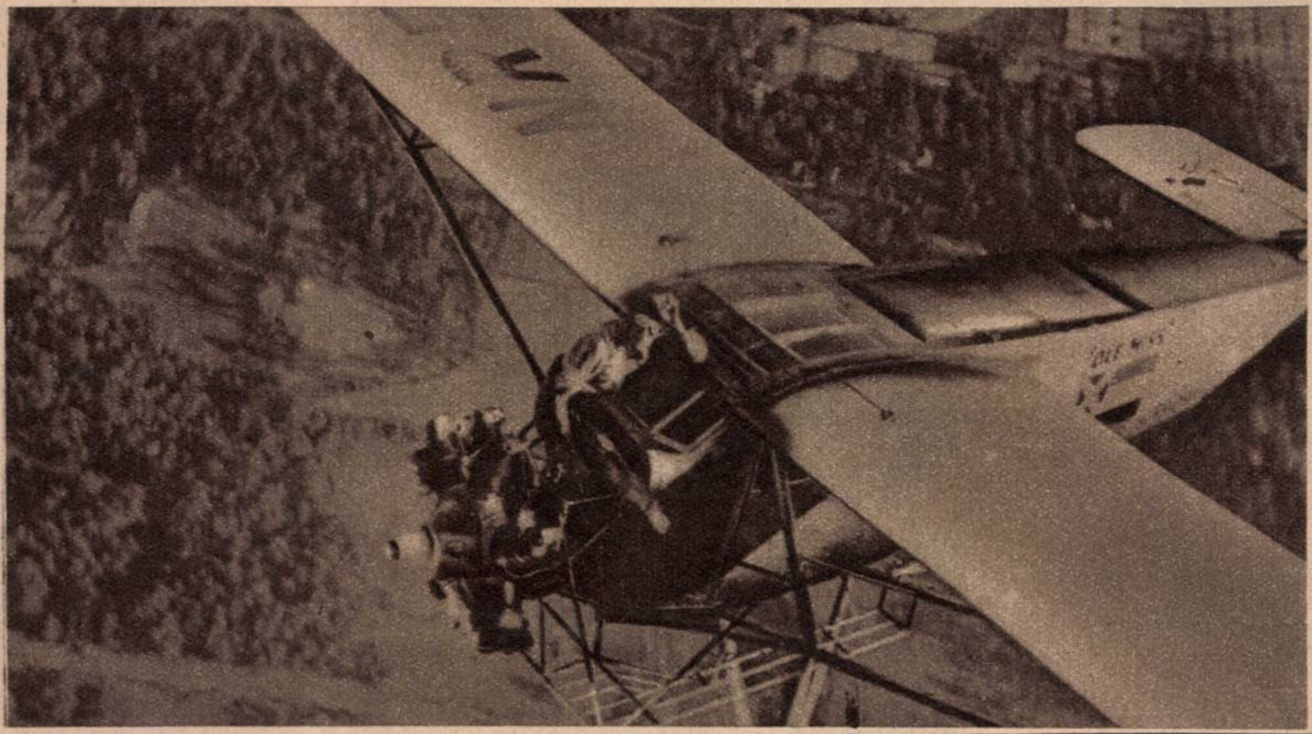
Să urmărim deci mai departe puterea lui nefastă și să vedem ce se va întâmpla Englezilor cari l-au cumpărat acum.

Se zice însă că Englezii nu l-au cumpărat pentru ei ci pentru un maharajah, pentru unul din hindușii aceia cari poartă diamante și la papucii de bae.

750.000 dolari pentru un diamant

Diamantul Jonkers cântărește 726 de carate și e lung de 2 3/4 zoli. A fost găsit în minele Jonkers din Pretoria (Africa de Sud). El a fost cumpărat de Muzeul American de Istorie Naturală din New-York.

27 DE ZILE IN AER

Frații Key, după un sbor de durată, de 27 de zile, 5 ore și 33 minute, au aterizat pe aerodromul din Meridian (Missouri, Statele Unite). Ei au bătut astfel recordul duratei de sbor. S'au hotărît să aterizeze numai când au observat că nu le mai funcționează bine conducerea. Avionul a străbătut deasupra aeroportului — căci aviatorii, spre a putea fi controlați nu s'au depărtat dincolo de raza vizuală a observatorului depe aerodrom — 52.500 de mile, adică 85.000 kilometri. Aceasta înseamnă de două ori înconjurul pământului, pe la Equator.

INSTRUMENT CU CLAPE ȘI DE SUFLAT

O fabrică de orge din Germania a lansat un nou istrument muzical, care are o claviatură și totodată o țeavă prin care muzicantul poate introduce aer în instrument. Sunetele produse cu acest instrument sunt asemănătoare cu ale clarinetului, oboiului și flautului, el poate sluji ca instrument de acompaniament sau solo și a fost numit Solfia. Noul instrument e rezultatul unor cercetări îndelungate ale inventatorului Hans Kaulbersch.

Miss Tunis în timpul călătoriei spre Londra, la concursul de frumusețe, a purtat pe față — conform tradiției țării sale — o mască, așa încât să nu i se vadă decât ochii.

CONCURSURI DE FRUMUSEȚE

S'au perimat concursurile de frumusețe. Și-au pierdut din însemnătate, în primul rând pentru motivul că cele mai adesea ori, frumusețea este unită cu modestia, și fetele frumoase nu îndrăznesc să se afirme astfel. Se întâmplă deci ca la concursurile ce se organizează, să se prezinte mai mult dintre acelea care ar fi să stea în rândul al doilea sau al treilea, și nu cele cu adevărat frumoase. La noi, mai curând decât în străinătate, și publicul, și concurentele s'au plictisit de repetarea concursului.

In America, în Franța, și acum mai de curând în Anglia, aceste concursuri mai au oarecare succes.

In anul acesta a avut loc un concurs la Londra, spre a fi aleasă „Miss Europa 1935". A reușit spaniola, a cărei fotografie o vom publica în numărul viitor.

Ce-a căutat la acest concurs o „Miss Tunis", nu înțelegem. Sunt însă femei care înțeleg să se manifeste pe alte tărâmuri decât ale frumuseții fizice. Astfel este, bunăoară, doamna Bayan Munire, prima femee din Turcia care a ajuns prezidentă a tribunalului criminal din departamentul Uchak (Turcia).

Sus stânga: Domnișoara Muriel Oxford, „Miss Marea Britanie" într'un costum vechi englezesc, la concursul pentru titlul „Miss Europa".

Dreapta: Domnișoara Giselle Treville („Miss France") concurează la titlul de „Mis Europa".

Stânga: D-na Bayan Munire, prezidenta unui tribunal din Turcia.

REALITATEA SPORTIVA

Cu implacabila neîndurare a timpului, s'a mai rupt încă una din cele 52 de foi roșii de sfârșit de săptămână ale calendarului... S'a mai consumat încă una din Duminicile anului... Sportul a mai tras o linie pe răbojul activității sale, răboj cu linii multe... S'a mai scurs o săptămână...

* * *

In care — ca și până acum — tot footballul a avut, din distribuție, rolul principal. Dacă nu ca interes, ca importanță, ca rezultat și consecințe, măcar ca număr al spectatorilor cari au populat tribunele arenelor de pe cuprinsul întregei țări, în multe locuri nepăsători la amenințările insistente a unor impozante echipe călătoare de **nimbus și stratus...** Capitala a găzduit „partida zilei" cum am fi tentați să numim matchul Venus (București) — Universitatea (Cluj). Am fi tentați... din două motive. In primul rând, de rezultatul lui depindea locul al doilea în clasamentul Diviziei Naționale, pe primul luând stăpânire, încă de Duminica trecută, Ripensia. Apoi, între bucureșteni și clujeni exista o veche rivalitate, accentuată de ultima înfrângere a Venusului, toamna trecută, la Cluj.
Oricum, foști campioni naționali și-au luat revanșa. Și în ce condițiuni! 5 — 0 nu este un scor prea curent, în întâlnirile dintre echipele fruntașe. Totuși, cu 5—0 a cedat Universitatea, după o partidă în care Venus a jucat cum nu ne amintim de mult să-i mai fi văzut. Și publicul a aplaudat, forma minunată a unui Petea Vâlcov și a unui Sfera, cu un entuziasm amestecat cu melancolie, reminiscențe de balcaniadă, în care nici unul nici celălalt n'au purtat tricoul natural.
Universitatea merita o soartă mai bună. Sau, cu alte cuvinte, scorul e prea sever pentru a exprima fazele partidei, pe teren. Clujeni au dominat și ei, au presat chiar în repriza doua, dar lipsa de trăgători la poartă conjugată cu insuficiența manifestă a liniei de mijlocași le-a fost fatală. Și, în afară de Sepci și Orza nu avem alte nume de reținut.
Punctele au fost marcate de Petea Vâlcov (2), Motoroi, Vogel și Sepi.

In țară, celelalte matchuri au procurat Juventusului neplăcuta surpriză a unui 2 — 0 negativ contra Amefei, Unirii Tricolor un succes platonic — 4—4 cu România din Cluj, la Cluj — și Crișanei o confirmare suplimentară a marelui adevăr că niciodată un match de football nu e dinainte jucat: a terminat la egalitate cu Gloria din Arad (2—2).
Dar toate aceste matchuri nu mai prezintă nici un interes din punctul de vedere al clasamentului. Mai multă atenție ne putem acorda partidelor de calificare pentru disputarea barajului cu Amefa, ultimul clasat în Divizia Națională A. După victoria de eri asupra Daciei-Unirea, Jiul din Pietroșani și-a afirmat, cu autoritate, întâietatea. Rămâne să vedem dacă echipa muncitorilor minieri va reuși să învingă și pe Amefa...

Două faze interesante din matchul Venus-Universitatea.

* * *

Un alt eveniment îl constitue desfășurarea campionatelor internaționale de tennis, la cari participarea câtorva jucători polonezi și cehoslovaci ne-a furnizat ocazia unor constatări prea puțin măgulitoare pentru clasa tennisului nostru. Trecând peste pietoni, la simplu doamne, a d-nei Wolf (Austria) asupra campioanei noastre naționale, d-ra Somogy, avem de făcut trista constatare, la simplu domni, a eliminării tuturor reprezentanților noștri încă din sferturile de finală. Botez în fața polonezului Tarlowsky, Hamburger în fața lui Witman, Schmidt și Poulieff respectiv în fața cehilor Cernoch și Kosek, toți au cedat, toți au fost eliminați, lăsând semifinalele probei celei mai importante să fie disputate, ca o chestiune privată, între oaspeți.

Doamna Wolff (Austria) care a luat campionatul de tenis la simplu doamne, și d-na Sonia Poulieff (România), care i-a cedat titlul.

Tarnowsky (Polonia) la campionatele internaționale de tenis.

* * *

In străinătate, la ordinea zilei — în afară de faza decisivă a cupei Davis, care se apropie — la ordinea zilei este turul Franței în care belgianul Maës conduce cu o autoritate crescută prin dispariția celui mai periculos concurent, francezul Mague, victima unui accident.
Și, negreșit, nu trebue să uităm Cupa Europei Centrale, în care ultimul sfert de finală a fost lichidat, rivalitatea dintre Austria și Slavia fiind lichidată la Viena, unde, în al treilea match, Austria a învins cu 5-2...

GH. ȚARI

„REALITATEA ILUSTRATĂ"

Vă oferă o distracţie instructivă şi pasionantă, care desvoltă simţul observaţiei şi facultăţile de concentrare

PROBLEMA POLIŢISTĂ

Citiţi, cugetaţi şi trimiteţi-ne părerea! Soluţia se va publica săptămâna viitoare, împreună cu numărul premiaţilor

Cititorii sunt rugaţi să ne trimeată soluţiile lor până cel mai târziu Vineri 19 Iulie. Acordăm zece premii a 200 lei fiecare celor cari vor deslega problema. Deasemenea vom publica numele celor cari au găsit soluţia exactă.

3.*) CARE DIN PATRU?

JOI 26 Aprilie la orele 7 dimineaţa, cameristul domnului Vifor, descoperi cadavrul stăpânului său, întins pe jos, cu ceafa tăiată, în biroul luminat de lustrul din tavan, care era aprins.

In odaia aceasta, sertarele sparte arătau cu prisosinţă că motivul asasinatului fusese furtul. Altminteri, nici o urmă; ferestrele închise, odăile în cea mai perfectă ordine, fără îndoială că banditul venise drept în birou. Toate acestea, inspectorul le-a văzut la prima privire, cum a sosit în după amiaza acelei zile. O cercetare amănunţită a biroului nu i-a revelat nimic. Uşa dela intrare era intactă şi închisă.

In odaia mortului, uşa care dădea spre coridor era deschisă. Doamna Vifor se culcase şi adormise, în ajun, pe la orele 21, în vreme ce bărbatul ei citia în aceeaşi odae. Ea nu văzuse nimic, nu auzise nimic, până la ţipetele servitorului, când a descoperit cadavrul — spunea dânsa, şi deoarece în timp ce-şi făcea declaraţia călcase pe firul electric care lega aparatul de radio, aşezat pe masă, de priza de curent fixată lângă uşe, ea ridică steckerul prizei şi îl introduse în soclu. Atunci se auzi o muzică de dans, slabă ca un murmur. „Ei, iată postul Bucureşti!" — citi inspectorul pe cadranul luminos al aparatului. „Domnul Vifor îşi oprea deobiceiu aparatul, scoţând priza?"

„Nu, niciodată — răspunse femeea uimită — el întoarce totdeauna întrerupătorul. Avea obiceiul să prindă concertele radiodifuzate, şi eu adormeam devreme, ascultându-le".

„Bun, bun — murmură inspectorul pe gânduri, citind programul din revista de radio de pe masă, apoi privi mai multă vreme cartea deschisă lângă fotoliu, şi într'o scrumieră o ţigară stinsă, ce se termina printr'un cilindru lung de scrum.

Portarul n'a ştiut să spuie nimic. Absolut nimic nu-i păruse suspect în ajun.

Servitorul strânsese masa şi a avut de lucru în bucătărie până pe la ora 22.15, apoi s'a dus să facă o vizită portarului, până la miezul nopţii. „Inainte de a cobori pe scara de serviciu — a declarat el — n'am observat, nici n'am auzit nimic deosebit, ci pur şi simplu am văzut lumina trecând pe sub uşa închisă din camera stăpânului meu." Mai mulţi locatari au putut certifica, că într'adevăr a fost la portar între orele 22.30 şi 24. Interogatoriul tânărului secretar care locuia în acelaşi apartament, a fost mai interesant. Acesta plecase în ajun, imediat după cină, cam pe la orele 20.30, ca să meargă la cinema, de unde s'a înapoiat la miezul nopţii. Incolţit de întrebări s'a turburat, şi în cele din urmă a mărturisit că n'a fost la cinematograf. A spus că dupăce avea de gând să meargă, a întârziat la etajul al şaptelea, cu servitoarea, şi n'a coborît decât pe la 23.30, pe scara de serviciu. Atunci a intrat în odaia lui, fără să observe nimic deosebit.

Servitoarea n'a putut să adauge nimic nou. S'a suit în camera ei la ora 20.30, a petrecut seara cu secretarul şi n'a coborît decât la 8 dimineaţa, dupăce crima fusese descoperită.

Făcându-se o percheziţie, s'a găsit, ascuns în soba din odaia secretarului, un coup-papier pătat de sânge, care în mod obişnuit ar fi trebuit să se afle pe masa din birou.

„Victima a fost omorîtă cu asta", şopti doctorul la urechea inspectorului. După starea cadavrului, crima s'a petrecut între orele 21 şi 24. Dealtminteri, iată ceasul brăţară, pe jumătate sfărâmat, pe care l-am găsit pe mâna lui."

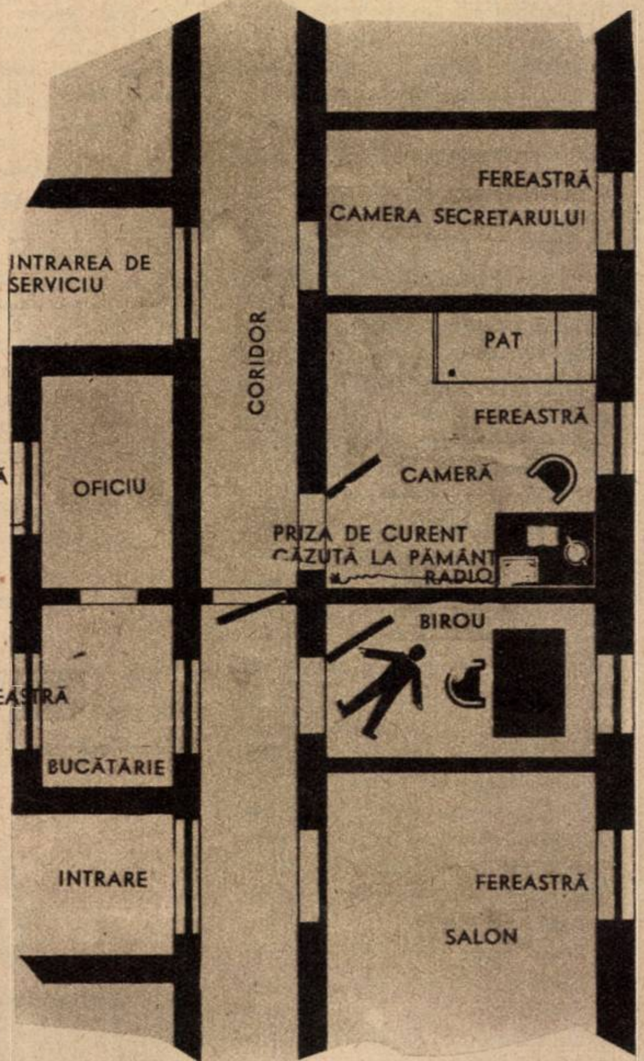
Inspectorul privi gânditor acele oprite la orele 11.32: „Zău, doctore, spuse dânsul căscând, de ce sunt criminalii totdeauna atât de proşti?"

Intrebare:

CINE A UCIS PE D. VIFOR?

*Vezi „Realitatea Ilustrată" No. 441 şi 442.

Planul apartamentului în starea în care era în momentul când s'a descoperit crima.

* * *

Un extras din programul de radio găsit pe masa victimei.

MIERCURI (urmare)

364,5 m. BUCUREŞTI 12 kw. 823 kHz.

(Urmare)

20.50: Răspunsuri tecnice.

SEARĂ INCHINATĂ LUI GEORGE ENESCU

21.00: George Enescu, viaţa şi opera lui, de **Emanoil Ciomac.**

21.15: G. Enescu: Simfonia în re minor **(Orchestra Radio** sub conducerea d-lui **Alfred Alessandrescu).**

21.45: G. Enescu: Şapte cântece de Clément Marot, cântate de **Constantin Stroescu,** la pian: **George Enescu.**

22.00: George Enescu: Suita 2-a în do major **(Orch. Radio):** a) Uvertură; b) Sarabandă; c) Gigă; d) Menuet gra...

22.30: Sfârşitul emisiunei

JOI

1875 m. RADIO-ROMANIA 20 kw. 160 kHz.

364,5 m. BUCUREŞTI 12 kw. 823 kHz.

13.00: Cota Dunării. — Spectacole. — Conferinţe.

13.05: Concert de prânz — Muzică uşoară (discuri): Viena, rămâne Viena, de Michaeloff şi Drumul la tine nu e niciodată prea lung de Stolz, (orch. Odeon.-O); Două cântece din filmul „Un cântec pentru tine", de Jurmann, cântate de Jean Kiepura.-(O): Melancolie, foxtrot de Handman şi Când visez, de Burke, (or... Vic Meyer.-C); Cântec vrăjit, de ... şi Lasă-te ... iubire de ...

SOLUŢIA PROBLEMEI No. 2

OCHII

Priviţi poziţia cadavrului, lângă uşe, în faţa ferestrei, cu revolverul în mână. Este evident că atunci când s'a stins electricitatea, Văleanu s'a repezit la întrerupătorul electric, un reflex pe care-l cunoaştem cu toţii.

In această clipă el a văzut, spre fereastră, un lucru înspăimântător, asupra căruia a tras primul glonte, care a sfărâmat geamul şi a găurit oblonul, apoi al doilea glonte care a ricoşat şi a făcut ca revolverul să explodeze.

Cei doi bărbaţi n'au văzut nimic intrând în cameră, de unde nimeni nu putuse să iasă, unde nimic nu fusese deranjat afară de geam; aceasta înseamnă că acel lucru spăimântător a dispărut odată cu geamul sfărâmat.

Mai mult încă, acest lucru se afla pe geam înainte ca lumina să fie stinsă şi numai întunericul a făcut să fie vizibil.. Ochii, fără îndoială, trebue să fi fost două pete mici de vopsea radioluminiscentă, pusă pe geam.

Văleanu vede aceste pete în întuneric, se sperie, căci de o lună groaza îl chinue, trage, face ca ele să dispară şi se răneşte...

Da, dar ce i-a atras atenţia spre fereastră, în momentul stingerii? Păi prin strigătul lui Alexandru pe care-l aude prin perete (Fereastra!) şi prin deschiderea bruscă a oblonului din camera alăturată, care loveşte în partea ferestrei lui.

Păi toate astea sunt prea frumoase ca să fie naturale. Şi glontele care ricoşează? Explozia pe care o provoacă un cartuş cu pulbere neagră, produce un sgomot surd, şi numai explozibilele prizante, bunăoară şedita, pe care o întrebuinţează minierii, fac un sgomot sonor şi au mirosul caracteristic, care l-a uimit pe şeful de jandarmi. Cel de al doilea glonte era pregătit anume: aici e o crimă, desigur.

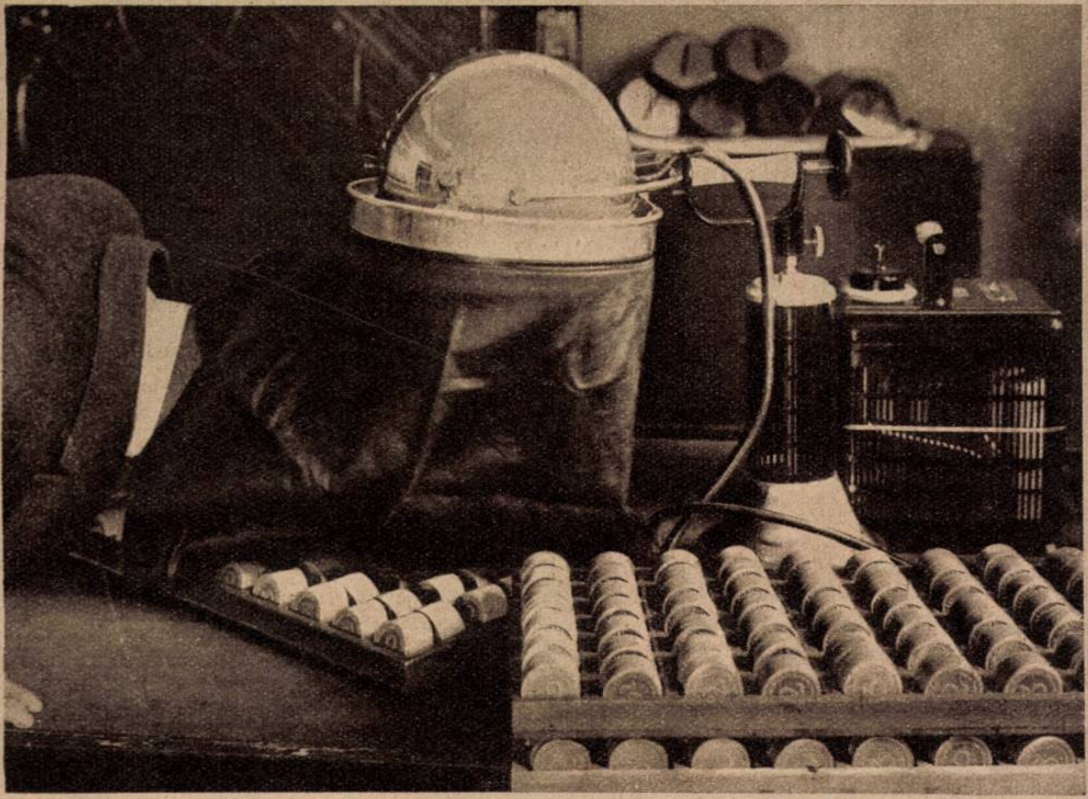
Cine? Fără îndoială, cineva de ai casei. Alexandru sau Costică? Cine a pus becul electric din spălătorie în putină, ca să provoace topirea siguranţei contorului, când apa va ajunge până la bec? Cine a făcut petele pe geam? Cine e vicleanul care a aranjat toate acestea? Păi vicleanul acesta ar fi prea prost dacă ar fi Costică, ca el să fi aranjat toate acestea o oră şi jumătate mai devreme de plecare, în vreme ce momentul este perfect ales, dacă e vorba de Alexandru care aruncă astfel toate bănuielile asupra moştenitorului prezumtiv. Acelaşi Alexandru e foarte grăbit să strângă de îndată cioburile de geam, singurele corpuri delicte, de a se închide împreună cu jandarmul, pentru ca astfel să fie scos din cauză, şi de a se atrage atenţia victimei spre fereastră, de îndată ce lumina s'a stins; fără să mai socotim că şedita se întrebuinţează în mod curent în fabricile de ciment.

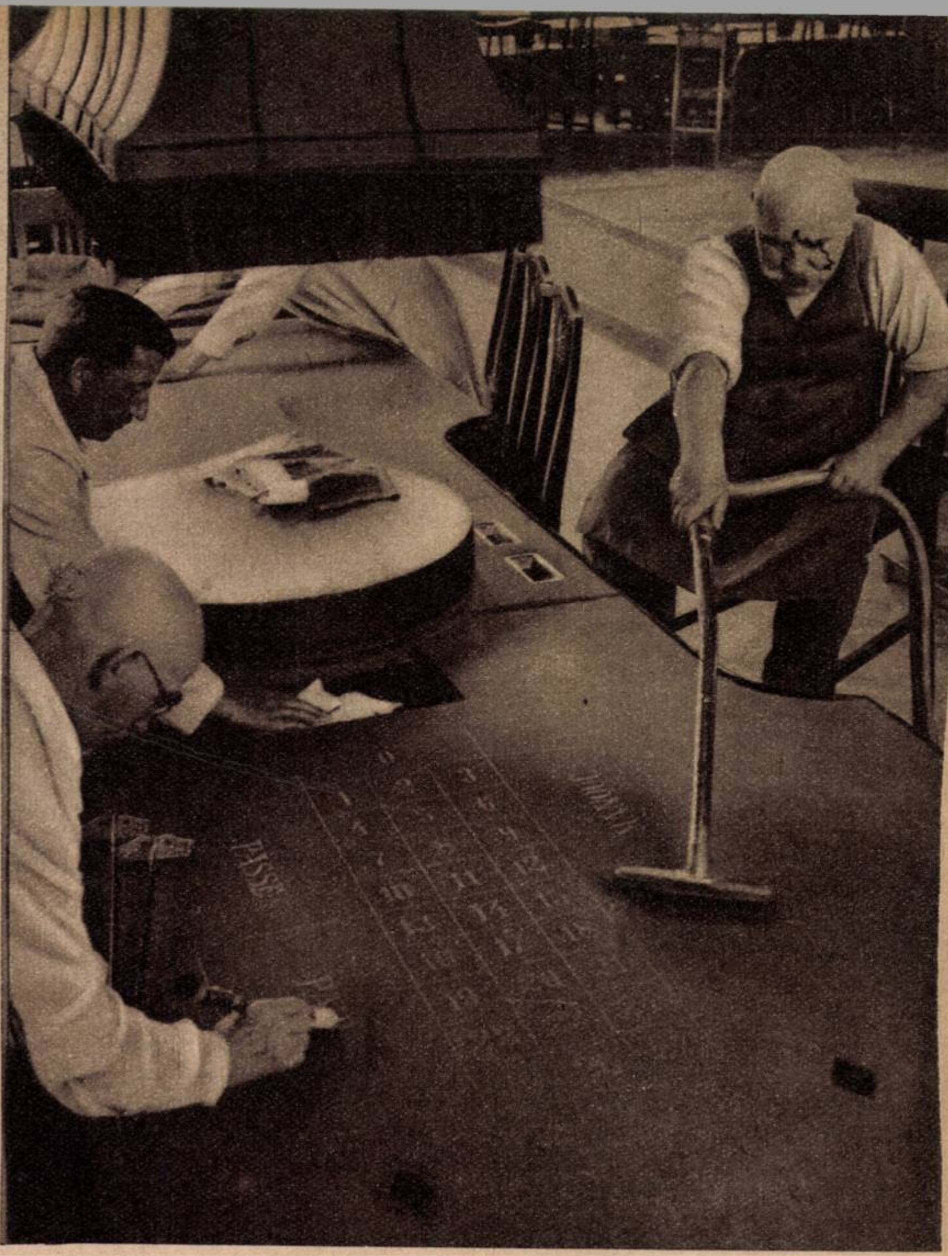
Toate acestea pentru ce? Păi moştenirea care era vorba s'o sustragă dela nepotul bănuit?

Vedeţi numele celor cari au găsit soluţia exactă şi au câştigat premiile, în pagina 7

Fotografia noastră arată cum — închiderea jocului — se curăță, cu aspiratorul, postavul mesei de joc. se înscriu din nou cifrele și datele depe masă, se controlează ruleta.

Nu știați probabil că un casino de joc are adesea și o secție criminalistiă. Aceasta e necesară, pentrucă sunt mulți jucători cari încearcă să înșele banca, și pricinuesc astfel pagube. După ce s'a închis, noaptea, jocul, în această secțiune se cercetează la o lampă de quarț, ca să se vadă dacă nu cumva printre ele se găsesc fise falsificate.

UNELTELE ISPITEI

ÎMBOGAȚIREA grabnică, fără muncă, a ispitit totdeauna pe om. Jocul de noroc, atrage pe toți naivii. Poveștile cu cei cari s'ar fi îmbogățit, fiind favorizați de soartă, la masa verde, ademenesc multe firi slabe, și astfel vezi oameni de toate categoriile sociale, îmbulzindu-se în jurul meselor de ruletă și baccara.

In diferitele casinouri și cluburi, sute de ochi urmăresc cu înfrigurare mica bilă care se rotește fără odihnă, și care odată cu oprirea ei nepăsătoare face unu-doi fericiți, și nenumărați desnădăjduiți. Dar chiar cei cari au câștigat în cele din urmă vor pierde.

In jurul mesii, cu suflarea grea, figuri obosite, cu mâini înfrigurate și tremurătoare, oamenii așteaptă. Crupierii cu voce sonoră, strigă numerile ieșite, anunță închiderea jocului și strâng cu dibăcie uimitoare, fisele depe masă.

Și la noi, și în străinătate sunt numeroase localuri unde se oferă prilejul jocului. In casinouri, de multe ori jocul începe la 10 dimineața spre a nu se sfârși decât la 4 a doua zi, în zori. Să nu se creadă însă că dupăce ultimii jucătorii au plecat, cu gura amară și cu desnădejdea în suflet, activitatea încetează în casinouri. In vreme ce soarele răsare, mâini harnice sunt ocupate spre a pregăti din nou jocul pentru deschiderea din ziua care începe. Totul trebue pus în rânduială, fisele trebuesc controlate — ca să nu se fi introdus false între ele — trebuesc numărate și aranjate, ca din nou să atragă mulțimea ce va năvăli — după ce-a dormit câteva ceasuri — în jurul mesii verzi.

Rezultatul problemei polițiste Nr. 2

„OCHII"

Se pare că problema polițistă No. 2 „Ochii", era ceva mai grea, întrucât n'au dat răspunsuri exacte decât domnii:
Iliescu Nicolae, Craiova și
C, Comatas, București.
Aceștia au câștigat fiecare, câte un premiu de 200 lei.
Au arătat întregul proces al crimei, fără să indice însă pe criminal:
d. Roată Andrei, Ploești.
I. Ionescu Cet.-Albă.

Au indicat criminalul, fără să arate însă cum s'au petrecut faptele, următorii:
Magda Bădulescu, București
Vasile T. Magola Dumbrăveni-Târnava Mică.
Popescu Vasile, Ploești
Cristofor Rădulescu, București
M. Stănculescu, R. Vâlcea
G. E. S., Pojorâta
Dan Titus Lochian-Gherla.

Grupul de călușari care va participa la concursul internațional de dansuri din Londra. Jos, în iarbă „Mutul".

Călușarii

UN JOC DESCINS DIN RITURILE ROMANE

CĂLUȘARII noștri vor juca la festivalul internațional de dansuri populare dela Londra. Călușarii pe cari îi cunoașteți, sărind cu zurgălii, îmbrăcați în culori vii, cu pamblici lungi, atârnându-le din pălării, — vor m i n u n a, credem, pe organizatori. Conducătorul lor, profesorul Brauner, un pasionat folclorist speră că vor lua premiul ce se va acorda. Speră, cu atât mai mult, cu cât și Englezii au avut un joc cu multe similitudini față de cel al călușarilor, — joc care-a dispărut azi complet din Anglia, invadată de civilizație.

Jocurile populare — dintre cari cel al călușarilor de la noi, — sunt și vor rămâne mereu o sinteză vie a ritmului, a expresiei și a euforiei marilor masse. E recunoscut doar simțul precis și substanțial, cu care sunt dotate. Dansurile, doinele, cântecele, melodiile, formează bogatul patrimoniu, surse nesfârșite, de unde se alimentează inspirația lor permanentă. Spunem aceste lucruri, cari verifică faptul declarat de un călușar, că jocul lor, „mișcările", — adică figurile intercalate în dansul lor — sunt creațiuni particulare ale grupelor de călușari.

ORIGINA CĂLUȘARILOR

Cercetători obiceiurilor noastre populare nu sunt încă cu exactitate fixați asupra obârșiei acestui joc. Unii cred că descinde și e o derivație din mitul M e n a d e l o r; alții că are o descendență dintr'unul roman sau tracic. Ei — călușarii — spun că e roman.

Se crede însă că este o formație din invocațiile magice către natură, din jocurile bucolice, pe cari le-au avut, în vechime, toate popoarele și din care au rămas fragmente, reminiscențe, până în zilele noastre. Snopul de ceapă și usturoi, pelinul care-l poartă în vârful steagului lor, sunt indicații aproape sigure, — ne spune un cercetător competent.

Călușarii se aleg printr'un concurs dintre cei mai buni jucători din sat. Cum dansul presupune multă agilitate, un dinamism fervent și un ritm trepidant, elementele trebuesc căutate printre flăcăii cei mai supli și mai dotați. Ei se leagă pe un anumit număr de ani, care trebue să fie în mod neapărat fără soț. 1, 3, 5, 7 până la 9. In acest timp se țin printr'un jurământ pe care-l fac la steagul ce-i va însoți, lângă vătaful lor, loc ce poate fi obținut prin licitație bănească.

Așa, ei vor juca cât țin Rusaliile, prin toate satele din jur, oamenii trebuind să le dea parale, să-i găzduiască, să-i respecte. In psihologia lor, prezența călușarilor e magică, sacrosantă și tabu.

JOCUL

E compus din două părți: plimbarea și mișcările. V ă t a f u l conduce în cap. Cei nouă călușari, cu bastoanele în mâini, nu așteaptă decât semnul. Un chiot — Halașu! — și plimbarea se face în cerc, după muzică. La intervale se fac mișcările, figurile jocului. Din mulțimea și varietatea lor, având fiecare o denumire a ei specială, — pe care i-o dă cel care-o inventă. Fie după locul depe unde este, cum e aceea a teleormănencii, a pădurețencii, măldăreștii, fie cu denumiri simbolice: oglinda, a dracului, rața și altele. In aceste mișcări se arată toată virtuozitatea jucătorilor, tot ritmul, agilitatea, simțul coreografic, pornirile ca de resort, săriturile în aer, — toate pline de grație și de o simetrie perfectă. Aceste mișcări nu sunt creații abstracte de dans, ci simbolizări a fel de fel de obiceiuri, din viața pământească. Una e a războiului, jucată de o pereche de călușari, cari își desemnează câte un loc, care reprezintă țara lui, pe care trebue s'o apere. El se va lupta cu adversarul și acel care învinge va fi glorificat de toată grupa. Alte mișcări sunt erotice, pline de priapism, gustate mult de țărani. Aceste figuri, călușarii nu le fac în orașe, ele fiind, din cauza aceasta, necunoscute nouă. Bastoanele batistele, pintenii cu zurgălăi, sunt elemente principale în jocul lor. Cu ele se ajută să execute mișcările.

MUTUL

E personajul grotesc, hilar, măscăriciul călușarilor. O mască, făcută din piele de capră, un nas și urechi de cârpă, dinții de fasole, rânjiți, cu o bonetă cusută de mască și un costum de ghiduș — constitue ținuta lui. El poartă, spre deosebire de ceilalți, sabie în loc de ciomag. Face tumbe, se leagă de jucători, completează spectacolul cât timp călușarii fac pauză, între două mișcări. Rol de clown. Rol care trebue să distreze și să păstreze totuși aerul misterios ce-l are obiceiul jocului lor. Insă mutul e un dansator tot atât de bun și tot atât de priceput. Toate deplasările lui, tumbele, țopăiturile, trebue să aibe grație și să se integreze armonios în jocul de ansamblu. Nu trebue să scoată nici o vorbă, atât timp cât e îmbrăcat cu costumul lui. Ar viola regula și destinul ce-l are. Tot ce va voi să exprime, trebue mimat, făcut în pantomimă. Și o face cu o bogăție de resurse apreciabile, ajutat de masca lui burlescă, de nasul și urechile de cârpe, ce i se bălăbănesc între smocurile de păr ale feții lui de capră; cu fasolele albe, cusute la deschizătura gurii, ceea ce-i dă un aer de vraciu și de ducă-se pe pustii.

S. R.

Dansul în grup.

O fază din dans.

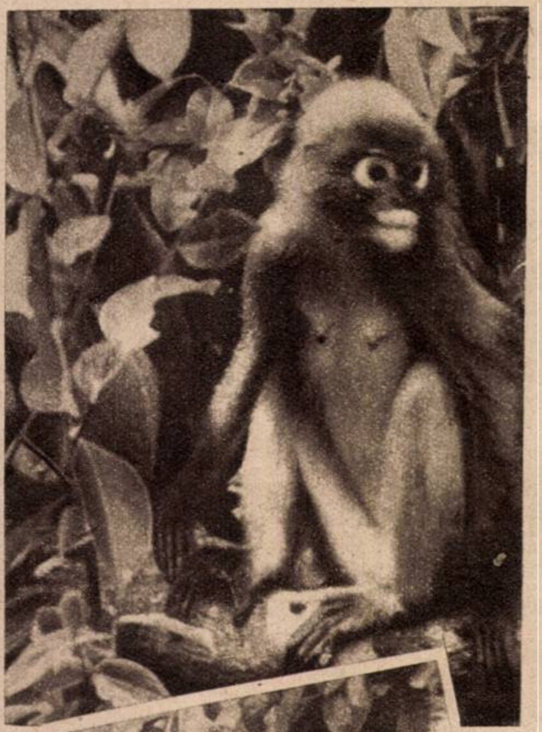
cam rare, fără desişurile de verdeaţă ce oferă, deobiceiu gorilelor un adăpost. Aceasta se repezi la vânător fără teamă şi fără ezitare şi negrul, care până atunci ucisese treisprezece gorile, se văzu nevoit să fugă fără ruşine, cu puşca în mâini, printre tufişuri, făcând uz de toată agilitatea picioarelor sale. Când dădu cu ochii de mine, îmi spuse:

„Mister, am terminat. Nu mai merg cu d-ta prin pădure. D-ta nu vrei ca eu să omor pe Ngi şi eu nu vreau ca Ngi să mă omoare pe mine".

Intâmplarea aceasta mi-ar fi prilejuit una dintre cele mai minunate fotografii ale secolului, dar în acel moment critic mă aflam într'o luntre la Ndongo străduindu-mă să prind un peşte, ce nu se putea mânca, dar care părea îmbrăcat într'o armură de plumb. Intâmplarea aceasta îmi confirmă o ipoteză, şi anume că gorila nu atacă decât într'un singur caz, atunci când nu găseşte în calea ei o ascunzătoare, unde să se poată adăposti. Pe un teren neregulat, acoperit cu o vegetaţie deasă, gorila se mulţumeşte cu o ameninţare, cu un început de atac. Ştiam că numai gorilele izolate, sau micile familii se reped la inamic, pe când familiile mari, cu pui şi femele, au tendinţa de-a fugi, protejate de masculi.

Un desen impresionant înfăţişând o luptă între o hienă şi o leoaică în junglă.

In desişul pădurii se ascundeau nenumărate feluri de maimuţe.

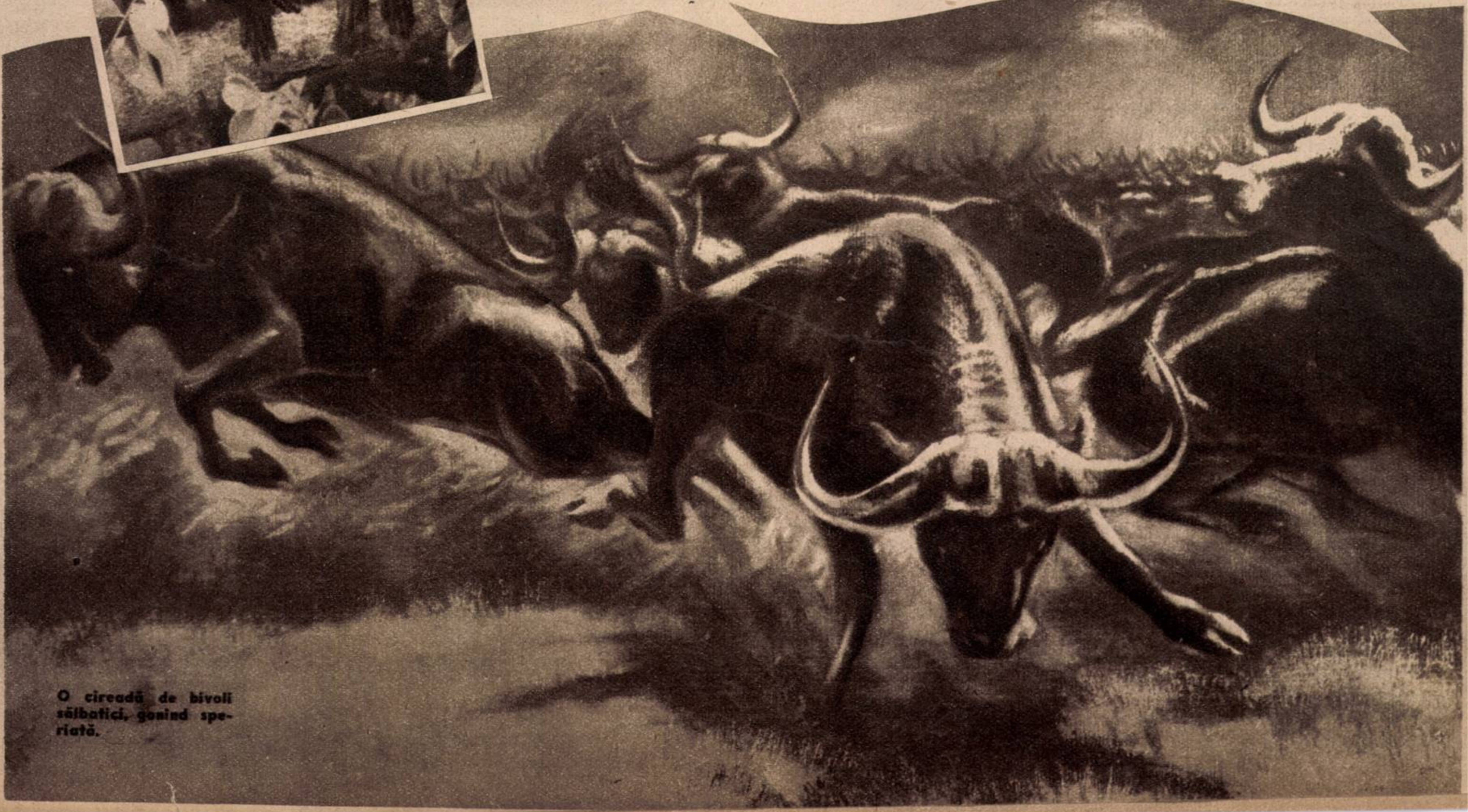
Pecând străbăteam ţinutul dintre Camerun şi Congo-ul de Mijloc, îndreptându-mă spre Nord, am întâlnit în drum o sumedenie de gorile. In ciuda căldurii şi a secetei, erau destul de numeroase pentru a-mi furniza zilnic subiect, pentru câte două şi trei pagini de jurnal. La început le număram, dar mai pe urmă deveniră atât de numeroase, încât le pierdui socoteala.

Seceta mânase animalele către punctele unde puteau găsi umiditate, iar plantaţiile satelor, uscate şi ele, oferiau gorilelor o hrană foarte săracă. Aceşti uriaşi ai pădurilor deveniseră acum mai agresivi, iar sătenii vorbiau mereu despre ei.

Nimeni nu mai îndrăznia să iasă pe potecă neînarmat şi oamenii erau din ce în ce mai des atacaţi. Intr'un drum de două sute de mile, poştaşul întâlnise trei gorile. Aceste feroce animale împinseseră îndrăzneala până la a ataca o caravană a autorităţilor.

In plantaţii, gorilele erau un coşmar pentru femeile cărora le revenia toată munca câmpului, apoi gătitul şi gospodăritul, în vreme ce bărbaţii trândăviau. Mi se povestia prin sat cazurile unor femei atacate pe drum, sau pe terenul plantaţiilor şi sfăşiate în bucăţi, dar cu toate aceste relatări, eu n'am apucat să văd de pe urma gorilelor altceva decât nişte muşcături, mai mult sau mai puţin adânci. Gorila din pădure nu se aseamănă cu babunii tufişurilor, cari merg în grupuri şi doboară o femee, ameninţând-o cu muşcăturile. Mergând dealungul frontierei Congo-ului de Mijloc, am început să fac o statistică a persoanelor ucise, sau rănite de către gorile. In mai fiecare sat găsiam răni recente, spete sfăşiate şi picioare schilodite de către fiare. Rănile erau deobiceiu în partea de jos a trupului, pentrucă gorila atacă deobiceiu în patru labe. Apucă picioarele adversarului, îşi pleacă capul şi muşcă. Deaceea vânătorii cari luptă cu câte o familie întreagă de gorile, au mai întotdeauna răni adânci la picioare. In fiece sat vedeam cranii de gorilă, de toate mărimile. Indigenii au avut până mai acum câtăva vreme o tradiţie după care, un craniu de gorilă trebue pus de strajă pe groapa unui om ucis de gorile, sau care a ucis gorile. Bătrânul şef N a d i a, al tribului B a n g a n d o u, a fost îngropat în 1927, sub şapte stâlpi. Şase dintre aceşti stâlpi purtau cranii de gorilă iar al şaptelea un coif de pompier francez, din alamă pe care decedatul îl purtase ani dearândul, la ceremonii oficiale. Astăzi tornado-urile au smuls craniile, dar coiful a rămas pe loc, şi s'a înverzit.

Ultima mea săptămână pe drumul maimuţelor, mi-a dat prilejul să studiez, oră cu oră, viaţa a trei gorile, pe care le urmăriam. Vederea acestui grup la lucru era nespus de impresionantă. Cei mai mari banani erau îndoiţi, cu o singură mână, şi rupţi cu câte o lovitură, care-ar fi făcut piftie craniul lui Primo Carnera.

O cireadă de bivoli sălbatici, gonind speriată.

Călătoria mea se apropia de sfârşit, făcusem aproape 800 de mile prin pădure, sau pe apa râurilor. Acum ne îndreptam spre Sud, apropiându-ne de frontiera Congo-ului de Mijloc. Cu fiecare pas pădurea părea mai frumoasă şi arborii mai mari. Apele curgeau repede şi aveau unda limpede, iar gorilele erau din ce în ce mai rare, deoarece se apropia seceta.

Satele păreau tot mai sărace, iar populaţia tot mai ostilă. Hamalii mei Ndjimuzi, cari erau mândri de lipsa celor doi dinţi superiori din faţă, priviau cu neîncredere pe cei din tribul **Ndjem**, ai căror dinţi erau piliţi, formând colţi ascuţiţi, deşi prin rasă şi limbă se înrudeau. Oamenii din părţile nordice ale pădurii pierduseră secretul „vrăjilor", dar se temeau de ele şi refuzau mâncarea preparată în sate. Şi cum unii dintre ei îşi luaseră soţiile, în această călătorie, formaseră un fel de bucătărie cooperativă, unde îşi striviau şi fierbeau bananele.

Situaţia era foarte puţin plăcută şi-am hotărît să mergem mai departe. In ultima seară pe care aveam s'o petrecem aci îi rugai pe Bebingaşi să danseze. Omuleţii veniră în amurg, la coliba mea, în număr de 15, în nişte vestminte din coaje de copac, împodobiţi la talie şi la braţe cu frunze de palmier, având pe cap pene albe de tucan şi făcând să sune, la fiece pas, săculeţele de seminţe, fixate de picioare. Doar doi dintre ei erau altfel îmbrăcaţi: şeful care era foarte mândru de jacheta sa kaki şi de coiful verde, rămas de pe vremea ocupaţiei germane şi şeful cel bătrân, retras, care nu-şi mai putea aminti câţi elefanţi ucisese şi care-şi ascundea pieptul păros şi cămaşa, de un alb întunecat, sub o jachetă corect croită, dar fără nasturi.

Aş fi putut, ca şi ceilalţi scriitori, să trec peste aceste detalii vestimentare şi să zugrăvesc o serie de imagini pline de mister şi de sălbătecie, în jurul acestor mici vânători ai pădurii. Dar am început această serie de articole, cu ferma hotărîre de-a spune adevărul şi numai adevărul, de-a deschide ochii larg, povestind numai ceeace-am văzut şi excluzând frazele stereotipe şi artificiile senzaţionale. N'am dat decât fapte şi fotografii. S'au scris despre pădurile, gorilele şi pigmeii Camerunului, destule poveşti amăgitoare şi cu mai mult talent decât aş putea-o face eu.

Pigmeii sunt de mai multe generaţii o specie amestecată, pentrucă prea trăiesc aproape de satele negrilor comuni. S'au pomenit vânători, dar acela care pleacă mereu după vânat îşi vede foarte puţin casa, iar negrii pun uşor stăpânire pe timidele şi micile sale femei. Pigmeii mei însă, mai păstrau încă sub un strat gros de murdărie, care-i făcea să pară de un negru-verzui, galbenul deschis al strămoşilor lor din pădure. Eau înalţi pentru rasa lor 1.45 m. la bărbaţi şi 1.40 la femei. Bătrânul şef avea 1.65, iar şeful cu casca verde, la care amestecul de sânge se observa şi mai bine avea 1.70 m.

Dar toţi prezentau, într'o mare măsură, celelalte caracteristici fizice ale pigmeului — trupul păros, toracele disproporţionat de lat, braţele şi conformaţia feţei aducând mai mult cu ale gorilei: ochii mici înfundaţi în cap, arcadele enorme, faţa lunguiaţă buzele lungi şi carniul ascuţit. La toţi, fără excepţie, găseşti acelaş nas lat, cu nările mici, deschizându-se în afară dela rădăcină şi dând impresia că au fost lipite direct pe obraji. De o generaţie sau două ei au început a-şi clădi colibele mici şi rotunde, lângă satele negrilor, pentru a-şi putea procura mai uşor hrana, însă destul de departe, spre a evita vizite inoportune. In fiecare zi, femeile pigmee, cu buzele lor lungi, străpunse de de o bucată de sticlă sau de lemn, ca podoabă vin să-şi ia raţia de banane, plătită mai târziu de către bărbaţii lor cu vânat.

Uneori dibăcia unui pigmeu, care-a ucis un elefant, este plătită cu o bucată de pânză, ţesută din fire de scoarţă de palmier. Ziua de lucru a săteanului negru, care-a confecţionat pânza, este cu generozitate plătită căpeteniei satului, cu mai bine de o tonă de carne afumată şi cu banii luaţi pe fildeş dela guvern. Mândru de noua sa cămaşe, pigmeul se duce vesel în pădure şi dacă din carnea vânatului nu şi-a oprit o parte pentru a-şi astâmpăra foamea, se opreşte şi fură câteva banane, din plantaţiile sătenilor. Albul care cătreeră pădurea va găsi adesea, în drumu-i urmele unui foc şi în jurul lui cinci sau şase frunze mari, întrebuinţate de către pigmei ca scaune, iar lângă acestea o grămadă de coji de banane ce atinge aproape doi metri înălţime. In primul sat negru ce-i va ieşi în cale, albul va auzi pe locuitori vorbind despre jaful pigmeilor şi punând la cale luarea câtorva ostateci. Atunci o mică bandă de pigmei, care-şi văd viaţa şi libertatea ameninţate, va dispărea în pădure, căutând un alt sat.

Pigmeii sunt însă pe cale de dispariţie. Unii dintre ei s'au aşezat şi se ocupă cu agricultura. In câteva generaţii, prin amestecul de sânge, vor deveni şi ei negri, plătind impozite şi trăind ca nişte buni creştini. Atunci vor fi uitat tot ceeace strămoşii lor ştiau despre păduri.

Dar cred că au mai rămas încă în Sudul Camerunului, în anumite colţuri necunoscute şi aproape nelocuite ale Gabunului, oameni mici, sălbateci, de care nu te poţi apropia — adevăraţi pigmei. In Congo-ul belgian, dacă un reporter fotografic vrea să vadă pigmei, autorităţile îi adună cu sutele pe şoseaua amenajată pentru automobile. Acesta este începutul sfârşitului. Pigmeii satului unde mă oprisem eu, deşi se amestecaseră cu negri, mai păstrau încă o parte din tradiţiile rasei.

Făgăduiala unor daruri, constând în sare şi tutun, convinse întregul trib de pigmei să danseze, şi în seara aceea se adunară înaintea colibei mele 15 bărbaţi şi treizeci de femei, cu copiii lor. Bărbaţii, împodobiţi cu pene de tucan şi frunze de palmier înaintară unul după altul, către un spaţiu deschis între grupul femeilor lor şi spectatori. Şeful cel bătrân şi acela cu casca verde, stăteau lângă femei, alături de un tam-tam mare şi un trunchiu de copac, scobit, căruia i se spune „ncu" şi care lovit cu nişte beţe, serveşte la transmiterea veştilor. Incepură cu un fel de muzică, în care tamtam-ul alterna cu „ncu-ul". Apoi sunetele celor două instrumente se amestecară, dând un bâzâit, în care se distingea un oarecare ritm. Femeile începură a bate din palme ritmic, scoţând din când în când nişte strigăte ascuţite.

O fărâmă de femee, pe care o măsurasem în dimineaţa aceea şi care avea exact 1,40 m. înălţime, cu stomacul mare şi cu figura zâmbitoare, ieşi înainte dansatorilor şi cu o voce stridentă, care se ridica deasupra sgomotelor orchestrei, le comanda figurile pe care trebuia să le facă.

Unul după altul, dansatorii făcură înconjurul spaţiului rămas gol. Cu trupurile îndoite, mâinile împreunate pe pântece şi umerii strânşi, făceau la fiece pas un salt dublu, uşor, lunecând parcă, cu călcâile întoarse în afară. Erau foarte sprinteni şi călcâile lor nu atingeau pământul, decât atâta cât trebuia pentru a face să sune săculeţele cu seminţe dela picioare.

„Dansaţi vânătoarea elefantului" strigă mica femee, scuturându-şi trupul în ritmul dansului. **„Sunteţi elefanţi !"**

Inteaga linie de dansatori, făcând aceiaşi paşi ca şi pân'a atunci, începură să calce apăsat şi dând din cap ca elefanţii.

„Acum sunteţi vânătorii" zise femeea. Bărbaţii se întoarseră şi o luară înspre mine cu paşi mărunţi şi priviri viclene, agitând în mâini nişte suliţi imaginare. Simulară lovirea animalului; apoi deodată, făcură o jumătate de întorsătură, devenind elefantul rănit, care trage să moară scăldat în sânge. Femeiuşca scoase atunci un alt strigăt ascuţit şi dansul încetă. Pigmeii lăsară un spaţiu gol între orchestră şi femee. Un tânăr înaintă, cu spatele curbat, mâinile întinse înainte şi genunchii depărtaţi. Dansa atât de repede, încât părea suspendat în aer.

„Aleargă ca antilopa" strigă femeea. Pasul dansatorului, fără să-şi schimbe ritmul, deveni mai uşor, mai delicat şi apoi începu a face salturi mari de pe-un corpii pe altul. Un alt dansator îl urmă, bătrân, dar foarte suplu şi de-un aspect fantastic. Era soţul femei care comanda mişcările şi, judecând după aplauzele mulţimii, vedeta, un Nijinski al baletului pigmeu.

„Eşti un pui de găină, aleargă ca puiul", zise femeea.

Omul cu coiful din pene albe şi negre de tucan imită cu tot trupul şi toţi muşchii, mişcările unui pui de găină, umblând precaut, cu paşi rari şi făcând în acest timp o mutră fixă, stupidă.

„Acum dansează ca Sobo", zise femeea.

Dansatorul, vesel, cu respiraţia accelerată şi acoperit de sudoarea ce făcea dâre în vopseaua cu care-şi vopsise trupul din cap şi până'n tălpi, imită un dansator pretenţios şi afectat dar stângaciu şi al cărui nume, părea să fie cunoscut întregului sat.

Veni apoi rândul unui tânăr, mai mult copil decât bărbat. Dar neobosita maestră de baletă nu-l lăsă să facă nici zece paşi. **„Cară-te"** îi zise ea **„şi vino când vei fi învăţat să dansezi"**.

In strigătele şi râsetele mulţimii, tânărul se retrase, du ochii plini de lacrimi lângă orchestră. Apoi întreaga linie ce dansatori se puse în mişcare.

„Şi acum", strigă femeiuşca **„umblaţi ca gorila"**.

Cu genunchii îndoiţi, cu picioarele depărtate, şi balansându-şi braţele, bărbaţii făcură ocolul spaţiului,

„Acum faceţi ca gorila când e furioasă", strigă vocea stridentă.

Dansatorii cunoşteau perfect această figură, pentrucă în anul precedent doi vânători fuseseră sfâşlaţi de gorile.

Cu această serată se termină şi expediţia mea. Imi luai rămas bun dela pigmei şi pornii spre coastă, pentru a lua vaporul care trebuia să mă ducă în Europa.

Actualităţi medicale

Băi medicinale la domiciliu

A început sezonul băilor şi, odată cu el, dorinţa fiecărui suferind de a-şi urma tratamentul la una din staţiunile balneare.

Dar nu e suficient să nutreşti această imperioasă dorinţă, trebue s'o şi poţi realiza.

Deplasarea înseamnă însă cheltuială de bani şi de timp, care în majoritatea cazurilor echivalează cu o renunţare definitivă la îngrijirea bolnavului.

Pentru remedierea acestui neajuns, trebuia, totuşi, găsit ceva. Cunoscându-se compoziţia chimică a diverselor ape, s'a încercat obţinerea sintetică a unor preparate medicinale cu efect terapeutic identic. Rezultatul a fost încununat de succes.

Şi astfel astăzi ne putem bucura că dispunem de băi medicinale tot atât de eficace ca cele dela izvor, dar făcute la domiciliul bolnavului, adică acasă.

Dintre băile medicinale sintetice, relevăm:

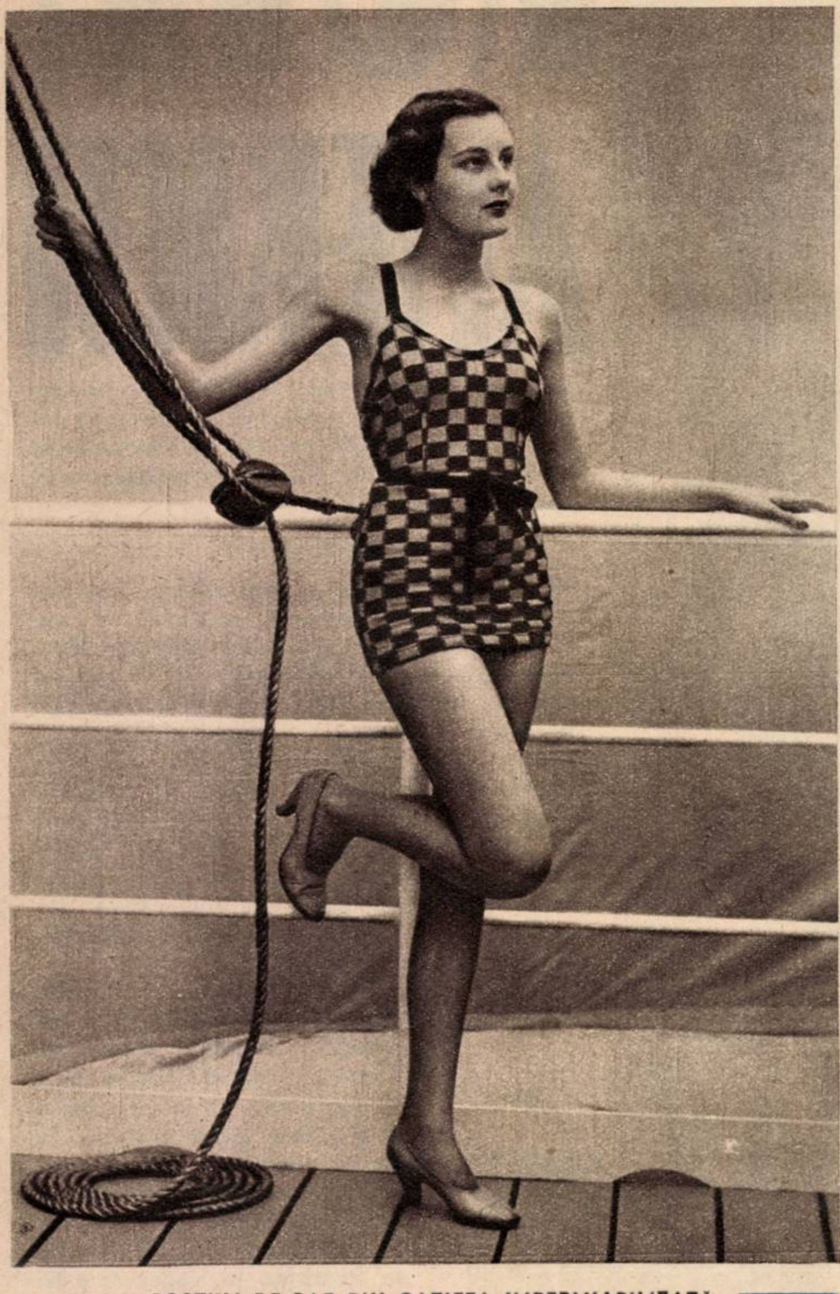
Băile de acid carbonic „Rupertus-Sapic", care au dat rezultate excelente în maladiile sistemului circulator, la hipertensiuni, nevralgii, gută, etc.

Băile de iod „Rupertus-Sapic" indicate la reumatism, scrofuloză, artrite, tumori, tuberculoză osoasă.

Băile de sulf „Thiopinol-Sapic" prescrise la reumatismul muşchiular, maladii cronice ale pielei, etc.

Eficacitatea acestor băi medicinale la domiciliu, datorită produselor *„Rupertus-Sapic"*, vă poate fi confirmată după o cură, care se compune din 15—25 băi, conform prescripţiei medicului.

Dr. A. BURCEA

COSTUM DE BAE DIN CATIFEA IMPERMIABILIZATĂ.

Costum de baie cadrilat în roșu și alb, cu decolteu mare în spate și cu jupă. Cele două bretele, care sunt din acelaș material cu cordonul, sunt încrucișate pe spate.

PRIVIREA PRIN PIELE

Ingrijirea frumuseții a devenit o știință care caută mereu mijloace tot mai rafinate de lucru. Spre a afla ce metodă trebue prescrisă fiecărei paciente, e nevoe să se cunoască structura individuală a pielii și pentru aceasta s'a inventat o lupă mobilă, pe care domnișoara cosmetică o poartă ca pe niște ochelari, pe nas. Lupa aceasta permite să se vadă prin piele, și astfel să se prescrie rețete.

BABE RUTH fala AMERICII

Un celebru campion al jocului de „base-ball", plătit mai scump decât Preşedintele Statelor Unite.

GRECII din antichitate în cinstea învingătorilor la jocurile olimpice numărau anii dela aceste jocuri. Romanii aproape că-şi zeificau gladiatorii, iar pugiliştii şi marii campioni ai sporturilor de azi câştigă sume de necrezut. Totuşi nimic nu egalează în investiri de capitaluri, în cheltueli nebuneşti şi onorarii hiperbolice **base-ball**-ul Statelor Unite, jocul faimos, care în curând va sărbători un veac de existenţă.

Base-ball e nebunia Americei moderne şi chiar deunăzi a început stagiunea jocurilor, care durează din Mai până în Octombrie. Astăzi, în ziarele tuturor Statelor Unite, veţi găsi în pagina întâia, cu titluri pompoase, pe opt coloane, şi cu caractere kilometrice, nu ştirile marilor frământări mondiale, ci informaţiuni asupra desfăşurării partidelor de **base-ball**, iar reclamele luminoase de jur-împrejurul sgârie-norilor, unde sunt redacţiile marilor ziare, nu proiectează în cursul nopţii ştiri politice, ci rezultatele ultimelor matchuri, jucate în toate statele confederaţiunii; acolo nu există oraş sau sat, universitate sau colegiu, care să nu aibă echipa proprie de **base-ball**, toate reunite în **„Marea federaţie americană de base-ball"**.

Babe Ruth a cărui reputaţie a trecut graniţele ţării sale, a fost, la începutul anului acestuia, la Londra, unde a participat la o partidă de golf.

CIFRE ULUITOARE

Acest interes formidabil se explică nu numai prin faptul că base-ball-ul e jocul naţional şi în acelaşi timp o mândrie naţională, ci şi prin acela că **base-ball-ul** târăşte, în vârtejul lui, miliarde de dolari (se afirmă că anul trecut s'au încasat 7 miliarde de la publicul care-a asistat la jocuri, adică aproape optsute de miliarde lei româneşti !), milioane de spectatori, sute de mii de acţionari şi proprietari de stadionuri, iar în plus, peste o sută de mii jucători calificaţi.

Base-ball-ul e jucat de două echipe, a câte nouă persoane fiecare, cu o minge de fer, iar poziţiile cele mai importante sunt: **aruncătorul**, „catcher" şi **primitorul**, „pitcher". Numele de **base-ball** s'ar putea traduce prin „minge ţintuită", iar jocul se compune din nouă reprize, ce se sfârşesc, fiecare, numai atunci când trei jucători au pierdut.

Peste patru ani de zile se va sărbători centenarul acestui joc, născocit şi lansat în toate câmpurile sportive, în 1839. Prin 1907, baseball-ul ajunse obiect de speculă şi industrie. Stadionurile se înmulţesc, în vreme ce marii campioni sunt plătiţi cu sume fabuloase. Primul caz al genului a fost cu **Kelly**, care dela Boston trece la Chicago, primind suma — pe atunci fantastică — de zece mii dolari, adică 450.000 lei aur. In istoria jocului a rămas până astăzi zicala : **„Frumuseţea de zece mii dolari"**.

Babe Ruth, cel mai popular campion de base-ball al Americei, este imbatabil în acest sport, de douăzeci şi unu de ani, de când îl profesează. De curând, el s'a retras depe arena sportivă.

BABE RUTH

Figura predominantă a base-ball-ului american e **Babe Ruth**, neînvinsul, jucătorul cel mai bine plătit în toate sporturile. **George Herman Ruth**, de origină teutonă, gras, ceeace, la prima vedere îl face să pară cu totul altfel decât sprinten, n'a cunoscut niciodată înfrângerea, fapt care explică dece societăţile sportive şi-l dispută pe capete, în schimbul a mii şi mii de dolari. Născut la Baltimore, din părinţi foarte săraci, în 1894, deşi pentru vârsta lui ar fi cam trecut, Americanii îl vor mai vedea pe câmpurile de joc câţiva ani. In 1914, pentru întâia lui stagiune regulată, a primit şase sute dolari.

Dar acest debut i-a fost suficient lui **Ruth**, deoarece în Octombrie al aceluiaşi an, a fost „vândut" societăţii **Red Sox** (Ciorapii Roşii) din Boston, pentru şapte mii de dolari, astfel că din ziua aceea viitorul lui sportiv era asigurat. In anul următor primia 15.000 dolari, apoi 20.000. Iar Italienii la New-York îi mai dădură şi supranumele de **Bambino** (o traducere a lui „Babe" — copil), supranume cu care e cunoscut acum de întreaga Americă).

In anul 1921, onorariul lui **Bambino** se urcă la 30.000 dolari şi impresarii hotărăsc să construiască pentru victoriile lui faimosul stadion **Yankee** din New-York, care a costat două milioane de dolari. Triumfurile lui Ruth l-au plătit în [illegible] vreme, şi astăzi Newyorkezii îl numesc **Stadionul Bambino.**

In 1927, Babe semnează un contract pentru trei ani, cu 210.000 dolari, egal cu aproape 36 milioane lei. Anul 1930 aduce o nouă urcare a contractului, de astă dată primind 80.000 dolari anual, pentru două stagiuni succesive. Apoi iată izbucneşte criza, dar şi atunci Bambino nu câştigă mai puţin de 40.000 dolari pe an, dupăce gustase şi voluptatea unică în lume de-a putea spune că avusese un salariu superior aceluia al Preşedintelui Statelor Unite Americane, deosebit de faptul că se bucurase şi de-o popularitate superioară.

Şi această popularitate nu trebue să ne surprindă deloc, dacă ţinem seama că în fiece Duminică stadionurile unde se anunţă numele lui Babe Ruth întrec în numărul spectatorilor populaţia multor oraşe americane.

La o partidă recentă, disputată pe la sfârşitul lunei lunie a. c., au luat parte nu mai puţin de 280.000 persoane, încasându-se cu acel prilej 560.000 dolari, adică vreo 60 milioane în moneda noastră. Şi toate acestea fără să mai socotim pariurile cari, deşi sunt oprite de lege, s'au urcat totuşi la sume impresionante...

G R.

CALENDAR

18

1894. A murit scriitorul francez — șeful școalei parnasiene — Leconte de Lisle (născ. la 1818).
1917. Finlanda se proclamă independentă.
1918. Țarul Nicolae al II-lea al Rusiei și familia lui sunt uciși la Ekaterinograd (născut 1868).
1923. A murit marele om politic român Teodor Rosetti (născ. 1834). (Alăturat chipul).

19

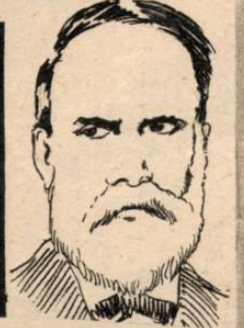
1721. A murit pictorul francez Jean Antoine Watteau în Nogent sur Marne (născut 1684). (Alăturat chipul).
1916. A murit la Paris marele zoologist și biolog rus Elie Metchnikoff (născ. 1845).
1918. A început pe frontul occidental marea contra ofensivă a aliaților, începutul victoriei finale.

20

1819. S'a născut la Zürich poetul Gottfried Keller († 1890).
1834. S'a născut pictorul francez Hilaire-Germain-Edgar Degas la Paris († 1917). (Alăturat chipul).
1849. S'a născut la Toulon criticul literar francez Ferdinand Brunetière († 1906).

21

1810. S'a născut istoricianul ardelean Augustin Treboniu Laurian († 1881). (Alăturat chipul).
1821. S'a născut inginerul și publicistul Alexandru Zanne († 1880).
1868. S'a născut doctorul Miron Cristea, patriarhul României.
1907. A murit compozitorul norvegian Eduard Grieg (născ. 1843).
1927. A murit regele Ferdinand I al României (născ. 1865)

22

1808. S'a născut naționalistul ardelean Simion Bărnuțiu (alăturat chipul). († 1864).
1856. S'a născut ofițerul poet Carol Scrob († 1913).
1907. A murit pictorul Nicolae Grigorescu (născ. 1838).
1921. A murit profesorul și publicistul Leon Cosmovici (născ. 1857).

23

1711. Se 'nchee pacea dintre Ruși și Turci prin care cei dintâi pierd Azovul.
1903. A murit istoricianul Anghel Demetrescu (născ. 1847).
1934. A murit sportsmanul Gheorghe Nadu (alăt. chipul).

24

1462. Ștefan cel Mare e rănit la picior, la chilia. (Alăturat chipul).
1848. S'a născut scriitorul George Bengescu († 1922).
1824. S'a născut filosoful și istoricianul german Kuno Fischer în Sondewalde (Silesia) († 1907).
1857. S'a născut la Vad (Făgăraș) canonicul și scriitorul Augustin Bunea († 1909).
1914. Austro-Ungaria trimete ultimatum-ul Serbiei,

CANONICUL AUGUSTIN BUNEA

de **AL. IORDAN**

AUGUSTIN BUNEA s'a născut în ziua de 23 Iulie 1857, în comuna Vad, de lângă Făgăraș. Tatăl său, Arseniu Bunea, era preot în acea comună, iar mama sa Verona, se trăgea din familia eroului ardelean dela Lissa, baronul Urs de Margina.

Primele noțiuni de învățătură le-a căpătat în comuna sa natală și apoi în școala grănicerească din comuna învecinată, Ohaba. După absolvirea cursului primar, tatăl său l-a adus la Brașov, spre a-și face studiile secundare. In clasa a VII-a, e trimis la Blaj, unde remarcându-se ca un element promițător, prin sârguința și inteligența sa, Mitropolitul Ioan Vancea, îl trimite la Roma, la colegiul „De Propaganda Fide", spre a studia filosofia și teologia.

Acolo, în leagănul latinității noastre, Augustin Bunea, și-a oțelit dragostea de neam, pe care mai târziu, o va mărturisi atât de neînfricat, pentru întărirea și încurajarea fraților săi din Ardeal. Tot acolo desigur și-a căpătat și nestrămutata-i convingere că biserica greco-catolică, în loc de-a fi o apropiere între Ardeleni și Unguri, e un reazim susținut de biserica Romei, aducător aminte al originei latine a Românilor.

Hirotonisit preot, în anul 1881, în biserica Sft. Atanasie din Roma, de către arhiepiscopul Ștefan Ștefanopolu, un an mai târziu, Augustin Bunea, își ia doctoratul în teologie, cu lucrarea „Despre Sacramentul Euharistiei", după care se reîntoarce la Blaj. Aici, e numit oficial, în cancelaria metropolitană, încredințându-i-se și purtarea protocoalelor ședințelor consistoriale. — Numit în 1886, profesor de teologie dogmatică, la seminarul arhidiecezan, și de religie, la gimnaziul arhiepiscopesc din Blaj, a fost totodată prefect la seminarul tinerimii și apoi prefect de studii, la seminarul teologic. In vara anului 1888, Mitropolitul Vancea îl recheamă încredințându-i secretariatul metropolitan; apoi e numit protonotar consistorial, director al Cancelariei metropolitane și notar la directorul fundațiunii șuluțane din Blaj. Acordându-i-se apoi rangul de protopop onorar, în 1892, Pontificele Leo XIII, îl numi camerier papal supranumerar. In 1895, e ales canonic teolog; câțiva ani mai târziu e înaintat canonic-scolastic și apoi canonic-custode, pentruca, în anul 1909, să i se încredințeze rectoratul seminarului teologic arhiepiscopesc din Blaj.

Deasemenea a fost asesor la Consistorul Arhiepiscopesc din Blaj, la al tribunalului matrimonial metropolitan, defensor la tribunalul matrimonial arhidiecezan și asesor la Esactoratul arhidiecezan. In 1899, a fost numit casier la toate fondurile arhidiecezane, inspector școlar arhidiecezan, comisar la examene etc.

Membru corespondent al Academiei Române, încă dela 6 Aprilie 1901, a fost ales membru activ la 10 Iunie 1909, în secțiunea istorică. Nu a mai avut însă timp să-și țină discursul de recepție „Stăpânii Țării Oltului", care a rămas în manuscris, deoarece moartea l-a răpit pe neașteptate, în ziua de 17 Noembrie 1909, dupăce, cu o oră mai înainte, luase parte la o ședință a Consistorului.

Dela el au rămas o mulțime de scrieri istorice, referitoare mai ales la trecutul bisericii românești din Ardeal. Astfel a scris schița biografică: „Mitropolitul Dr. Ioan Vancea de Buteasa", „Chestiuni din dreptul și istoria bisericii române unite", „Episcopul Ioan Inocențiu Klein", „Statistica Românilor din Transilvania", „Vechile Episcopii ale Vadului, Geoagilui, Silvașului și Belgradului", „Episcopii Petru, Pavel, Aron și Dionisie Novacovici, „Ierarhia Românilor din Ardeal și Ungaria", „Mitropolitul Sava Brancovici" etc.

Apoi, în afară de colaborarea-i la „Tribuna" din Sibiu, „Gazeta Transilvaniei" din Brașov, „Foaia bisericească și școlară" din Blaj, „Enciclopedia Română" a fost în fruntea întemeietorilor „Unirei", foaia bisericească politică din Blaj.

Apărător în procesul Memorandului din Cluj, Augustin Bunea nu s'a sfiit să-și arate sentimentele sale patriotice, chiar în discursurile funebre ce-a rostit la moartea marilor luptători naționaliști ca Iacob și Aurel Mureșanu, Gheorghe Bariț, Ioan Rațiu etc. Glasul său cald dar pătrunzător, îndemna la luptă, strecurând în sufletul ascultătorilor nădejdea biruinței ce urma să sosească.

Pentru progresul economic și cultural al Românilor din Ardeal, a conlucrat la înființarea mai multor reuniuni, cărora le-a dat tot sprijinul său moral și chiar material.

La moarte, întreaga sa avere, precum și bogata-i bibliotecă, au fost lăsate pentru înființarea unei biblioteci centrale în Blaj.

Dar în afară de această modestă moștenire, Augustin Bunea a lăsat Românilor de pretutindeni pilda unei întregi vieți pusă în slujba dragostei de neam, pe care el și-a mărturisit-o în avântatele-i cuvinte, rostite cu un an înainte de-a muri, la întrunirea **„Societății pentru fond de teatru român"**, din Alba-Iulia, când a spus: „Dar pe ruinele acestea noi vom clădi iarăși templul dărâmat, vom ridica templul libertății noastre politice naționale. Noi vom sfârși cu izbândă războiul mare ce-l purtăm, pentru ființa noastră națională... Vom stinge pe toți păcătoșii cu puterea noastră de viață. Și vom lupta în rânduri tot mai inchegate, prin mii de furtuni, ce cearcă să ne risipească. Să cadă chiar cerul asupra noastră, noi nu ne vom înspăimânta în lupta ce-o purtăm pentru limbă și credință"...

Se târa ca melcul

O femee de 60 de ani disperată din cauza reumatismului

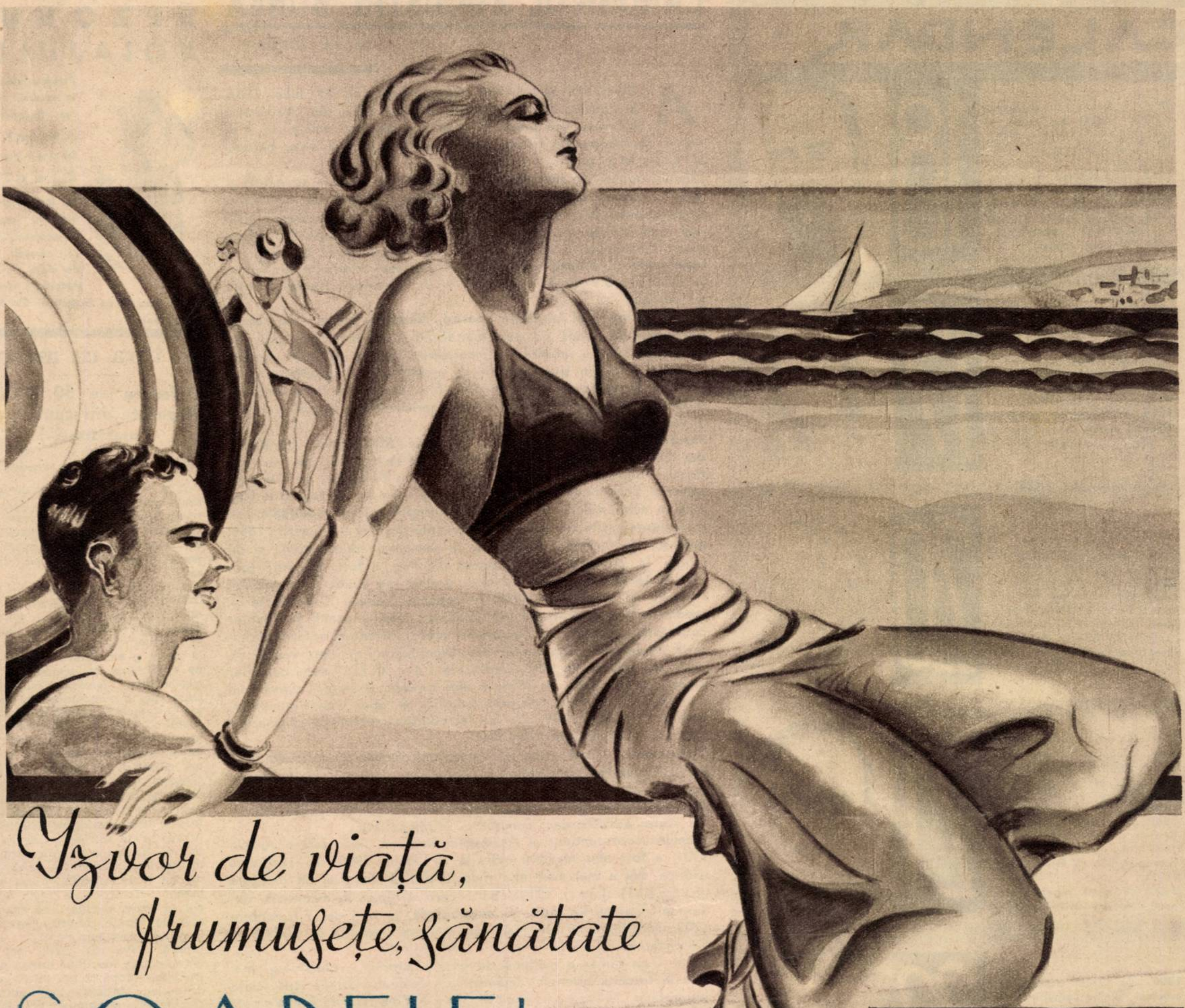
Sels Kruschen o vindecă

Iată mesajul aducător de speranță pentru toți cei ce suferă de reumatism. Nimeni nu putea să fie intr'o stare mai disperată decât femeia aceasta — nimeni nu poate fi acum mai veselă decât ea · —

„Timp de peste 18 luni am fost invalidă din cauza durerilor reumatice in genunchi. Nu puteam merge fără baston și chiar atunci mă mișcam ca un melc. M'am dus la spital și am urmat de două ori pe săptămână un tratament cu electricitate. Deoarece nu simțeam nici o ameliorare, am incetat tratamentul acesta și am inceput să cred că starea in care mă aflam era fără speranță de imbunătățire. Aveam 60 de ani și mă gândeam că aceasta imi este sfârșitul, (după ce am dus o viață foarte activă). Nu puteam ingenunchia și trebuia să mă urce alții in pat, atât eram de neputincioasă Atunci m'am intrebat: „de ce nu incerci Kruschen?". Am făcut o incercare și, credeți-mă, m'am lăsat de toate celelalte și am luat numai Kruschen in ceai. Acum pot să merg și chiar să fug tot atât de repede ca orice persoană la vârsta mea sau chiar una mai tânără. Ceva mai mult, pot să dorm. ceeace inseamnă enorm pentru mine (după ce am suferit atât de mult). Pentru toate acestea trebuie să mulțumesc lui Kruschen". — (D-na P. C).

Sărurile din Kruschen stimulează activitatea ficatului și a rinichilor. In felul acesta veți scăpa de excesul de acid uric care este cauza suferințelor Dv.

Sels Kruschen se vând in mai mult de 120 țări și se pot obține acum și in România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Izvor de viață, frumusețe, sănătate

SOARELE!

CU TOATE ACESTEA RAZELE SOLARE POT FI *vătămătoare* PIELEI

Frumusețea fizică este datorită în bună parte unui organism sănătos, viguros. Razele solare sunt o binefacere, atât pentru organism cât și pentru frumusețe. Totuși, mii de femei se feresc de razele solare.

Dece?

Fiindcă ele știu că soarele și vântul usucă epiderma. Pielea se compune din două straturi: unul vizibil, epiderma, și altul invizibil, derma. Pentru a-și menține fermitatea, derma are nevoie de substanțe grase, acestea sunt secretate de glandele pielii. Totuși, sub acțiunea razelor solare, grăsimea se usucă, devine insuficientă, și atunci epiderma se ofilește, se sbârcește.

Rolul științific al cremei Eukutol

Eukutol este un preparat științific, o cremă ale cărei ingrediente de natură organică o fac perfect asimilabilă. Pătrunzând adânc în porii pielii, ea procură dermii substanțele necesare, îi dă fermitate, apărându-vă astfel contra sbârciturilor.

Sub influența razelor solare, *orice epidermă devine aspră, uscată. Priviți fețele țăranilor cari lucrează la munca câmpului și veți avea dovada cea mai bună.*

Aplicați crema Eukutol *și veți avea cel mai bun apărător al tenului Dv. Vă veți putea bucura de binefacerile razelor solare, dătătoare de sănătate și energie fără a vă mai teme că vă stricați tenul.*

INTREBUINTATI CREMA DE PIELE

Eukutol

CEL MAI BUN TONIC AL EPIDERMII

REALITATEA
ILUSTRATA
ANUL IX No. 444
24 IULIE 1935
10 LEI

Prințul regent Paul al Jugoslaviei, cu prilejul vizitei sale în România, a fost la Breaza să vadă pe străjeri.
În fotografia noastră, prințul regent Paul, însoțit de M. S. Regele și Voevodul Mihai, privesc străjerițe care coase.

Călușarii cari au plecat la Londra la concursul internațional de dansuri, au stârnit în capitala Angliei un entuziasm de nedescris. Ziarele au consacrat coloane lungi dansatorilor români, exprimând admirația față de jocul călușarilor.
Fotografia pe care o publicăm a fost luată la Londra în fața lui Albert Hall.

CENTRUL DE INDRUMARE STRĂJEREASCĂ DELA SENDRICENI (DOROHOI)

Spre a se forma cadrele de comandanți educatori ai străjerilor, cari se recrutează dintre învățători, profesori, preoți și ofițeri, s'au înființat un centru permanent la Breaza (bărbați și femei) și alte două centre de vară (bărbați) la Cluj și la Sendriceni (Dorohoi).

Publicăm în această pagină câteva aspecte din tabăra cursiștilor din Sendriceni, care se află sub conducerea d-lui C. N. Iancu, directorul școalei normale și profesor I. P. Anghelescu.

Procedaţi la fel şi faceţi o călătorie gratuită la Paris!

Doamna Florica Niculescu din strada General Albu, București, a cumpărat o cutie de pudră „Forvil", (Cinq fleurs), a restituit capacul metalic droghistului și a primit în schimb un bon, cum e cel alăturat. A tăiat cupoanele și le-a trimis la cinci prietene. Bonul completat l'a trimis la adresa casei „Forvil", strada F. C. Robescu, No. 26 (fost Mitropolitul Daniel), unde pe rând s'au primit alte cinci bonuri, purtând acelaș No. 483 dela doamnele E. Ștefănescu, V. Munteanu, Coca Morărescu, Elena Milcaș și Jeana Berger.

Există astfel la depozitul casei „Forvil", până'n prezent șase bonuri cu No. 483. E foarte probabil ca până la sfârșitul concursului din toamna aceasta, să vină încă mai multe bonuri cu acelaș număr, trimise de către corespondentele (rudele sau prietenele) acestor participante. Astfel e foarte posibil ca seria de bonuri cu No. 483 să câștige cinci călătorii gratuite din cele 15 pe care le acordă „Forvil", la Paris, Viena și Istanbul; iar doamna Niculescu, în orice caz, să câștige pe lângă o călătorie gratuită la Paris, Viena sau Istanbul, parfumerii în valoare de 2000 lei.

Franța a inaugurat un serviciu postal aerian numit „Air Bleu".

Ministrul francez al aerului d. Denain și ministrul poștelor și telegrafului d. Mandel, au inaugurat pe aerodromul Le Bourget, noile curse postale aeriene, în interiorul Franței, numită „Air Bleu". Cu sistemul acesta de transmitere a corespondenței, orice scrisoare pornită dela Paris către unul din orașele mai importante ale Franței sosește la destinație in cel mult două ore și jumătate. Corespondența va fi transmisă astfel cu iuțeala telegramelor.

Fotografiile noastre înfățișează: unul din avioanele „Air Bleu" la pornire, și piloții noului serviciu postal aerian, care sunt prezentați generalului Denain și ministrului Mandel.

„TOUR DE FRANCE" TOT MAI GREU

A 7-a zi a lui „Tour de France" s'a sfârșit dramatic. Antonin Magne, cel de al doilea în clasificația generală, a fost grav rănit intr'o ciocnire cu un automobil. Cursa dela Aix les Bains la Grenoble, una din cele mai grele etape, unde concurenții aveau de suit muntele Galibier, până la 2.600 metri, a fost câștigată de italianul Camusso. In fotografia pe care o publicăm, plecarea pe muntele Galibier.

MÂNDRĂ CA O LEBĂDĂ

EMINESCU a eternizat în versuri de rară frumusețe toată aristocrația, toată curățenia pe care o răspândește în jurul ei lebăda. Ca un semn de întrebare, plutind domol pe ape, lebăda e podoaba lacurilor limpezi de ornament. Jupiter s'a transformat într'o lebădă ca să poată surprinde pe Leda; Lohengrin se slujește de lebădă spre a veni în ajutorul Elsei. Enigmatică și mută, lebăda pare o floare plutind pe oglinda liniștită a apelor. Ea nu leagă prietenie cu alte animale și se depărtează mândră de cei cari se apropie de dânsa.

In fotografia pe care o publicăm, Bessie Love, artista cunoscută, împreună cu fetița ei, încearcă să câștige prietenia unei lebede în Hyde Park, la Londra.

Pui de barză transplantați.

BERZELE nu sunt numai aducătoare de noroc, sunt și destul de folositoare în agricultură, fiindcă distrug șoarecii de câmp. In Germania berzele nu trăesc decât la răsărit. Se încearcă acum transplantarea lor în apusul Germaniei, spre a se vedea dacă pot trăi și în această parte. In acest scop, 300 de pui de barză au fost prinși în Prusia de răsărit și trimiți la vest.

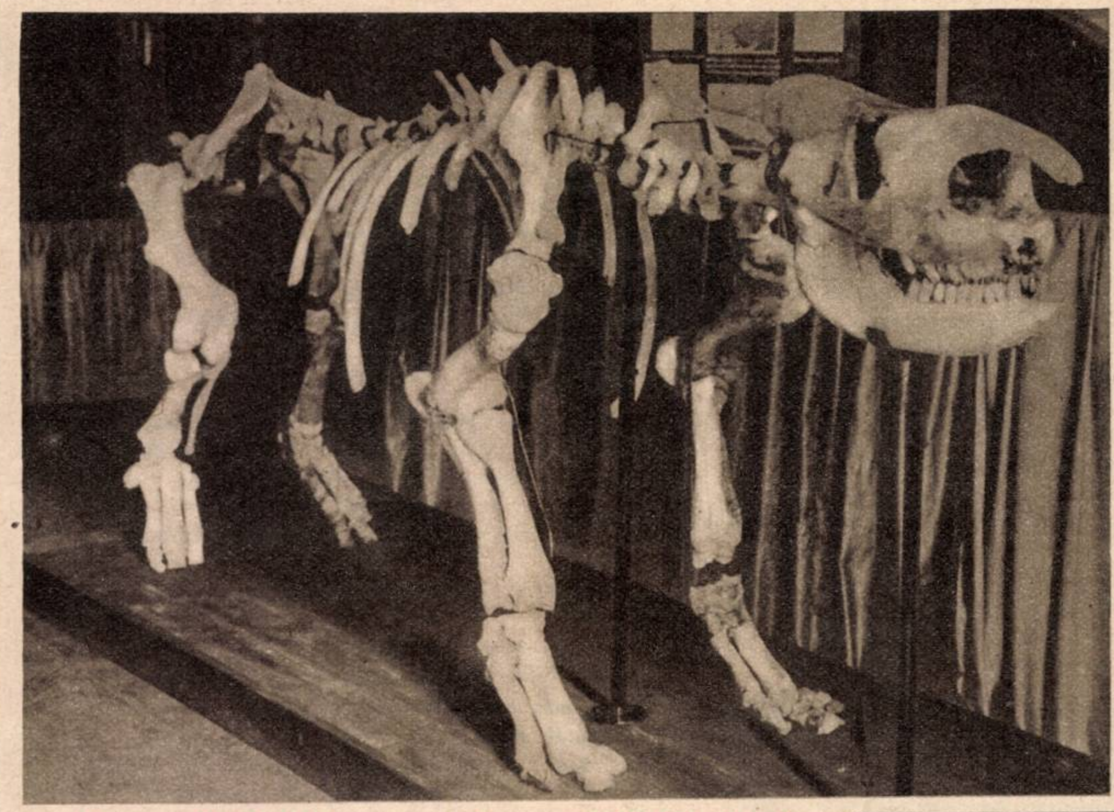
„Miss Europa 1935" la palatul Buckingham.

AM arătat în numărul trecut al revistei noastre că în Anglia a avut loc un concurs de frumusețe pentru alegerea unei „Miss Europa". Dintre concurentele prezentate, cea mai frumoasă a fost decretată Senorita Alice Novarro, „Miss Spania". Insoțită de președintele juriului, care a făcut alegerea, d-rul Bethencourt, „Miss Europa 1935" s'a prezentat la Palatul Regal din Buckingham. Ea este îmbrăcată în costum național spaniol.

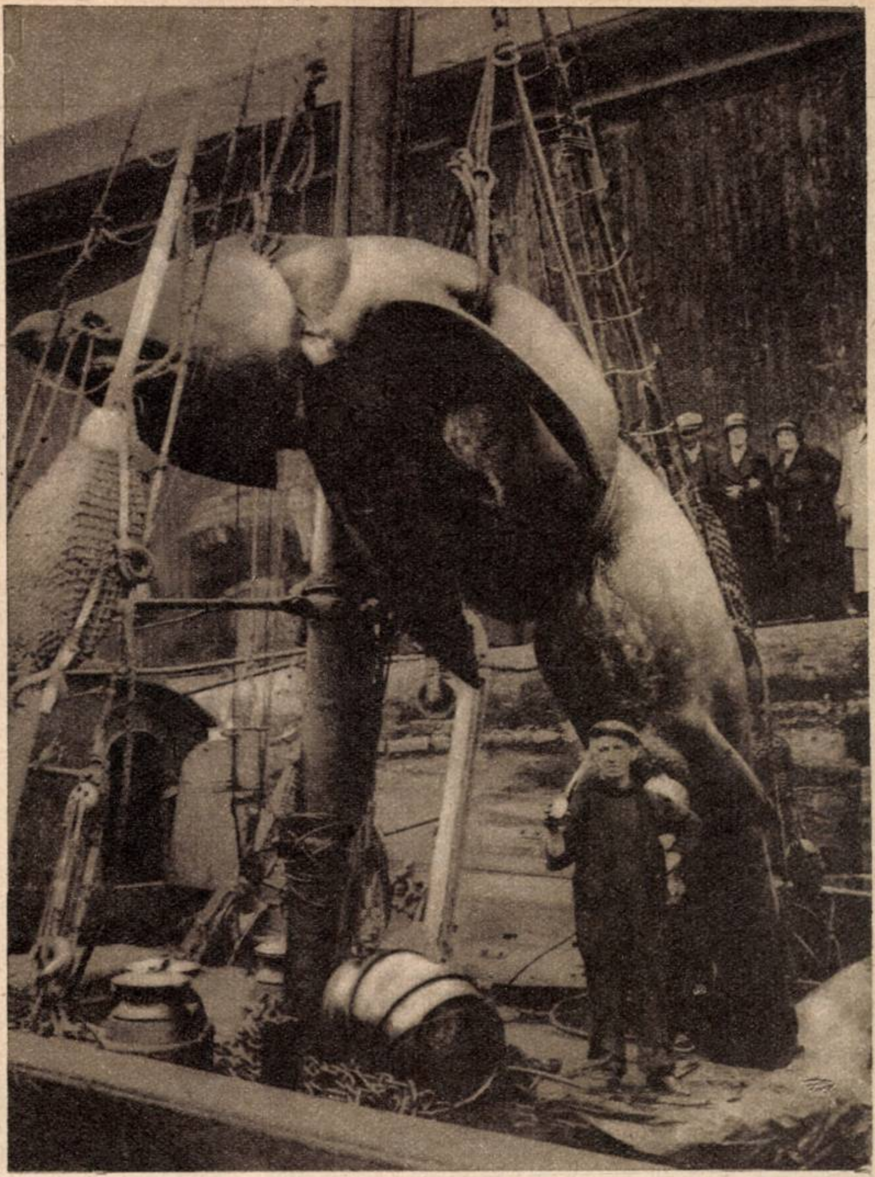
n rinocer de 100.000 ani!

LÂNGĂ peştera Günther din apropiere de Heinburg, în Austria, s'a găsit de curând scheletul unui rinocer din timpurile deluviane. Vechimea acestui schelet, care a fost numit „rinocerul din Peştera câinelui", se evaluiază la cel puţin 20.000 şi la cel mult 100.000 de ani.

UN RECHIN IN PLASA DE SCRUMBII

ZILELE trecute o corabie engleză de pescari a avut o aventură neobicinuită. Vasul se afla la pescuit scrumbii şi batog, când deodată s'a rătăcit în plasă un peşte uriaş, numit Grampus. Grampus este un soiu de delfin, un animal care se înrudeşte cu rechinul şi cu peştele ferăstrău. Cel prins cântăreşte 4.000 kilograme. In fotografia alăturată vânatul neobicinuit al pescarilor englezi.

Vezuviul din nou în activitate!

DE câtva timp Vezuviul manifestă o activitate neobicinuită. El aruncă bolovani, şi lavă în cantitate mare. Populaţia din jur e tot mai neliniştită, fiindcă râul de lavă se scurge abundent la vale.
In fotografia de mai jos se vede Vezuviul cu lava curgătoare în jurul lui.

CAZIERUL UNUI COPIL DE NOUA ANI

RĂU - FĂCĂTORUL PRECOCE DIN TURNU-MĂGURELE. VIAȚA AȘA CUM ESTE.

IN Evul mediu exista credința că diavolul îmbracă diferite forme, spre a putea mai ușor să-și împlinească opera nefastă pe pământ. Deaceea, vrăjitorii, nebunii și criminalii recidiviști erau socotiți ca întrupări ale Satanei, și arși pe rug. In Evul Mediu, Alexandru Malevici, un copil de 9 ani, din Turnu Măgurele, ar fi fost ars pe rug, pentrucă s'ar fi crezut că e posedat de diavol. Intr'adevăr, acest copil, la vârsta lui fragedă, e un recidivist, în furturi și în spargeri.

Dar nu mai trăim în Evul Mediu, și această pornire spre rele a copilului Alexandru Malevici trebue explicată cu vederile noastre de astăzi, și ea găsește de fapt o motivare în ereditate. Tatăl micului infractor, Vladimir Malevici, fost alvițar și apoi proprietar de cofetărie în comuna Piatra, era un om stăpânit de vicii: bețiv, jucător pătimaș de cărți și nelalocul lui. In mai multe rânduri a avut și el de a face cu justiția.

Este interesant de observat că în această ereditate, mama n'a avut nici un rol, întrucât ea e o femee așezată, necăjită de năpastele ce se țin de capul ei. Deoarece cazul dela Turnu Măgurele ni s'a părut interesant sub acest aspect, am trimis un reporter care să stea de vorbă cu mama copilului, și să vadă și pe precocele infractor.

Elena Malevici este astăzi în serviciu d-lui dr. Nicolae Antonescu, medicul primar al județului Teleorman. Ea e originară din Dracia-Teleorman și cu multă amărăciune ne inițiază în viața ei sbuciumată:

— O mătușe la care am stat după moartea mamei mele, m'a înzestrat, și cu banii pe care mi i-a dat, bărbatul meu a deschis o prăvălie. Dar în loc să se ție de ea, juca banii la cărți și bea. Așa că am rămas pe drumuri și am trebuit să-mi caut un serviciu, fiindcă nu mai era de trăit cu el.

Personajul principal lipsește. După ultima lui ispravă, parchetul l-a pus în libertate, în așteptarea aprobării pe care a cerut-o domnul dr. Antonescu, de a interna pe copil în așezământul „Principele Niculae" institutul de corecție din București.

Mama lui Alexandru explică lipsa copilului:

— L-am trimis la Dracia, la bunicul său, până o să fie internat. Aici umbla forfota cu doi băeți, unul Petrovici și altul Albulescu, și cu ei făcea spargeri. La prăvălia lui Giovanni, Alexandru a spart un geam din dos și ceilalți doi băeți au stat de au păzit. El fiind mai mic se strecura lesne peste tot. Nu-i adevărat că a luat mărfuri. A luat numai niște bani de i-au împărțit cu toții. El și-a cumpărat din ei o muzicuță și un briceag.

— Se pare c'a mai făcut și alte spargeri, după câte spune raportul polițienesc?

Iar femeea, resemnată:

— Păi eu nu știu! Aici la domnul doctor avea de toate. Ii dădea cucoana și dulceață să nu mai fugă. Trecea o jumătate zi și odată dispărea. Nu poate să stea la un loc. Și mie mi-a furat odată 109 lei, altădată 35, altădată 25... Câți bani găsia, îi fura. Din cauza lui a trebuit să-mi iau cameră cu chirie.

ACTIVITATE PRODIGIOASĂ

Și cu vocea înlăcrimată îmi înșiră un pomelnic de isprăvi:

— Dar și la proprietăreasa din Mircea-Vodă a spart o fereastră, ca să intre să fure. A trebuit să plătesc eu geamul. Că de furat n'a avut ce fura, erau oameni săraci. Am stat acolo un an de zile. Și-mi spuneau oamenii: „Despre dumneata, coană Lenuțo, te-am ține și o sută de ani, nu ne-am supăra, dar cu el nu putem! Trebue să te muți!" Fura uneori numai așa, ca să facă rău. Chiar decând era mic de tot. Aveam eu niște fotografii într'un portmoneu dintr'ăla bărbătesc, fotografii și acte, și el l-a luat și le-a împărțit pe la copii, numai așa ca să facă rău. Pe vecini barem, nu-i cruța de loc: fura ouă, fructe din pom... intra prin poduri. M'am mutat pe urmă la altă proprietăreasă. Avea femeea o ladă acoperită cu o față de masă mare, și în ladă era un borcan cu nuci, altul cu sare de lămâie, cu orez... ținea femeea acolo lucrurile de bucătărie, ca într'un dulap. Alexandru cum vedea ușa deschisă, drept acolo... Găsise firul! Ridica fața de masă care acoperea lada și lua din lucruri. Mi le aducea mie pe urmă la bucătărie. Și era mic, dacă avea patru ani. Degeaba îl băteam peste mâini, el nu voia să știe. La fel cum face și acum... A făcut multe, nici naiba nu le mai ține minte. Mătușii mele, din Putineiu, unde am stat după moartea bărbatului meu, i-a furat 200 nuci din pod și le-a împărțit la copii. Și câte nu i-am făcut! Il legam cu frânghia în cotețul găinilor, el se deslega și fugia.

In jurul nostru s'a adunat un cerc întreg de auditori. Stăm sub un umbrar în grădină, și oamenii ascultă la cele ce spune Elena Malevici, amestecându-se din când în când în vorbă. La ultima frază, câțiva își exprimă uimirea: „Să se deslege el singur, soro? Dar cum la vârsta de nouă ani? Ce putere are un copil?" Dar mama ne lămurește imediat:

Elena și Vladimir Malevici.

ȘI O IDILĂ.

— Era o zănatecă de fată... are vreo doisprezece ani, venia și-l deslega. Cu aia umbla și prin oraș. O cheamă Floarea Țiganca.

— Și acum ce-i cu ea?

— E tot pe aci în oraș. Dar nu mai umblă el cu ea. A vrut și pe ea s'o trimeată la vagabonzi. Dar a intervenit tat'său — lucrează la brutărie — c'o să îngrijească el de ea. Da' de unde! Că el s'a însurat de al doilea și mama vitregă nu mai vrea s'o cunoască. Fata umblă prin oraș și cerșește, îi dă toți de milă.

SORA.

Intre acestea, pe poartă intră o copilă desculță, în rochie de cit, și se îndreaptă spre bucătărie. E Polixenia, sora micului spărgător; o fetiță timidă, respectuoasă, care rămâne tot timpul la o anumită distanță. O îmbii spre noi printr'un zâmbet de încurajare.

— Am auzit că ești elevă silitoare. La ce școală înveți?

— La școala No. 1 de fete.

— Și unde vine școala asta?

— Din strada Vânători ieși drept.

— Ai trecut clasa?

— Am luat premiul al doilea anul ăsta, și anul trecut tot al doilea, și ălălaltul tot al doilea.

— Cum o cheamă pe profesoară?

— Doamna Andrei Popescu?

— Și te iubește?

Răspunsul e sibilic:

— Da, pe toate fetele.

Abordăm în cele din urmă, tema care ne preocupă:

— Cum îl cheamă pe frățiorul matale?

— Alexandru Malevici.

— Și unde e el acum?

— Acuma-i dus la țară.

— Cine l-a dus acolo?

— A plecat singur... A plecat fără să știm.

— Păi dece a plecat?

— Păi când i-a dat drumul dela parchet a plecat la țară.

Elena Malevici cu cei doi copii ai săi, Alexandru, eroul povestirei noastre și Polixenia.

Am ajuns însfârșit la ceeace doriam să știu:
— Dar de ce a fost la Parchet?
— A vrut să spargă la Turcu?
— Turcu?! Cine-i Turcu ăsta?
— In colț, dela strada Smârdan. Și când a vrut să intre l-a prins sergentul, dar nu l-a bătut. L-a dus la poliție și pe urmă a chemat-o și pe mămica să meargă la poliție, și dela poliție s'a dus la Parchet c'a fost chemată de domnul Procuror.
— Ce i-a spus domnul Procuror?
— I-a dat o declarație. Pe urmă l-a închis la beciu, cu niște arestați și a mai furat dela un arestat dela parchet, 60 de lei.
— Păi cum asta? E așa de dibaciu?
— Păi, când a dormit s'a sculat și i-a scormonit în buzunar, și i-a luat 60 de lei. Pe urmă a vrut să iasă printre fiarele dela pușcărie și l-a tras un arestat înapoi.
Pun copilei o problemă delicată:
— Il iubești pe Alexandru?
Fetița lasă ochii în jos, ca sub un svâcnet de emoție, și apoi zâmbind sfioasă, spune încet:
— Da.
— Măcar că face atâtea boroboațe?
— Da.
Mamă-sa, ca o întărire, se grăbește să adauge:
— Când era la poliție, i-am dat o bucățică de brânză cu pâine să-i ducă acolo, și ea i-a dus o caisă. A avut ea una și i-a dus-o lui frate-său.

DIAGNOSTIC ȘTIINȚIFIC

Domnul doctor Antonescu rezumă cazul patologic al copilului:
— Degenerescență mintală, vagabondaj, cleptomanie...
Și apoi, tarele fiziologice:
— Urechile au tuberculul lui Darwin foarte desvoltat, semn vădit de degenerescență, la fel cu bolta palatină care e adânc ogivală; ochii asimetrici... E o fire hoinară, avea aci mâncare din belșug, totuși un irezistibil impuls spre cerșit. Duce de pildă, putina unui bragagiu, numai ca să-i dea o zaharica. Avea la noi un culcuș bun, fuge ca să doarmă în mizerie, în murdărie. Mamă-sa îl bătea. Era zadarnic. Chiar trăind în belșug, el tot trebue să fure. Fura chiar dela mă-sa.
Elena Malevici intervine:
— Păi nu mi-a furat o bucată de săpun, două-trei perechi de foarfeci, două farfurii și chiar o haină a fetii: haină bună... putea s'o poarte și la anul. Ei, să fi fost el cuminte, ce n'avea el aici dela domnul doctor! Ar fi făcut și el patru clase primare să-l dau la meserie. Acum, ce crezi dumneata, îl mai primește cineva? Chiar să 'nvețe și tot nu-l primește.

FIECARUIA I SE PARE VIAȚA LUI UN ROMAN

Și cufundându-se în amintiri:
— Am trăit și cu tat'său rău, că era macedonean și era gelos...
Și zărind pe figura mea o întrebare nerostită:
— ...nu puteam să ies afară în stradă, n'aveam voe să stau de vorbă c'o vecină. A murit el, acum am ămas cu fiu-său. Tot să nu fiu liniștită, să nu scap de supărare.
Și apoi, într'o atitudine emfatică:
— Viața mea domnule e un adevărat roman. Mi-a vândut toate lucrurile și m'a dus prin Macedonia, la Tetova. A vrut să rămânem acolo, la familia lui. Și a spus a lor săi tot felul de minciuni, c'a lăsat aici pe văru-meu, la prăvălie, dar noi nici nu mai aveam prăvălie. Și atunci frate-său care era funcționar la primărie în Tetova, ne-a dat trei sute de dinari ca să ne întoarcem.

EPISODUL DIN SAT

Povestea în Turnu Năgurele era sfârșită pentru noi. Țineam să vedem însă și pe micul erou, dacă se poate în aceeași zi. Cu o mașină am pornit spre Dracia, o distanță de 15 km. La intrarea în sat, câțiva plozi ne întâmpină cu o curiozitate scrutătoare. Oprim lângă o porumbiște:
— Măi copii, nu știți voi unde găsim pe bunicul lui Alexandru Malevici?
Copiii ne socot oameni de ai stăpânirei, și unul sprinten sare în mașină să ne conducă.
O căsuță umilă dar curată, în mijloc de verdeață. Unchiașul, o figură blazată, peste care nimic rău și nimic bun nu mai poate trece. Are scepticismul vârstei. Nu se supără că-l turburăm și-l cheamă pe Alexandru din fundul curții, unde sâcâia un câine. Copilul vine încet ca și când își ia timp să se studieze.
— Tu ești Alexandru Malevici?
— Eu.
Atâta. Socoate că e suficient.
— Am vorbit cu mama și cu sora ta.
Baiatul dădu din cap. Tace. Gura parcă-i e încleștată.
— E necăjită tare mama ta. Ea muncește pentru tine, dece n'o asculți, dece o superi?
El simplu:
— N'am făcut nimic, m'a chemat să dau o declarație.
— Dece nu dormeai noaptea acasă?
— Mi-era frică că mă bate.
— Păi dacă făceai pozne?
— N'am să mai fac. Când oi mai face să-mi faceți ce-oți vrea.
Nici urmă de îndrăzneală în înfățișarea acestui copil. Intre exterior și adâncul ființei sale, o antiteză ce frizează neverosimilul. Nu știm de unde își trage încheerile și diferitele caracteristice știința, pentrucă noi cei neinițiați, din chipul acestui copil nu putem trage nici un fel de concluzie acuzatoare.
Il iau de mână, blând:
— Ști că sora ta te iubește și i-e milă de tine.
In ochii copilului a apărut o înduioșare, o clipă numai, el repetă apăsat:
— Nu mai fac.
Incerc să-l mișc:
— Mama ta plânge.
De astă dată copilul n'a mai răspuns, a întors fața, a mișcat buzele parcă ar fi voit să spună ceva și apoi s'a depărtat cu câinele pe care bunicul încerca să-l ție departe de noi.

* * *

Unde e psihiatrul răbdător care să încerce a îmblânzi sufletelul micului rău făcător Malevici?

A. NORA

8 ANI DELA MOARTEA REGELUI FERDINAND

La 20 Iulie 1927 s'a sfârșit din viață Regele Ferdinand. Implinindu-se opt ani s'a oficiat la mănâstirea Curtea de Argeș, unde este înmormântat defunctul rege, un serviciu divin. Cavalerii ordinului Mihai Viteazul au făcut, pe rând, de gardă în jurul mormântului.
Fotografia noastră înfățișează prima gardă, începută la orele 2.15 noaptea. In stânga, în față, d. general Rujinski, președintele Uniunii ofițerilor de rezervă.

Sfințirea bisericii din Costești.

Costești evocă tragedia petrecută în Noaptea Paștilor din 1930. In noaptea aceea au pierit în flăcări 114 oameni, S'a hotărît atunci clădirea, pe acelaș loc unde a fost bisericuța de lemn, a unui nou lăcaș de rugăciune, în piatră. Această biserică a fost terminată anul acesta și sfințirea ei s'a făcut în ziua de Duminică 21 Iulie crt. în prezența M. S. Regele.

Fotografia din dreapta înfățișează biserica, iar cea de dedesubt pe Suveran cu I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, săvârșind sfințirea.

„REALITATEA ILUSTRATA"

Vă oferă o distracţie instructivă şi pasionantă, care desvoltă simţul observaţiei şi facultăţile de concentrare

PROBLEMA POLIŢISTĂ

Citiţi, cugetaţi şi trimiteţi-ne părerea! Soluţia se va publica săptămâna viitoare, împreună cu numărul premiaţilor

4.*) FILDEŞUL FURAT

PRIN urmare Bourel — spuse directorul companiei de asigurare inspectorului său de poliţie particulară, — lămureşte-mi chestia aceasta. Nu mi se pare deloc lucru curat că domnul Derrol, care şi-a umplut vila cea mică de lângă Lyon cu nişte colecţii bogate de fildeş, aduse din Extremul Orient şi le-a asigurat de curând pentru sume considerabile, să fi fost imediat victima unui furt, în noaptea trecută. Du-te de aruncă o privire în afacerea asta".

Cercetarea casei a fost rapidă. Parterre-ul, unde se aflau în ajun colecţiile, închise în două vitrine, avea o singură uşe de intrare, răspunzând pe un drum particular, care trecea prin faţa casei. Se putea ajunge la garaj, care era alăturat de casă şi dădea pe aceeaşi alee particulară, şi printr'o uşe interioară.

Hoţul venise, fără îndoială, pe uşa de intrare, care era spartă. Numeroase urme de paşi plecau din casă, treceau drumul şi se terminau la ţărmul Saônei, care curgea în apropiere. Toate celelalte uşi erau neatinse şi încuiate, ferestrele nu fuseseră atinse. Domnul Derrol, care locuia la etajul întâi n'auzise nimic în cursul nopţii şi nici nu observase furtul, decât la coborîre, dimineaţa. Unica lui servitoare era la spital de trei zile.

Spre a deschide uşa dela intrare, hoţul tăiase o deschidere în lemn, cât să-i îngădue să-şi strecoare mâna în interior şi să desfacă zăvorul. Bourel închise uşa din interiorul coridorului privi vreme îndelungată marginile dinţate ale deschizăturii, care avea fire mici de lemn, culcate în sensul de rotaţie al acelor unui ceasornic, şi dete din cap.

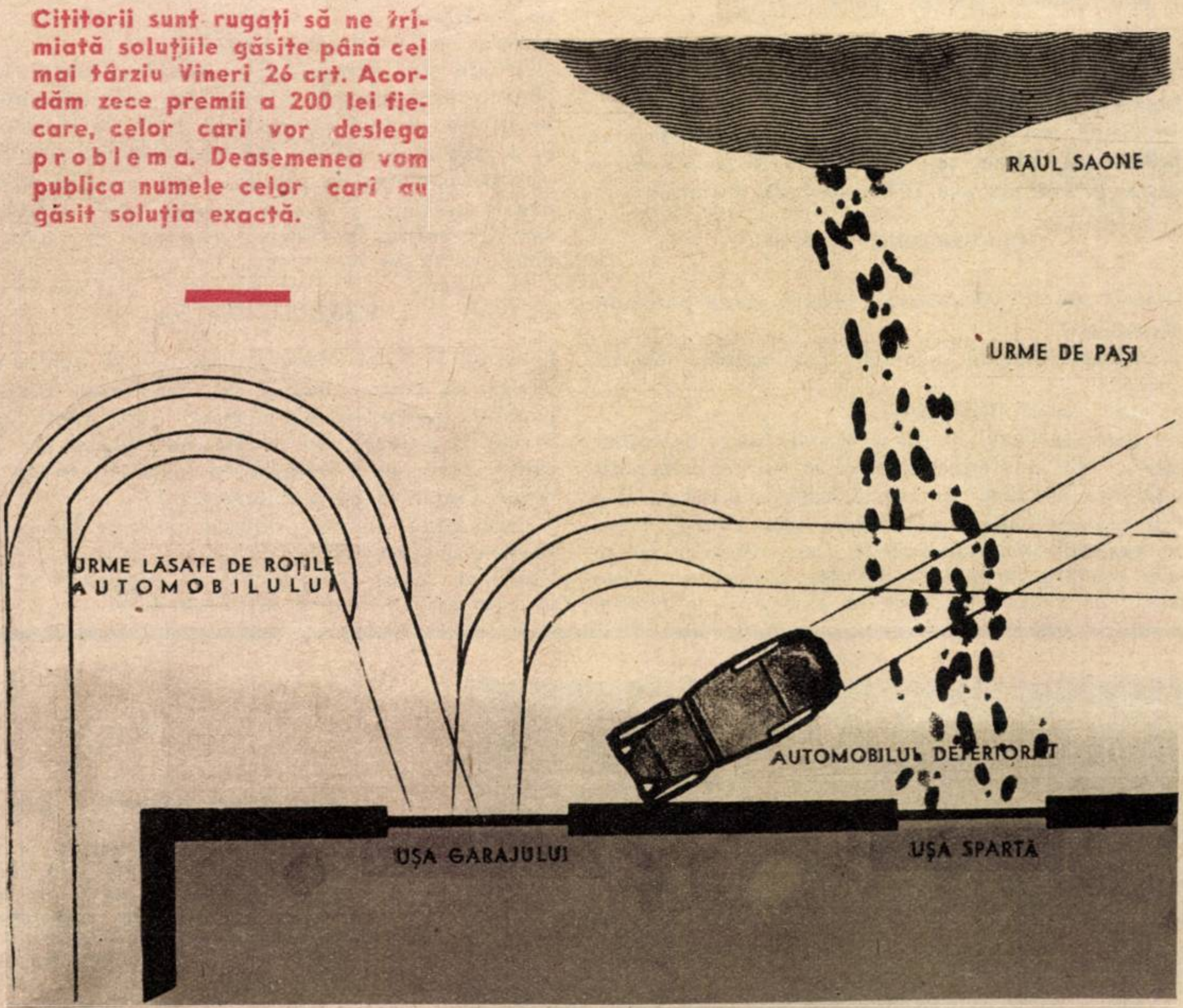
„Pe bună dreptate s'a întrebuinţat un burghiu mare, ferăstrăul scârţâie".

Dela o fereastră, dela etajul întâi, dânsul studie drumul. „Iată lângă zid automobilul meu, pe care l-am sfărâmat ieri, pe la 6 seara, vrând să intru în garaj — dete lămuriri domnul Derrol — şi era cât p'aci să rănesc pe notar, care era cu mine; roţile din faţă sunt sfărâmate şi ambrayage-ul stricat. Alături, poarta închisă a garajului; în faţa ei urmele lăsate de automobilul meu, la dus şi'ntors, de cu seară, înaintea accidentului. Colo, poarta de intrare pe care aţi examinat-o şi urmele paşilor, cari duc la fluviul ce se vede puţin mai departe. Hoţul, fără îndoială, a venit şi a plecat cu vreo barcă".

Bourel coborî, făcu un plan exact al urmelor, în mod atât de providenţial imprimate în noroiul lăsat în seara precedentă, de o ploaie mare, care căzuse pe la trei; se învârti în jurul automobilului, care într'adevăr era scos din uz, se încredinţă la notar că accidentul de fapt se petrecuse cu o seară înainte, apoi se aşeză la masă, spunându-şi:

„Dragă Bourel, nu eşti deloc prost!"

Cititorii sunt rugaţi să ne trimiată soluţiile găsite până cel mai târziu Vineri 26 crt. Acordăm zece premii a 200 lei fiecare, celor cari vor deslega problema. Deasemenea vom publica numele celor cari au găsit soluţia exactă.

INTREBĂRI:

1. Cine-a furat fildeşul?
2. Cum s'a procedat?

*) Vezi Realitatea Ilustrată No. 441, 442 şi 443.

SOLUŢIA PROBLEMEI No. 3
CARE DIN PATRU?

1. Crima a fost comisă înainte de orele 22.30 şi ora arătată de ceasul victimei e pur şi simplu o punere în scenă; iată pentruce aparatul de radio oprit în timpul nopţii prin scoaterea prizei de curent, găsită pe jos, dimineaţa, deşi obiceiul domnului Vifor era să-şi oprească postul învârtind întrerupătorul; cartea deschisă pe masă; ţigara care se consumase cu mult după ce a fost aşezată pe cenuşieră (capătul de scrum prin care se sfârşeşte), dovedesc că victima citia şi fuma, ascultând radio, când probabil fiindc'a auzit sgomot s'a ridicat şi a trecut în birou, unde a surprins pe hoţ care l-a ucis cu coupe-papierul. Odată crima făcută, şi nevoind ca aparatul de radio continuând să funcţioneze noaptea întreagă, iar electricitatea aprinsă în cameră să trezească pe doamna Vifor şi să determine descoperirea prea devreme a crimei, rău-făcătorul a vrut să stingă, dar fiindu-i teamă să nu fie observat de doamna Vifor dacă intra în cameră, a trecut binişor în coridor şi s'a mulţumit să strecoare mâna ca să tragă priza de radio şi să învârtească întrerupătorul luminii.

Dar priviţi la programul de radio Bucureşti, în ziua de Miercuri. Emisiunile se termină la 22.30. Intrucât domnul Vifor tocmai asculta, aceasta înseamnă c'a fost ucis înainte de 22.30. Prin urmare, ceasul oprit la 23.32 a fost pus la ora aceasta de către asasin, după comiterea crimei, spre a deruta cercetările.

2. Cine e vinovatul? Feciorul din casă. La ora 22.15, când servitorul a plecat, asasinatul fusese comis la câţiva paşi de dânsul şi e cu neputinţă să nu fi auzit nimic. Mai mult încă. Uşa camerei domnului Vifor era deschisă, întrucât victima ieşise, iar dânsul a declarat că era închisă; însfârşit, biroul era luminat, ceeace ar fi trebuit să atragă atenţia lui şi să-l facă să descopere crima.

O nouă dovadă: el singur are tot interesul să facă să se creadă că omorul s'a săvârşit pe la miezul nopţii, pentrucă pentru această oră are un alibi indiscutabil, şi că în felul acesta poate arunca bănuiala în acelaşi timp asupra secretarului. Insfârşit, numai el poate cunoaşte îndeajuns obiceiurile secretarului, ca să ştie că acesta care a plecat după masa de seară nu se va înapoia decât după ora 23, pe scara de serviciu. El aranjează deci toată punerea în scenă (ceasul oprit la orele 23.32, coupe-papier-ul în cămin) spre a face ca acesta să fie acuzat.

O vizită la suveranii Belgiei

REGELE are o privire serioasă, poate prea serioasă, dar plină de înțelepciune. In același timp posedă o energie rară în expresie și o sfială nobilă în ținută: e un învățat, un savant în uniformă...

Regina Astrid pare mult mai înaltă și sprintenă, în rochia-i lungă de doliu. Are un farmec, un aer atât de sincer și firesc, încât întipărește o siguranță profundă de sine-însăși, în tot ceeace face. Văzând-o, înțelegem numai decât pricina pentru care această mândră și încântătoare doamnă se bucură, în toată Belgia, de o popularitate imensă. Dânsa încarnează străvechiul tip legendar al frumuseții regale, în cea mai modernă figură sportivă.

Actualul rege Leopold III s'a născut la Bruxelles, în ziua de 3 Noembrie 1901. Educația aleasă și plină de dragoste ce i-au dat-o auguștii săi părinți, a avut darul să-i făurească un caracter fundamental conștiincios, un temperament sârguitor, deprins să cugete fără răgaz, o bunătate cuceritoare, un tact cum rareori se întâlnește.

Primul preceptor l-a avut în persoana d-lui Plas, cât a fost vorba de învățământul primar. Pe-atunci, viitorul suveran avea ca guvernor, cu sarcina de-a se ocupa de educația sa generală, pe d-l Maton, ofițer de Stat Major, căruia i-a urmat, cu aceleași atribuții, d-l Degroote, maior în Statul Major al Artileriei. D-l Poissinger primi apoi misiunea de preceptor, pentru învățământu' superior.

In cursul războiului, la 5 Aprilie 1915, actualul monarh a fost încorporat în regimentul 12 de linie unde și-a făcut instrucția militară ca simplu soldat, luând parte la exerciții, cot la cot cu ceilalți camarazi. Iar când compania primi ordin să atace inamicul, el i-a urmat soarta, dincolo de întăririle cu sârmă ghimpată.

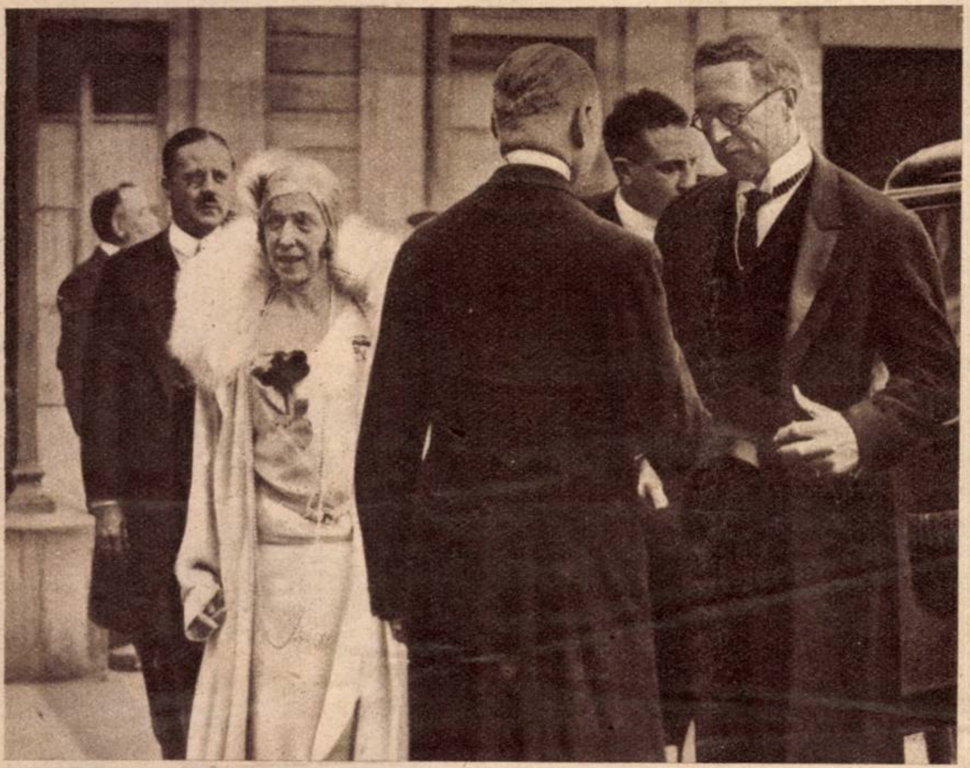
După o oarecare permanență sub arme, în Septembrie 1915, prințul Leopold intră în colegiul englez dela Eton, de unde ieși în Decembrie 1919. In cursul vacanțelor, se ducea să-și vadă părinții, pe front. Gradele militare le-a dobândit unul câte unul printr'o hărnicie vrednică de laudă. Apoi, după ce luase parte la toate faptele de arme și la manevrele regimentului de granatieri, fu numit succesiv locotenent, căpitan, maior, colonel; astăzi e general în statul major al armatei belgiene.

In 1919, vizitează Statele-Unite, în Octombrie și Noembrie 1920 Brazilia, iar în Februarie-Martie 1923 Sudanul și Egiptul, tocmai pe vremea când lordul Carnavon făcea, în această din urmă țară, descoperirile lui impresionante.

După aceea, defunctului Albert I i se păru sosit momentul de a completa educația fiului său cu învă-

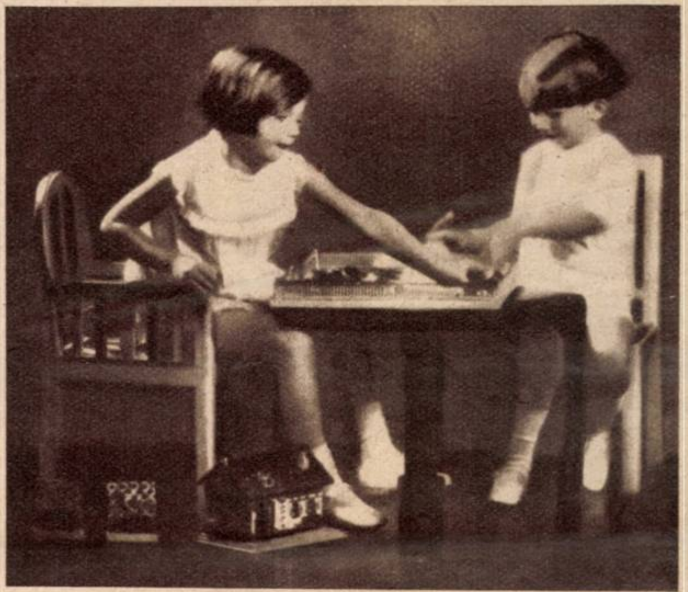
Regina Astrid a Belgiei și copiii ei înapoindu-se dintr'o vacanță petrecută în Suedia.

Defunctul rege Albert al Belgiei și soția sa, la o recepție la Paris.

In Senatul belgian se găsește un tablou prețios care înfățișează pe regele Albert și familia sa (călări), făcându-și intrarea triumfală în Bruxelles, după războì. Familia regală este înconjurată de generali belgieni și de atașații militari străini. In balconul Casei Naționale se găsesc miniștrii belgieni depe atunci. Tabloul este opera pictorului belgian Anto Carte.

O fotografie de anul trecut a prințului Baudoin al Belgiei conte de Brabant, și a surorii sale principesa Iosefina. Cei doi copii se află în camera lor din palatul din Bruxelles.

țământ superior cât mai temeinic. Regretatul cardinal Mercier, îi dete lecțiuni de filosofie, iar d-l Goddyn, primul președinte al Curții de Casație, lecțiuni de drept. Apoi Leopold fu înscris la Universitatea din Gand, ale cărei cursuri le-a frecventat în mod regulat.

In 1925, făcu o călătorie de studii și inspecții în Congo, unde rămase aproape opt luni. Fructul acelei călătorii, printre altele, a fost o importantă colecție de insecte, pe care o dărui Muzeului Național din Tervueren.

Cu ocazia unei alte călătorii în Scandinavia, unde se dusese cu mama sa, o cunoscu pe aceea care, la câteva luni mai târziu, avea să-i devie augusta consoartă: principesa Astrid a Suediei, născută la 17 Noembrie 1905, la Stockholm, unde la 4 Noembrie 1926 avu loc cununia civilă. Cea religioasă s'a celebrat la Bruxelles, în ziua de 10 ale aceleași luni.

Principesa Astrid era ființa ideală, vrednică să-și unească soarta cu aceea a principelui Leopold. Inzestrată cu o frumusețe atrăgătoare și un caracter plăcut, pe lângă alte calități strălucite — de pildă aceea de excelentă pianistă — dobândi și altele mai modeste, însă mai solide, căci urmase cursurile școalei de gospodărie și puericultură, dovedind o dragoste nețărmurită pentru fiii poporului. O bunăvoință aleasă și o simplitate sinceră sunt cele mai gingașe din însușirile sale.

La 23 Februarie 1934, regele Leopold al III-lea al Belgiei a depus jurământul în Parlament.

Familia regală belgiană la Bruxelles, în ziua sărbătoririi Armistițiului.

COPIII PERECHII REGALE BELGIENE, PE MARCA POȘTALĂ

In scop de binefacere, s'au tipărit, nu de mult, în Belgia, mărci poștale cu portretele celor trei copii din familia regală.

Din căsătorie s'a născut, la Bruxelles, la 11 Octombrie 1927, principesa Josephina-Charlotta, iar la 7 Septembrie 1930, Baudoin (Baldovin); conte de Hainaut, moștenitor al tronului belgian.

In Noembrie 1927, principele Leopold intră ca senator de drept în Adunarea Națională, la lucrările căreia lua adeseori cuvântul, cu deosebire în chestiuni coloniale și de politică generală.

Și deoarece prețuia încă de pe atunci călătoria ca un izvor ideal pentru îmbogățirea cunoștințelor și a experienței proprii, în iarna 1928—29, actualii suverani au vizitat Indiile Olandeze, rămânând acolo aproape o jumătate de an, iar în primul semestru din anul 1932, tot împreună, au fost prin Malaezia britanică, Siam, Indochina, Hong-Kong, și Insulele Filipine, cu o nouă întoarcere în Indiile Olandeze. In perioada Ianuarie-Aprilie 1933, regele Leopold III vizitează pentru a doua oară Congo Belgian, spre a face un studiu comparativ între colonia de-acolo și alte posesiuni streine, interesându-se în deosebi de problemele agricole, pe cari le socotește de-o importanță covârșitoare pentru țările tropicale și locuitorii lor.

* * *

In vreme ce plecați dintr'un somptuos salon străbatem câteva săli ca să ajungem în cabinetul de lucru al suveranului, avem ocazia, în mers, să înfiripăm o scurtă convorbire cu Majestatea Sa. E un pasionat în toate genurile de sport. Regelui îi place să joace golf, să patineze, să pescuiască, jocuri și exerciții cari îi prilejuesc o singurătate intru totul potrivită firii sale, înclinată spre meditație și chibzuială. Regele vorbește despre cele mai frumoase călătorii făcute în viața sa, despre cele două expediții în India cari apoi i-au condus pașii prin toate teritoriile coloniilor indiene. Și ne descrie cu însuflețire minunățiile văzute în insula Bâli...

Precum am spus, Leopold III e unul dintre cei mai buni cunoscători ai politicei coloniale. Când era încă principe moștenitor, ținea dese conferințe asupra acestui subiect.

La întrebarea dacă oamenii de-acolo ar fi mai fericiți, suveranul răspunde cu un surâs: **„Ah, negreșit: sunt mai fericiți căci au preocupări mai puține și mai mărunte decât noi!"**

Regina Astrid a Belgiei cu principesa Charlotte, pe când nu era decât principesă moștenitoare, la o serbare populară în mijlocul mulțimii (cu basca albă).

Prințul moștenitor Baudoin într'un portret miniatură a pictorului belgian Damien.

Cabinetul de lucru e o încăpere luminoasă, totuşi prea încărcată cu tapiserii şi podoabe. Regele lucrează aci în fiece zi, aproape fără întrerupere, începând dela 9 dimineaţa. Mai târziu, vedem în apartamentul regal un alt cabinet de lucru, particular. Această a doua încăpere e mai luminată decât toate celelalte vizitate până acum. Mobilele făurite dintr'un lemn scump, lucios, au linii odihnitoare. In spatele biuroului, singurul ornament e reproducerea unei galere antice.

Regina, care ne însoţeşte în cabinetul de lucru al soţului, consimte ca a doua zi să facem o vizită la micul castel Stuyvenberg, care deocamdată serveşte de locuinţă familiei regale, până va fi isprăvit palatul cel nou din Bruxelles.

In dimineaţa următoare, la ceasurile zece, eram la Stuyvenberg, vechiul palat seniorial, aflat în vecinătatea castelului Laeken, pitit printre frunzişul unui parc superb.

Salonul Reginei e de-o intimitate cu drept cuvânt încântătoare, având pe de-asupra un caracter strict personal. Pretutindeni flori, perini şi o sumedenie de fotografii cu dedicaţii. Oriunde ne-am întoarce privirea, întâlnim obiecte cari amintesc de Suedia, patria de origină a suveranei. Tablouri cu peisagii suedeze, o bibliotecă exclusiv suedeză: opere istorice şi literare.

E adus micul principe Albert, un băieţaş de toată drăgălăşia.

In această atmosferă intimă, în care n'a răzbit nimic din gravitatea castelului secular, micul prinţ Albert e adevăratul suveran. Indură cu voinicie lumina bruscă a lămpii cu magneziu, nu se sfieşte de prezenţa streinilor vizitatori, nici de pânza neagră a fotografilor. In existenţa lui de câteva luni a şi învăţat să nu se minuneze de nimic şi fericit, îşi frământă picioruşele în braţele mamei sale. E păpuşa dragă a fratelui cel mare, principele moştenitor Baudoin şi a surorii, principesa Charlotta.

Regina trebue să ne părăsească. Dispare pentru câteva clipe din oaza vieţii sale particulare, spre a face faţă la o sumedenie de datorii. In tot ceea ce săvârşeşte şi spune e o spontaneitate şi o gingăşie pătrunse de un farmec nebănuit.

O vizită, în pripă, la castelul Laeken, modernizat de către regele Leopold II, unde astăzi locueşte singură cu doliul său regina Elisabeta, văduva regelui Albert. Fiul ei, actualul suveran, care-i poartă o dragoste neţărmurită, o vizitează în fiecare zi.

Faţada verde a castelului e pur şi simplu uimitoare. Totuşi minunea cea mare o constitue serele, creeate încă de pe vremea lui Leopold II, lungi de sute de metri. O fâşie de pădure virgină, cu boschete de palmieri, ferigi uriaşe, plante din toate colţurile pământului...

In ocazii deosebite, aceste sere sunt luminate cu electricitate. Ce fabuloasă privelişte trebue să ofere ele atunci!

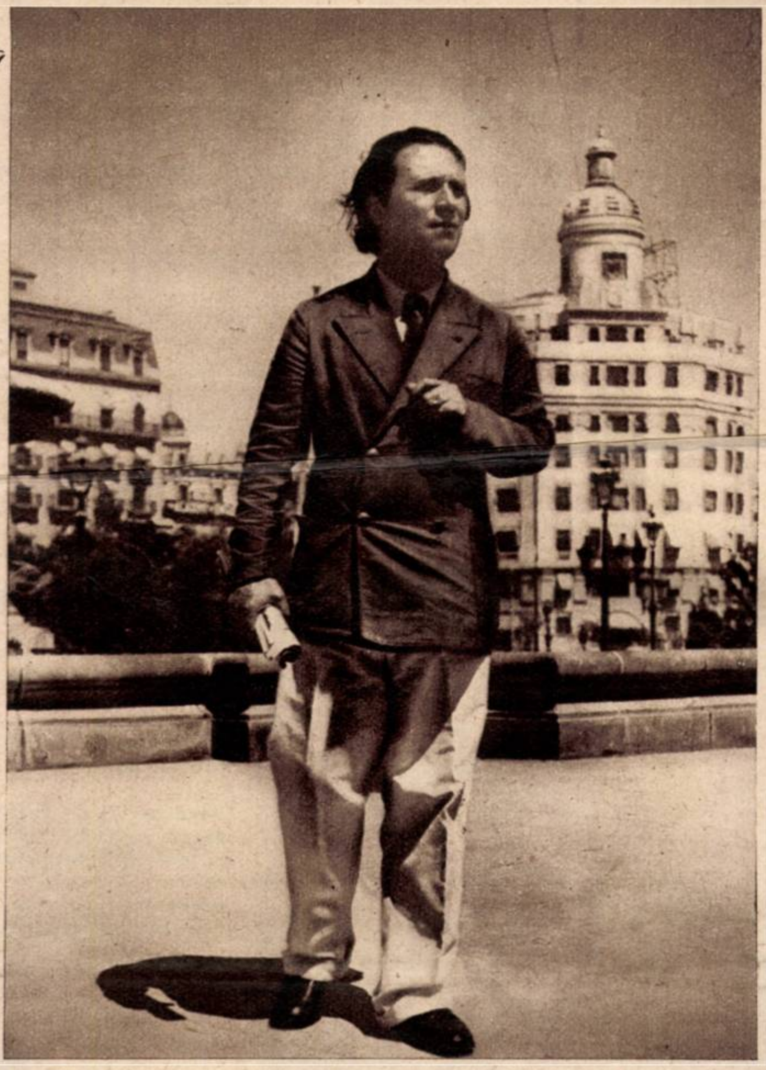
Un mic amănunt pentru curiozitate: bătrânul rege Leopold II voise ca drumul de fer să ajungă până la terasa castelului din Laeken. Această lucrare, într'o epocă lipsită încă de apariţia automobilului, părea un vis al tehnicei moderne. Proectul era gata, execuţia începută, dar n'a putut să fie dusă până la capăt. Astăzi, peste şinele ruginite a crescut iarbă şi buruieni, iar într'o parte, peste drum de castel, s'a format cu vremea un teren vast, pentru jocul de golf...

G. R.

Societatea Anglo-română

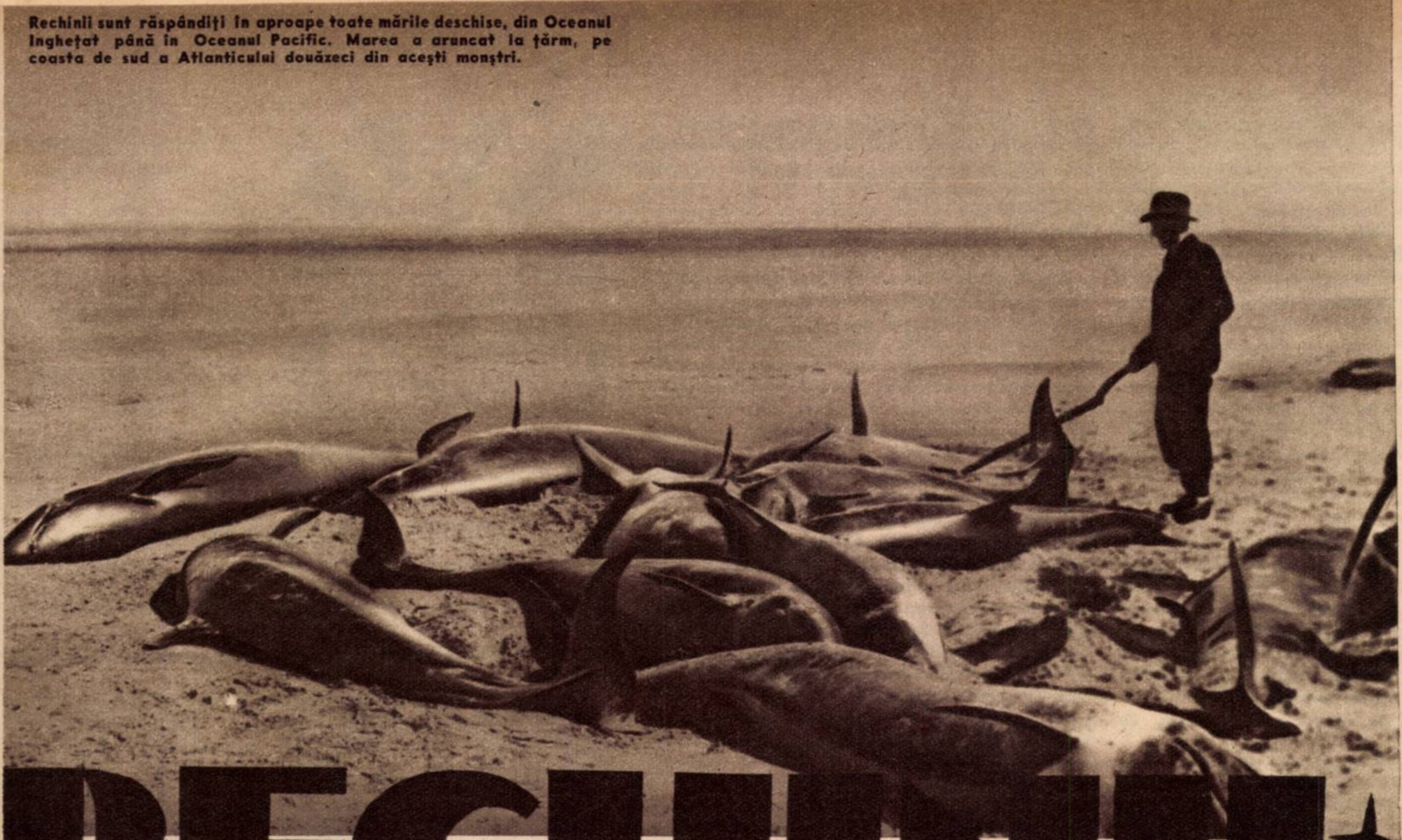
D-na Ecaterina Titulescu, soţia ministrului nostru de externe, a fost numită prezidentă a Societăţii Anglo-Române din Bucureşti.

ŞTEFAN I, REGE AL SPANIEI?

Dincolo de graniţele Spaniei aproape nu se ştie că decând Alfons a fost dat jos de pe tron s'a găsit un pretedent foarte asiduu: Stefano Natale Ludovico Molle conte di Cervara. De origină italian, ai cărui strămoşi au jucat un rol important în istoria Spaniei. Contele Cervara, care s'a retras în Barcelona sub numele lui de scriitor, dr. Stefano Molle, şi e colaborator al unui ziar important spaniol, a făcut de curând, o declaraţie marilor puteri. E pe cale să se alcătuiască un partid Cervaro, care să puie candidaţi chiar în apropiatele alegeri Cortez. Pentru prima dată, fotograful nostru a isbutit să surprindă la Barcelona pe „regele în spe", care intenţionează să-şi ia numele de Stefan I, la Barcelona.

Rechinii sunt răspândiți în aproape toate mările deschise, din Oceanul Inghețat până în Oceanul Pacific. Marea a aruncat la țărm, pe coasta de sud a Atlanticului douăzeci din acești monștri.

RECHINII

de Cdor. N. Ionescu Johnson

RECHINUL este un pește, un animal, o fiară, un monstru — e — **Tigrul Mărilor.**

Rechinul trăește în toate mările deschise și oceane, dela un pol la celălalt.

Rechinul are forma unui pește, cu o gură inspăimântătoare, tăiată pe sub bot și înarmată cu două rânduri de dinți ascuțiți și tăioși ca briciul. Când rămâne știrb de un dinte, numai de cât un altul nou îi ia locul. Unii rechini au dinții tăioși, alții țepoși, alții recurbați, alții piramidali.

Rechinul nu mestecă, el mușcă și înghite.

Mușcătura rechinului e îngrozitoare. Dintr'o dată rechinul poate rupe un om în două, tăindu-i oasele de parc'ar fi mămăligă. El sfarămă cu dinții lui, chiar lanturile ce țin cârligele (undițile) cu cari se prind rechinii, dacă nu's făcute din oțel ca și cârligele.

Botul rechinului e albicios, lătăreț, înfricoșător și cu două găuri în vârf, cari sunt nările lui.

Ochii rechinului, separați de bot, sunt sticloși și fascinatori.

Sub burtă, aproape de cap, rechinul are două înotătoare puternice, fiecare mai mare ca un om, iar spre mijloc și spre coadă, încă câte o pereche.

Pe spinare, rechinul are o pană înotătoare, de mărime impunătoare care se numește **„sabia rechinului".**

După ea se și distinge rechinul când înoată, căci pana iese afară din apă.

Coada rechinului are două aripi verticale enorme, de-o putere uriașă, cari dau monstrului până la 50 km. iuțeală pe oră.

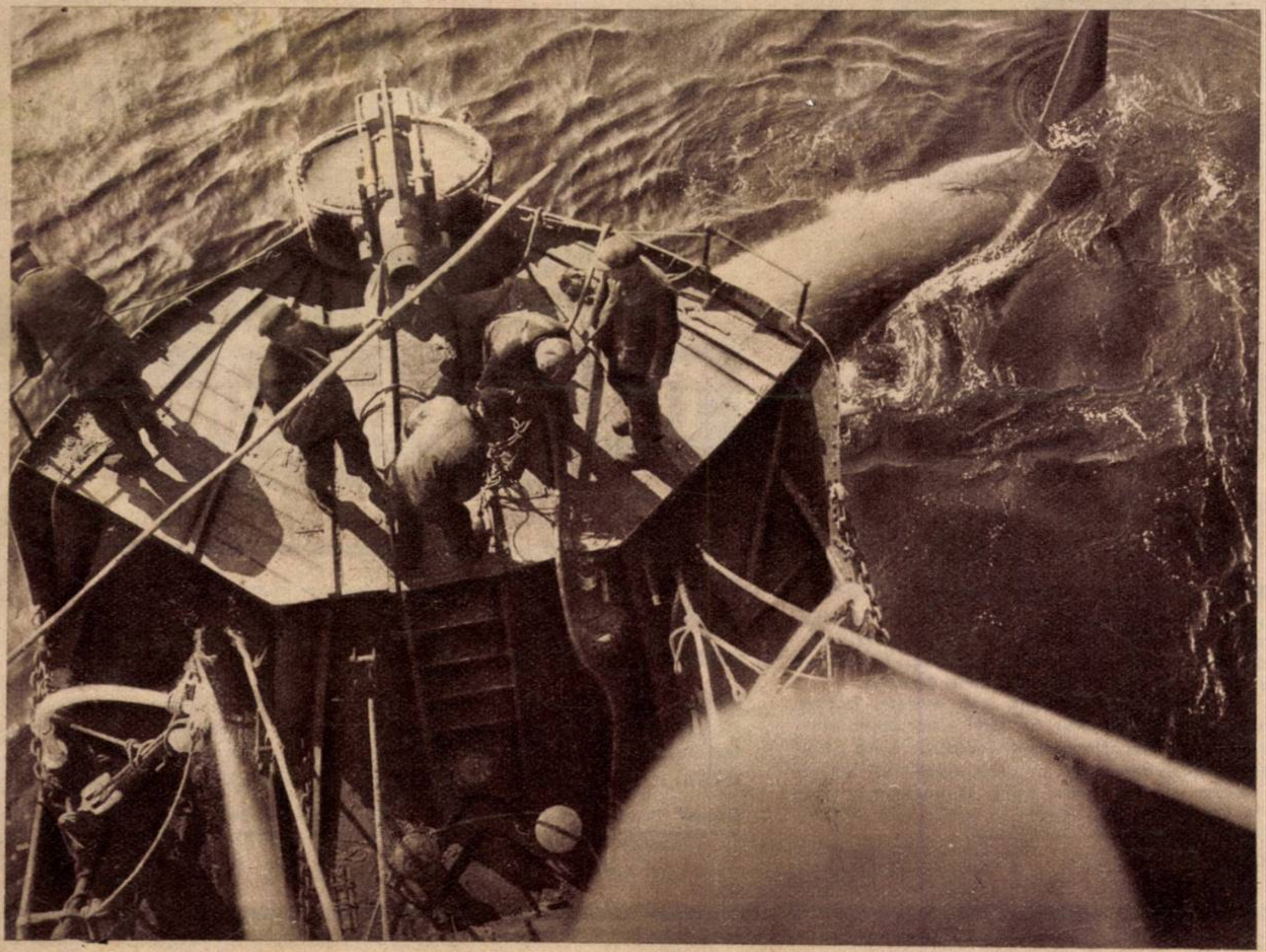
La unii rechini, pana cozii e mai lungă decât tot corpul lui, care și el ajunge până la 30 metri lungime.

Rechinul nu doarme niciodată, el e veșnic în căutarea prăzii.

Sunt rechini de 2-5-10-15-20 și chiar de 30 metri lungime după cum sunt rechini de fund, de între două ape, de suprafață, polari sau somnoroși **și chiar rechini de apă dulce.**

Rechinii de apă dulce se găsesc numai în lacul Nicaragua, care pe vremuri a fost golf și s'a închis printr'o catastrofă vulcanică.

Savanții au clasat rechinii în sute de feluri și i-au botezat cu fel de fel de nume ca: rechini albi, albaștri, bruni, ciocan, rechini balenă, rechini scrumbie, tauri, vulpi, tigri, câini de mare etc.

Nimic nu e mai groaznic decât gura căscată a rechinului.

Acest rechin prins de niște pescuitori de scrumbii, cântărește aproape 4 tone și măsoară opt metri în lungime.

Vânătoarea de rechini e o operație foarte primejdioasă. Pescuirea se face cu undița și harponul și în fotografia pe care o publicăm se văd multiplele precauțiuni pe care le iau spre a ridica imediat monstrul din apă.

In Oceanul Indian, lângă Java, un fotograf a isbutit să fixeze pe film o luptă dramatică între un rechin și o sepie uriașă. Lupta s'a terminat cu înfrângerea sepiei și uciderea ei de către rechin. In cele trei faze pe care le reproducem, se vede cum la început sepia caută să încercuiască rechinul; în a doua fotografie rechinul a găsit un punct slab și atacă sepia; în ultima fotografie, rechinul îmbucă unul după altul, brațele sepiei.

Rechinul câine de m
toarelor, pentru car
Tot printre rechini
ferăstrău.
Locul de preferință
equatorului, pe und
moarte, pești, păsăr
Lăcomia rechinului
omului. El se reped
s'au obiect, care îl
Unii au susținut că
Mr. Joung supra
arată că în stomahu
tecat, a găsit picio
cu haine cu tot, b
chiar un act care a
unui pirat.
Am fost martor
Augusta, când un
englez, depe scara
Nici-o fiară din lum
pe om, ca un rechi
mai curioase și mai

Rechinul este mere
ori că e bolnav, ori
caustică, sau alte a
stare, rechinul e în
Rechinul când moa
plutitoare cu aer.
Structura sa majes
stomahului, sunt toc

ăre are două coarne înaintea înotă- i se mai zice rechin cu cap de taur. se numără și **peștele spadă, sau**

al rechinilor e în apele calde ale e se găsește hrană multă: animale i și chiar oamenii, întrece puterea de imaginație a e, mușcă și înghite, orice animal enervează și îi ațâță foamea.

rechinii nu mănâncă oameni, însă numit **„omoritorul de rechini"**, ırile de rechini, pe care le-a spin- are de om cu cisme cu tot, mâini ijuterii **scrisori de dragoste**, ba servit în America la condamnarea

cular, pe când eram în Italia la rechin a înfășcat pe un marinar vaporului Majestic.

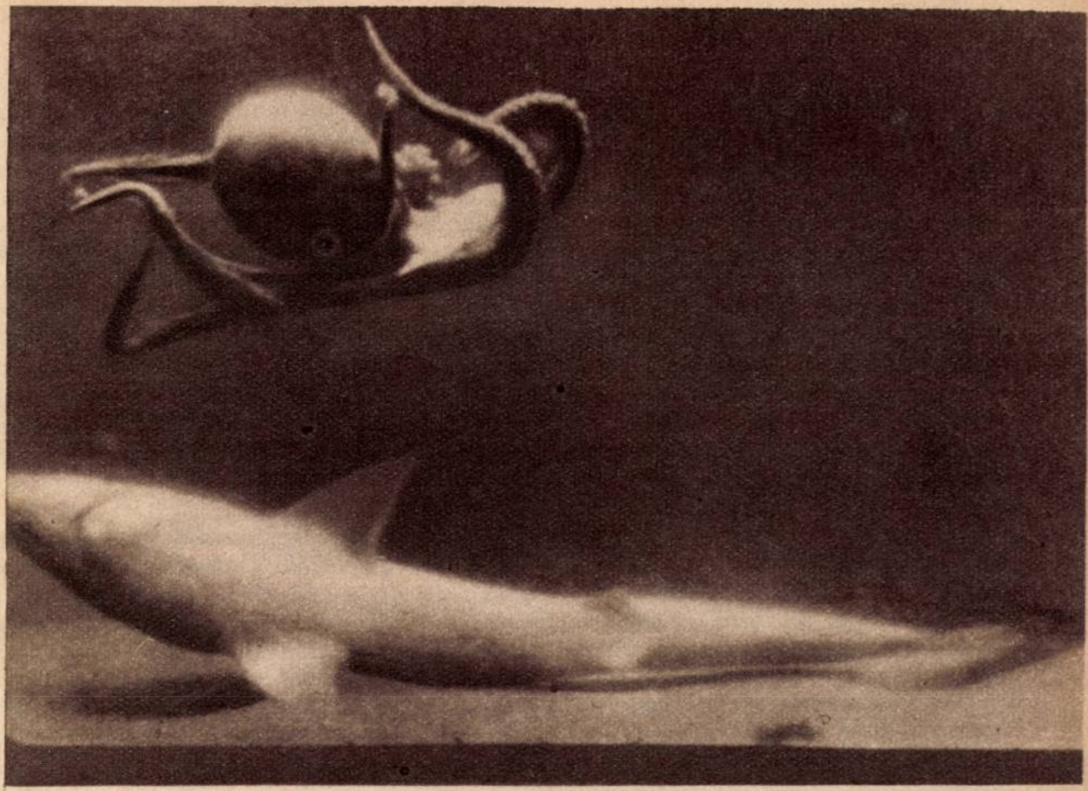
nu îmbucă cu o mai mare poftă n. Sunt mii de cazuri cari de cari grozave.

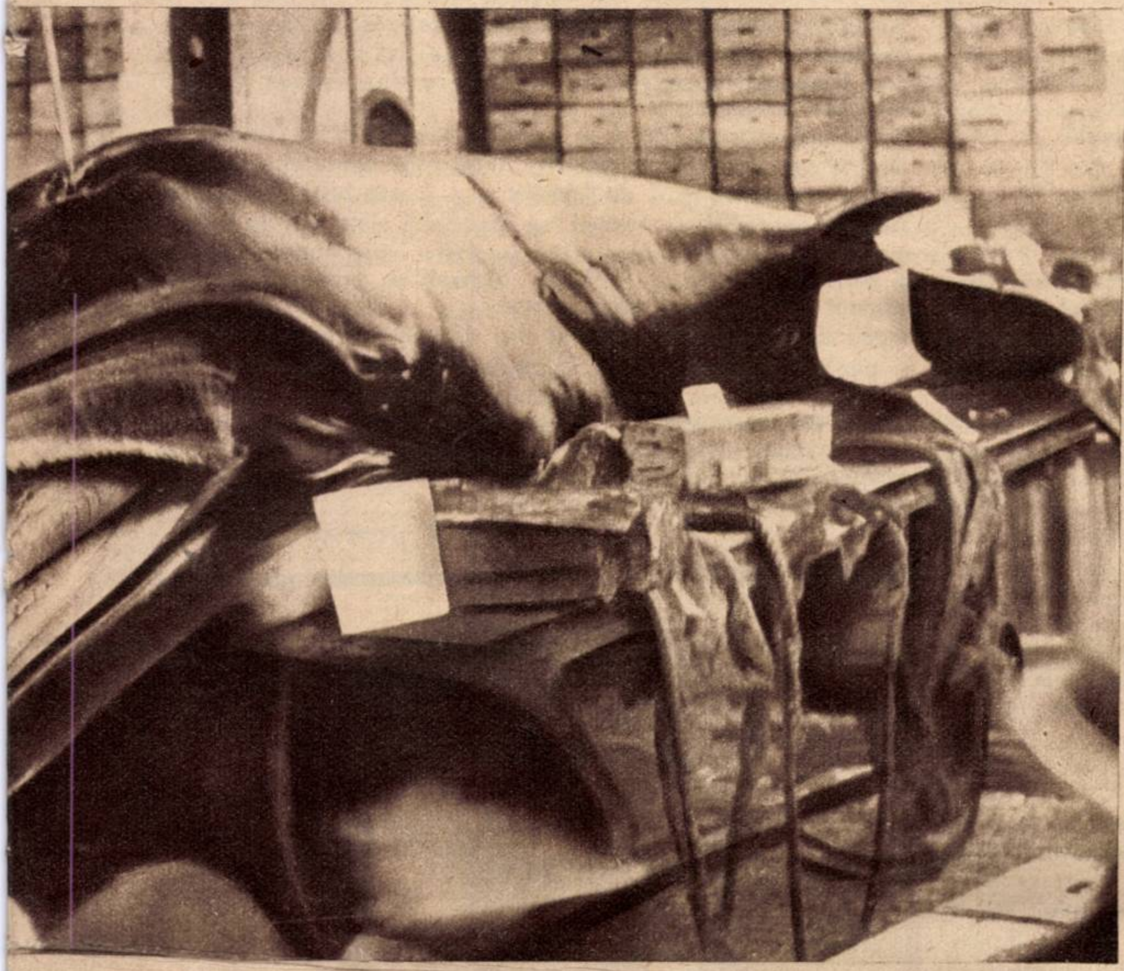
Mr. Joung ne spune că odată un rechin înșfăcase un băiat care se scălda, la gura unui râu în Australia. Un alt băiat văzându-l, înotă în fugă spre el, îl ajunge și se sue pe rechin și bătându-l cu pumnii în cap, monstrul se intimidează, abandonează prada și fuge. Salvatorul aduce victima la mal, dar având umărul, cu braț cu tot, smulse de rechin, copilul a murit; salvatorul **a fost decorat de Regele Angliei.**

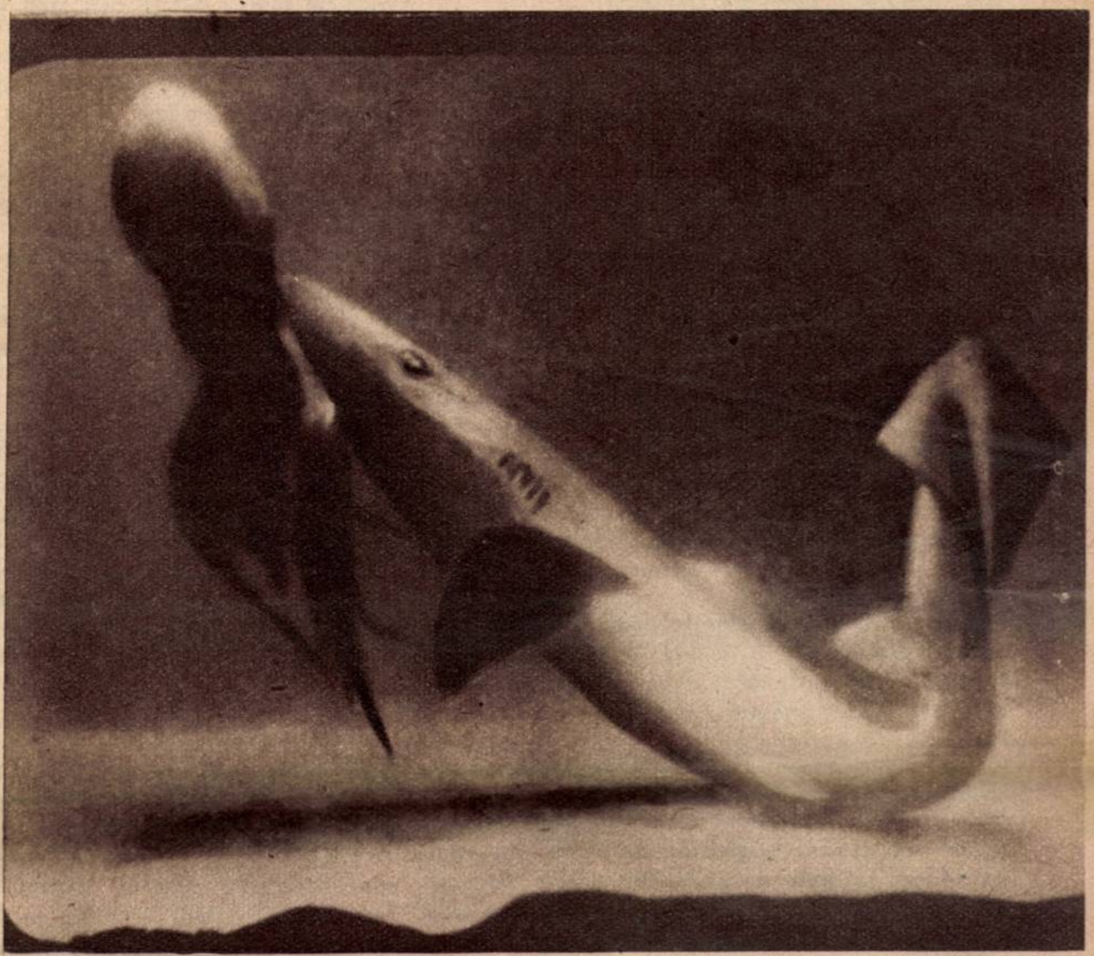
Un alt caz, e cazul domnișoarei Lucy Donaldson din Australia, care văzând pe Mr. Lane atacat de un rechin, aleargă în ajutorul lui și bătând apa cu mâinile, intimidează monstrul, care lasă prada și fuge. Miss Lucy aduce pe Mr. Lane la mal, dar acesta având o mână și carnea depe picioare mâncată de rechini, moare.

Violența și îndrăzneala rechinului când se repede asupra prăzii nu se poate descrie, trebue văzută, **ea nu mai poate fi uitată niciodată.**

Arabii, Indienii, Hawaenii, Cubanii, Australienii și chiar Eschimoșii și toți indigenii din regiunile unde trăesc rechinii, au o groază și un fel de respect religios pentru rechini și dinții lor, cari sunt așa de tăioși, **că pot sluji în loc de brici.**

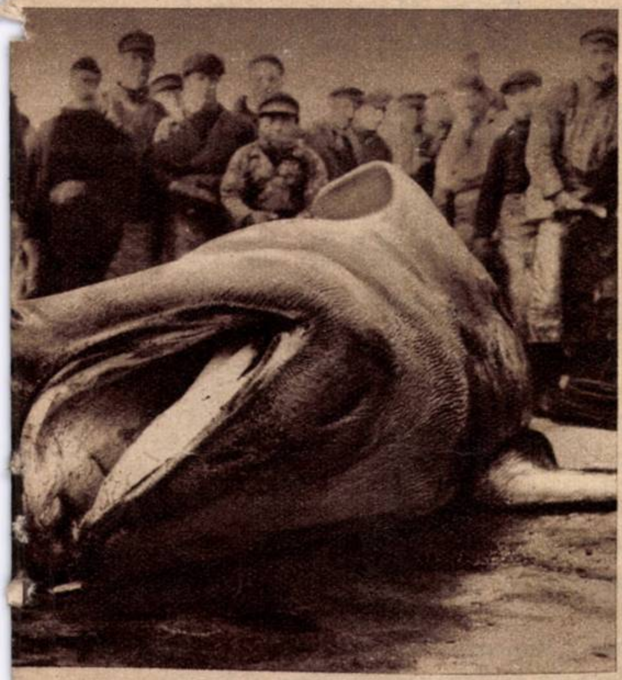

în mișcare. Dacă nu se mișcă, aceasta înseamnă c'a înghițit vr'un butoiu de smoală, catran, sodă semenea delicatese nu prea digestibile. In această pericol, căci semeni săi, rechinii, îl atacă numaidecât. re cade imediat la fundul apei, pentrucă el n'are

toasă e numai de mușchi, iar vidul toracic și al mai cât trebue, ca să-i facă echilibru submarin.

Când rechinul e în viață și deci nu mai are putere spre a învinge presiunea apei, corpul lui greu se strânge, și rechinul se duce la fund. Pescarii nu omoară rechinul până nu-l leagă bine, de coadă și de cap, lângă barcă. Aceasta pe de-oparte ca să nu se ducă la fund, pe de alta ca să nu fie mâncat de alți rechini.

* * *

Vitalitatea rechinului este extraordinară.

Un rechin prins cu cârligul, ciuruit de gloanțe, harponat și cu măruntaiele scoase din el, închide și deschide furios ochii și amenință să înhațe **pe cei cari îl supără.**

Doctorul francez Charcot, povestește cazul unui rechin, greu de mai multe tone, care fiind spânzurat de cârlig, spre a fi ridicat pe vapor, a fost mâncat complet de alți rechini în cele câteva minute până s'a preparat macaraua, de n'a mai rămas din el decât capul, șira spinărei și coada. Când această fracțiune de rechin a fost înfsărșit așezată pe puntea vaporului, așa cum era numai un schelet, s'a repezit totuși furios la piciorul desculț al unui marinar, care se afla aproape, îi rupe carnea depe picior și o înghite. Bineînțeles că fâșia de

carne sfâşiată a căzut iar pe punte, întrucât gâtul bestiei era spintecat.
Un alt rechin, care mânca dintr'o balenă, este crunt lovit de pescarii cari îmbarcau balena şi cari reuşesc astfel să-l îndepărteze, un moment, dar după foarte puţin timp bestia revine la atac, ca şi cum nimic nu i s'ar fi întâmplat. Este lovit din nou cu topoarele în cap, dar nici muchia, nici tăişul topoarelor nu prindea în pielea rechinului **întărită de iritare.**
Un alt caz povestit de Mr. Joung: la o preumblare cu barca se găseşte de odată într'o turmă de rechini, el harponează pe cel mai mare, aşa de bine, că harponul ieşi pe partea opusă. Rechinul rănit începe să fugă, trăgând după dânsul barca, cu o iuţeală înspăimântătoare. In văzul a sute de spectatori se desfăşoară o luptă pe viaţă şi pe moarte: ori înecat, ori mâncat de viu de rechini. Din fericire lupta se termină cu moleşirea rechinului, care şi-a pierdut sângele.
Mr. Joung mai povesteşte cum spintecase un rechin şi-i scosese ficatul, greu de câteva sute de kgr. Când rechinul îşi văzu ficatul, se repezi il înşfăcă, şi-l înghiţi, ca să cadă pe partea cealaltă a gâtului, care era spintecat.
Cine-a văzut odată gura căscată a rechinului, n'o mai uită cât trăieşte.

* * *

Rechinii sunt ovo-vivipari — adică fac ouă pe cari le clocesc în pântece, iar apoi nasc puii vii.
Fenomenul reproducţiei la rechini este foarte curios şi merită să fie cunoscut:
Rechinul mascul are două organe sexuale, dupăcum şi rechinul femelă are două metrice, ambele având însă o singură deschidere comună, exterioară. Cele două aşa numite sfredele, ale rechinului mascul, sunt aşezate sub burtă, între înotătoarele din faţă. Operaţia de reproducţie a rechinului este grea, pentrucă trebue făcută fără ca să pătrundă apa mării. Spre a asigura etanşeitatea, rechinul mascul are sub pântece două cârlige cartilaginoase şi osoase, iar rechinul femelă are două butoniere foarte tari. Cârligele bărbatului rechin se prind în aceste butoniere şi strâng tare un trup de celălalt.
Rechinul femelă poate naşte până la cincizeci de pui vii, deodată
Rechinul **câine de mare** naşte puii pe rând, câte doi-trei pe măsură ce sunt maturi.
Perioada de gestaţie la rechini e de 3—4 luni.
Ouăle rechinului sunt cam ca bilele de biliard. — După ce ele trec prin diferite compartimente în trupul mamei, se învelesc într'o cămaşe brună, un fel de sac, devin lungăreţe, de-o mărime cam de 14 cm. şi grele de circa 300 grame fiecare.
Puii de rechin, îndată ce ies la lumină, sunt apţi să-şi caute singuri hrana.

* * *

Pescuitul rechinilor se face în mai multe feluri. De obiceiu rechinii se pescuesc cu undiţa, un cârlig mare de oţel de 1 m. lungime. In cârlig se pune amorsa, adică momeala, care atrage pe rechin.
Momeala este o bucată mare de carne de cal, peşte sau alt animal, destul de mare, ca să ascundă cârligul — undiţa. Culorile cari atrag mai mult pe rechin sunt, cea albă şi roşie, sângele. Nu rezultă însă, că un rechin ar refuza un but de cal roib sau negru, cu toate că există credinţa că rechinul n'ar mânca pe Negri, lucru pe care Mr. Joung — care a văzut atâţia Negri mâncaţi de rechini. — **îl desminte categoric.**
Totuşi Negrii, când se scaldă, spre a fi mai siguri, îşi ung părţile mai albicioase ale trupului, palmele şi tălpile, cu un fel de gudron negru. Tot aşa şi pescuitorii de bureţi şi de perle, se îmbracă într'un costum negru.
Este posibil ca rechinul să nu vadă bine culoarea neagră, dar e de ajuns o picătură de sânge şi totul e pierdut, negrul e înşfăcat cu aceeaşi amabilitate rechinească, ca şi un alb.
Scafandrii nu prea sunt atacaţi de rechini. Bulbucii de aer cari scapă din casca scafandrului, mai întâiu îi fac curioşi şi apoi îi sperie, îndată ce scafandrul se mişcă.
Faptul că un rechin a înghiţit cârligul cu momeală nu înseamnă că rechinul este prins, căci el simţindu-se păcălit, caută să fugă şi trage după dânsul barca cu pescari cu tot. Dacă pescarul n'ar da drumul frânghiei, cu care e legat lanţul cârligului, desigur că rechinul i-ar răsturna barca şi l-ar mânca.
Când rechinul a obosit, sau a pierdut mult sânge, pescarul trage încet frânghia, rechinul de durere vine până la barcă. Aci, pescarii cu topoare şi lănci speciale omoară rechinul şi-l leagă de cap şi de coadă, lângă barcă. După această operaţie, grea şi obositoare, pescarii trebue să-şi apere rechinul prins, de ceilalţi rechini, cari vin la asalt să-l sfâşie. Dacă topoarele şi lăncile pescarilor nu-i ţin la distanţă, în câteva minute, n'ar mai rămânea nimic din el.

* * *

Alt sistem de pescuit rechinii este cu harponul, un fel de săgeată de oţel, ascuţită şi cu clape, cari se închid, când harponul intră în carne şi se deschid ca să formeze o rezistenţă când este tras afară din carne.
Harponul se aruncă cu putere, în trupul rechinului, când acesta vine să înghită momeala din undiţă. Cu cât rechinul trage mai mult ca să scape din harpon, cu atât rana se face mai mare, rechinul pierde sânge mai mult şi deci se moleşeşte mai degrabă.
Acest sistem de pescuit rechinii are avantaju că rechinul e legat cu două frânghii şi se ş moleşeşte mai curând.

* * *

In regiunile polare, ne spune danezul Peter Frenchen, care-a trăit peste 35 de ani între Eschimoşi, pescuitul se face cam la fel. Pescarii eschimoşi, foarte dibaci, fac o gaură, o copcă în gheaţă, pe unde lasă atârnată undiţa cu momeală. Rechinul vine la pradă, îmbucă momeala şi e prins, după care Eschimoşii îl trag la copcă. Când botul rechinului apare afară din apă, cu o îndemânare deosebită, Eschimoşii se reped şi-i **scot ochii.** Numai după asta, îl trag afară din apă pe gheaţă şi pe dată îl spintecă şi-i scot ficatul.
Câteodată, spune Peter—dacă Eschimoşii nu umblă mai repede să-i scoată ochii rechinului şi nu bagă de seamă, rechinul deşi spintecat, se repede şi îşi înghite propriul său ficat, dupăcum ar înghiţi şi doi eschimoşi, cu şubele lor cu tot, dintr'odată.

* * *

Adevăratul mijloc de pescuit rechini, în stil mare, datează numai dela descoperirea tăbăcirei pielei de rechin.
Acest pescuit de rechini se face cu plăşi. Plăşile sunt construite dintr'un material special, foarte rezistent. Ele sunt ancorate în locurile umblate de rechini. Ochiurile plăşilor sunt aşa făcute, ca rechinii să nu poată trece prin ele, dar alţi peşti şi animale mai mici să poată intra.
Aceste animale constituesc şi prada rechinului, care atras de această pradă, unul câte unul se încurcă tot mai rău, în ochiurile plăşilor şi nu mai pot ieşi.
Pescarii, dupăce rechinii au intrat în număr destul de mare în plăşi, unesc capetele plăşilor şi fac un fel de cuşcă sub-marină, unde rechinii îşi aşteaptă moartea.
De multe ori rechinii sbătându-se în plasă se rănesc unii pe alţii, atunci începe un adevărat războiu între ei pentrucă rechinul rănit devine prada celorlalţi rechini, înfuriaţi şi ei.
Ridicarea acestor plăşi şi scoaterea rechinilor din ele, este o operaţie extrem de primejdioasă, pentrucă rechinii, pe lângă că sunt liberi în plasă, dar sunt extrem de înfuriaţi, deci foarte îndrăzneţi şi foarte periculoşi.
Acesta este sistemul comercial de pescuire a rechinilor.
Prin acest sistem se pot prinde atâţia rechini, câţi vreau.

* * *

Din rechin, în primul rând, se întrebuinţează pielea scorţoasă şi rugoasă, numită în derădere: **„Peau de chagrin"**, care astăzi, graţie eforturilor făcute de chimiştii Theodore H. Kohler din New-York şi Bredo Benedixen din Copenhaga, se tăbăceşte şi constitue o industrie, din care trăiesc zeci de mii de oameni.
Mii şi mii de obiecte de piele, cufere, geamandane, genţi pentru doamne, port-moneuri, serviete, mobile, canapele, îmbrăcăminte pentru trăsuri elegante etc. se fac din pielea durabilă de rechin. Ba chiar, cu un fel de ironie.
Din pielea urâtă şi aspră de rechin se scot azi nişte fibre fine, extrem de fine, din care se fac cei mai durabili **ciorapi de mătase rechinească.** Un alt produs folosit, e ficatul rechinului.
Rechinul are un ficat enorm, care cântăreşte cam un sfert din greutatea totală a corpului lui. La un rechin mijlociu, ficatul ajunge pânăla 1000 kg.
Dintr'un ficat de rechin se scot 40—50 litri de uleiu.
In ţările calde, uleiul se scurge singur din ficat, dacă acesta e expus la soare. Operaţia trebue isprăvită în cel mult 24 ore căci altminteri uleiul se strică. De obiceiu însă uleiul se scoate punând ficatul tăiat în bucăţi, în căldări mari, la un foc domol. Uleiul de ficat de rechin este foarte căutat şi întrebuinţat ca medicament la o sumă de boli. In industrie, uleiul de ficat de rechin, între alte întrebuinţări serveşte la călirea oţelului.
Carnea rechinului multă vreme s'a crezut că este otrăvită şi nu se mânca, se asvârlia. In adevăr câinii cari mâncau carne de rechin se îmbolnăviau, iar cei cari beau apa în care-a fiert carnea de rechin muriau.
De când însă industria de rechini a luat avânt în Anglia şi în America, savanţii şi naturaliştii au analizat carnea de rechin şi calităţile ei nutritive şi domnul Ford a dat poveţe de modul cum lumea să prepare această carne de rechin, pentruca s'o facă bună de mâncat.
Prima grije, spune Ford, e ca această carne să fie fiartă bine de trei ori, în trei ape diferite, după care operaţie carnea de rechin capătă un gust de homard şi e foarte bună de mâncat.
Azi din pescăriile de rechini, se expediază zilnic mii de butoae cu carne sărată de rechin, care se desfac pe pieţele Londrei şi ale New-Yorkului şi mii de oameni se hrănesc cu acest aliment desconsiderat atâta vreme.
Apoi, din carnea de rechin se mai face hrană pentru animale şi pentru păsări, precum şi îngrăşăminte pentru pământ.
Iată dar, cum prin muncă, persistenţă, sacrificii şi ştiinţă, s'a ajuns ca din acest înfricoşător monstru marin **rechinul**, spaima lumei şi a marinarilor, să se facă obiectul principal de ocupaţie şi exploatare industrială şi comercială a mii şi mii de oameni.

C-dor N. Ionescu Johnson

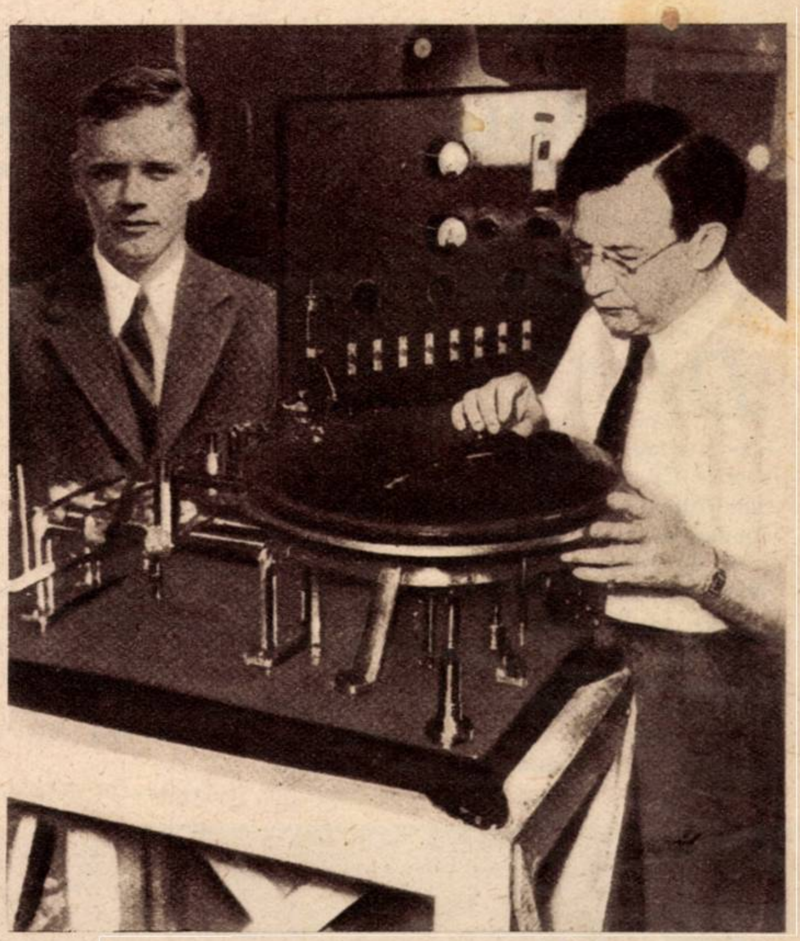
CAMERA vieții

Descoperirea lui Lindbergh și a doctorului Carrel. — Celebrul aviator dela beția sborului în câmpul cercetărilor științifice.

ZIARELE din lumea întreagă au înregistrat deunăzi descoperirea uluitoare făcută de către doctorul Tlexis Carrel, dela Institutul de medicină Rockefeller din New-York, laureat al premiului Nobel și savant vestit pentru lucrările lui remarcabile pe tărâmul fiziologiei, în colaborare cu faimosul aviator, Charles Lindbergh.

Oricât am fi de obișnuiți să nu ne mai mirăm de nimic, știrea realizării unui fel de corp omenesc artificial, alcătuit dintr'o „**inimă**", din doi „**plămâni**" și o perfectă circulație sanguină, care permite menținerea în viață și în funcțiune— pentru un timp îndelungat — a unor organe omenești izolate, pare aproape de necrezut. Totuși s'au mai făcut până astăzi încercări de acest gen. Cu deosebire interesante au fost în vremea din urmă experiențele profesorului Guna din Oxford, care a elaborat un întreg procedeu, ca să restitue inimei aflată în stare de inerție, la un animal abia mort, capacitatea de-a pulsa, reactivând în același timp circulația sângelui. Printr'o operație grabnică, chirurgul izolează inima animalului și, apucând-o cu mâna, o strânge ușor, apoi treptat-treptat slăbește strânsoare. Mișcarea se repetă după aceea mereu, imitând mecanismul pulsației spontanee. Numeroase încercări au dovedit că ritmul acestui adevărat masaj al inimei trebue să fie mai încet decât svâcnirile firești, mai bine spus, egal cu jumătatea lor. După o anumită scurgere de timp se împlinește minunea: inima reîncepe să pulseze dela sine. Acțiunea mecanică e întărită printr'o injecție cu adrenalină, în cavitatea stângă. Profesorul Guna a mai constatat că excitând prin curent electric, o inimă care a încetat să bată, o readuce în stare să pulseze din nou, însă numai pentru scurtă vreme.

De curând ne-a venit și din Rusia știrea înfăptuirii unei misterioase „**mașini pentru învierea morților**" datorită fiziologului Pavlov. Dar să ne întoarcem la d-rul Carrel și la Lindbergh. Așadar, aceștia ar fi conceput o „**cameră a vieții**", în care organe omenești, complete, ar continua nu numai să trăiască, ci chiar să se desvolte. Relatarea prezintată de cei doi autori zice: „**Metoda constă în strămutarea unui organ, sau a ori cărei părți a corpului în camera sterilizată și nutrirea acestora, în mod artificial, prin artere, cu ajutorul unei „plasma" alimentatoare. Nu-i deloc vorba de-o înlocuire a culturii țesuturilor. Tehnica ei ca și scopul, sunt întru totul deosebite, deoarece grație întrebuințării unui mecanism complicat și a unor procedee chirurgicale, organe complete pot să trăiască despărțite de restul corpului. Cultura țesuturilor e îndrumată spre menținerea celulelor ca unitate a structurii corpului: noua metodă însă tinde la menținerea în viață atât a complexelor celulare, cât și a complexelor organice**".

Colonelul Charles Lindbergh, eroul aviator, care cel dintâiu a trecut oceanul în sbor, pare că a părăsit aviația spre a se dedica științelor. El, împreună, cu savantul Carell, deținătorul premiului Nobel, și membru în institutul Rockefeller. — după lungi cercetări — a găsit posibilitatea de a menține vii și în funcțiune organe și părți din trup, zile și săptămâni dearândul.

Charles Lindbergh și Carell în laborator

Dintre numeroasele experiențe făcute cu „**camera Carrel-Lindbergh**" merită să fie evidențiate aceiea de prelungire a vieții hormonilor și a glandelor cu secreție internă.

Experiențele s'au mărginit deocamdată asupra galinaceelor și a pisicilor; procesul de săvârșire e următorul: din corpul animalului mort se extirpă organele, fără a vătăma țesuturile, nervii, vasele sanguine, arterele și vinele înconjurătoare. Trebue avut grijă, în cursul operațiunii, ca aceste organe să fie apărate de năvala microbilor cu vată îmbibată în lichid sterilizator. In urmă, ele sunt înmuiate în ser sanguin. Temperatura în „**cameră**" trebue să fie aceea mijlocie a corpului omenesc. Pentru ca totul să reușească pe deplin, se cere ca aceste măsuri pregătitoare să fie făcute într'un interval de timp ceva mai mic de-o oră. Prin acest procedeu s'a obținut menținerea în viață a glandelor tiroide, vreme de douăzeci de zile și chiar mai mult. Ba un ovar se îmbogățește cu țesuturi și celule noui, în așa fel, că poate să se mărească simțitor, ca dimensiuni și greutate.

Negreșit, posibilitățile de aplicare a „**camerei Carrel-Lindbergh**" sunt destul de mari. Cei doi autori studiază în deosebi legile asocierii organelor corpului omenesc, cu scopul de a creea o terapeutică nouă a feluritelor boale. Propriu zis, sforțările lor tind să provoace în organele separate, menținute în viață pe cale artificială, diferite afecțiuni de inimă și de rinichi, diabet, tuberculoză și cancer, ca să pătrundă, fără alt mijlocitor, efectele și cauzele boalelor și prin urmare să găsească drumul care să-i ducă la leacul cel mai nimerit.

Astfel fiind, viața începe să ni se înfățișeze mai puțin misterioasă, acum când știința a ajuns s'o făurească, pe cale artificială. Un câmp vast se deschide înaintea cercetătorilor. Și e într'adevăr curios că o descoperire de așa mare însemnătate — menită cu drept cuvânt epocală — să fie legată de numele eroic al colonelului Lindbergh, cel dintâi om care a trecut Atlanticul, din America în Europa, singur, cu curajul și încrederea lui.

Și tocmai el a fost sortit ca, după ce sfidase moartea cu atâta răceală, să conceapă acum „**camera vieții**"!

Doctorul Voluntas

Greta Garbo într'un complet elegant din flanelă albă, pe care l-a purtat în anul trecut.

PENTRUCE TREBUIA SĂ VIU ACASĂ!

SUNT CEA MAI SINGURATICĂ IN HOLLYWOOD

de GRETA GARBO

DACĂ altcineva în locul meu, ar fi avut de-aface, zece ani dearândul, în fiece zi cu aceiaşi oameni, lucrând mereu acelaşi lucru la o depărtare de mii de mile de patrie, n'ar fi cunoscut, ca şi mine, decât un singur dor: întoarcerea acasă! Cu toate că multe milioane de adoratori îmi sunt prieteni, sunt totuşi cea mai singuratecă din Hollywood, şi am făcut acum ceeace de mult doriam să fac: să mă întorc în patrie. In orele mele de linişte mă gândiam mereu să turnez şi în Suedia: în atelierul Rasunda, care este leagănul carierei mele cinematografice. La Rasunda am turnat **„Gösta Berling“**. A fost primul meu film. Parteneri mi-au fost Lars Hansen şi Jenny Hasselquist, amândoi artişti renumiţi. Intreprinderea era condusă de Viktor Seastrom şi de răposatul Maurice Stiller, cari au realizat o serie de mari filme naţionale, printre cari şi **„Comoara domnului Arne“**.

Să fiu înapoi, în ţara mea, cu poporul, cu societatea în care am crescut, în apropierea mării, a fost dorinţa fierbinte a vieţii mele. De câte ori am simţit lipsa soarelui nostru ridicându-se pe coasta mării din patrie, a furtunilor de zăpadă, atât de plăcute. Mi-era dor de soarele mereu palid al ţării mele, de culorile majestoase ale primăverii, de caleidoscopul luminii sale, la schimbarea anotimpurilor. Şi ceeace doriam mai mult era s'aud sunetul graiului matern, glasul prietenilor mei, să văd chipurile cu care eram obicinuită, locurile, semnele şi sgomotul patriei mele. E adevărat. Sunt cea mai străină, cea mai izolată din Hollywood.

Viaţa mea este un subiect interesant pentru curioşi, ziarişti şi ziariste, dar acest fapt ridică un perete şi mai înalt între societate şi persoana mea. Nu-mi place ca oameni străini să se amestece în treburile mele personale. Mă plictiseşte când sunt privită de străini, sau chiar de cunoscuţi. Plăcerea mea cea mai mare este să mă joc cu copii. O fac şi când sunt de faţă oameni maturi, dar foarte rar. Nu mă bucură când mă ştiu privită de ochi curioşi. Astfel s'a ridicat, încetul cu încetul, un zid între mine şi admiratorii mei. Viaţa mea particulară este o carte închisă, şi va rămânea o enigmă.

In realitate, viaţa mea din Hollywood este foarte modestă. Un bucătar, o fată în casă, un şofeur şi un grădinar constituesc tot personalul meu de serviciu. Şi asta numai de vreo câţiva ani. Când am sosit, în anul 1925, am fost întrebată unde-aş vrea să locuesc, şi am răspuns c'aş prefera o cameră la o familie cumsecade. Necesitatea de-a fi mai singură m'a obligat, mai târziu, să-mi iau o casă proprie. Timpul liber mi-l petrec înnotând, făcând plimbări pe jos şi făcând băi de soare; când vine timpul ploilor, îmi place să merg călare — să galopez şi ploaia să-mi lovească obrajii.

Sportul meu de predilecţie este să vizitez micile restaurante şi micile teatre obscure, unde ştiu că nimeni nu mă va recunoaşte. Mi-am schimbat de multe ori locuinţa, căci imediat ce vecinii începeau să mă cunoască şi să vorbească „de felul cum trăeşte Greta Garbo“ îmi căutam repede altă casă. Niciodată n'am asistat la premiera filmelor mele, sau ale colegilor mei. Ies foarte rar noaptea, şi atunci când plec, mă îmbrac în haine de culoare închisă şi cu un văl pe obraz.

Inainte de-a deveni stea, nu mă feriam de oameni. Imi plăcea chiar să fiu în societate, să am prieteni. Acum însă nu-mi mai pot vizita prietenii, fără ca să găsesc la ei o droaie de curioşi şi admiratori.

Imi place să pot intra undeva nestingherită, să mă aşez în faţa căminului şi să discut fel de fel de lucruri, despre invenţiile străine, despre noutăţile literare şi artistice. Dar când aud o sonerie, mă neliniştesc, şi când văd că vin musafiri, fug. Curiozitatea publicului mă sperie. Un artist are nevoie de spiritul său pentru lucru.

Şi din această pricină să nu creadă nimeni că-mi revendic un loc special în lume. Asta este o invenţie a publicităţii. O legendă tot atât de proastă este şi svonul că nu-mi plac rochiile. Dimpotrivă, mă interesează mult culoarea, linia şi ţesătura rochiilor, după cum vă va putea declara şi desenatorul meu Adrian. Adrian îmi desenează toate rochiile, toate obiectele de care am nevoie pentru uzul personal. N'am reuşit aproape niciodată să lansez o modă, ceva din jurul personalităţii mele împiedecă pe femei să poarte mantoul, rochia sau pălăria creată pentru mine. Mai târziu însă, când altă stea a lansat aceeaşi pălărie, au adoptat-o. Poate fiindcă abia atunci se convingeau că le poate imfrumuseţa şi pe ele.

Astea sunt cauzele pentru care am vrut să plec din Hollywood. M'am săturat de celebritate, de glorie şi de bogăţie. De-acum încolo voi putea să trăesc cum îmi place. Sunt acasă.

Greta Garbo s'a înapoiat, luna trecută, în patrie. Călătoria pe vapor, din America până'n Suedia, a făcut-o sub numele de Karin Lund. Cu toate acestea, în timpul călătoriei, ea a primit două sute de invitaţii. In fotografia noastră: Greta Garbo părăsind vaporul „Kungsholm“ la acostarea acestuia în Göteborg.

FINLANDA
ȚARA FEMEILOR SOLDAȚI

CĂLĂTORUL care vizitează Finlanda, chiar dacă poposeşte acolo numai scurtă vreme, în mod aproape inevitabil, are ocazia să asiste la un spectacol cu drept cuvânt excepţional: va vedea defilând legiuni de femei în uniformă gri, trei câte trei, într'o ordine perfect militărească şi comandate de ofiţeri de asemenea în fustă, cu muzică şi steaguri în frunte. Sunt faimoasele femei-soldaţi: **Lotta Svärd.**

POEZIE ŞI REALITATE.

Lotta, e un nume propriu de femee; Svärd e pronume şi înseamnă în româneşte, sabie. Lotta Svärd e un personaj eroic şi delicat, închipuit de poetul finlandez Runenberg. Acesta între altele, a compus un volum de lirice intitulat „Povestirile port-drapelului Stäl" unde pune un veteran să evoace diferite episoade ale războiului dus împotriva Rusiei, în anul 1808.
Intr'una din acele poeme lirice se istoriseşte că Lotta a ţinut cu orice preţ să-şi urmeze soţul pe câmpul de bătălie iar când acesta a fost ucis, ea a rămas mai departe în rândurile oştirii ca să aline suferinţele celor răniţi.
In 1918, Finlanda susţinu un nou război contra Rusiei bolşevizată, reuşind în cele din urmă să-şi capete neatârnarea: tocmai atunci începură să se organizeze întâiele unităţi militare de femei, menite să întărească armata propriu zisă precum şi garda civilă. Aceste legiuni îşi îngroşară rândurile după victorie căpătând ca simbol, un nume amintitor de poezie şi sacrificiu sublim: Lotta Svärd. Faptul, prezintă un interes deosebit pentru poziţia geografică a acestei ţări. Acolo sus, la extremitatea de miazănoapte a Europei se întinde peninsula Suediei şi a Norvegiei asemeni unui braţ imens pe când Rusia ar constitui bustul. Finlanda, înfăţişând umărul, e punctul de legătură între braţul întins şi bust; se află între Suedia şi Rusia astfel că reprezintă unul din meterezele Europei burgheze în contact imediat cu Uniunea Sovietică.
Anul trecut, organizaţia „Lotta Svärd" cuprindea 86022 membre, între 20 şi 60 ani, risipite prin oraşe mari şi mici, ba până şi în ţinuturile cele mai depărtate. Cifra aceasta pare destul de importantă dacă ţinem seamă că ţara întreagă are o populaţie numai de 3 milioane şi 600 mii de locuitori. Găsim acolo, aristocrata elegantă alături de lucrătoarea modestă, bătrâna mamă de familie lângă fetişcana - studentă. Când comandamentul legiunii le cheamă pentru manevre, exerciţii sau defilări, atunci dispare orice deosebire: nici urmă de pudră pe obraji, nici inele şi brăţări în degete sau la mâini: toate îmbracă aceeaşi uniformă de dril şi aceeaşi beretă militară acoperă părul încărunţit ca şi pe ce blond. „Lotta Svärd" se mândresc cu caracterul lor profund democratic, dovedindu-ne că în rândurile lor nu încape altă deosebire între ofiţeri şi soldaţi decât uniforma.
Totuşi multe din ele poartă pe piept o distincţie militară. Incolo, unicul şi cel mai preţios juvaier admis să strălucească pe uniforma lor este semnul care deosibeşte o unitate de alta: are forma unei svastice de smalţ albastru încercuită cu argint. Dar nu e un motiv să ne impresionăm: n'are nici o legătură cu aceea a hitleriştilor; e vorba de o insignă tradiţională a Finlandei care de fapt a fost adoptată cu mult înainte ca nazismul să fi luat puterea în Germania.

Exerciţii de marş ale femeilor finlandeze.

Şi în America femeile se obicinuiesc cu mânuirea armelor.

BUCĂTĂRIA ŞI INFIRMERIA.

Organizaţia „Lotta Svärd" se împarte în patru secţiuni sau specialităţi, după sarcinele atribuite fiecăreia. De pildă, e secţia sanitară, secţia aprovizionării cu alimente, secţia îmbrăcămintii, secţia dotaţiei, a colectelor şi a beneficiilor rezultate din vânzări diferite.
Secţia sanitară prepară cele mai bune infirmiere militare cari pot să activeze cu succes chiar în linia de foc, atunci când nevoia ar cere-o. Până astăzi a ajuns să creeze opt spitale de campanie cu 12.000 paturi. Secţia aprovizionării cuprinde toate serviciile în legătură cu distribuirea hranei trupelor, îngrijind cu aceeaşi râvnă masa ofiţerilor ca şi mâncarea soldaţilor. (Toate coastele Finlandei sunt udate de apă, iar pe de-asupra ţara mai are peste 60.000 lacuri, fapt care a determinat statul să organizeze câteva legiuni de Lotta Svärd şi pentru marină; acestea au menirea să transporte pe apă, dela o insulă la alta, bucătăriile de campanie în bărci cu motor conduse numai de ele). Secţia îmbrăcămintii

prepară și supraveghează îndestularea spitalelor cu mobilier, unelte, rufărie și echipamentul trupelor. Secția dotației, a colectelor și vânzărilor, adună sumele dăruite de instituțiuni, organizează serbări și petreceri în beneficiul legiunilor: o muncă delicată și de mare însemnătate dat fiind că „Lotta Svärd" nu au fonduri.

Intr'un cuvânt, armata finlandeză înregimentează în rândurile ei, în mod permanent, unități de trupe feminine cari se îndeletnicesc cu toate treburile potrivite femeii astfel că, în eventualitatea unui război, nici un soldat nu va mai fi înstrăinat dela rolul lui de luptător, iar forțele bărbătești nu vor mai fi risipite în zadar. Nu vor mai fi nici ofițeri-medici, soldați-infirmieri, magazineri și bucătarii: atribuțiunile acestea sunt hărăzite de acum femeilor.

JURĂMÂNTUL LOR.

Cele cari aspiră la onoarea de a se înrola în această miliție trebue să presteze un jurământ astfel conceput: „Făgăduesc pe onoarea mea să ajut în mod cinstit și conștiincios armata finlandeză în lupta ei pentru apărarea patriei, a religiei și a familiei și în fiecare din acțiunile mele să mă călăuzesc cu sfințenie după regulamentele instituțiunei naționale „Lotta Svärd".

Cum am arătat mai sus, călătorul proaspăt abătut pe-acolo are numaidecât impresia unui contrast din cele mai izbitoare gândindu-se că această națiune se învecinează cu aceea a Rusiei roșii unde stăpânirea a înființat școli de ateism și unde intimitatea patriarhală a căminului a fost nimicită până în temeliile ei. Apoi, ca să se deprindă cu toate greutățile vieții ostășești, fiecare „Lotta Svärd" trebue să facă într'un an cel puțin zece drumuri a câte 10 Km. purtând cu sine o raniță de 5 Kgr. Astfel sunt obligate să parcurgă cel puțin 100 Km. în 12 luni. Aceste marșuri se pot executa parte umblând pe jos, parte cu skiurile, căci skiul e sportul cel mai răspândit în această țară unde iernile sunt foarte lungi, cu o temperatură care de multe ori coboară până la 30 grade sub zero. Și se mai prescrie că cei 10 Km. să fie parcurși fără popasuri, admițându-se numai câteva minute de oprire necesare pentru repararea unei eventuale stricăciuni a skiurilor. Verificările se fac de Gărzile Civile și de comandanții „Lottei" stabiliți de acum prin toate ținuturile. In unele cazuri, cei 100 Km. obligatori pot să fie împliniți și altfel decât cu piciorul sau cu skiurile, de exemplu cu barca și felul acesta de locomoțiune e tot o consecință a naturii speciale a acestei țări presărată numai cu lacuri.

O „Lotta Svärd" care vreme de trei ani a trecut cu succes aceste probe, obține o distincție de argint, iar când zelul ei s'a manifestat neîntrerupt șase ani de zile primește una de aur. Să ne înțelegem însă: nu e nevoie neapărată ca primii trei ani de antrenament să urmeze unul după altul; între fiecare poate să fie și un an de întrerupere. Pricina nu e grea de înțeles: o „Lotta Svärd" poate fi smulsă din serviciul patriei, un an întreg, de grijile și durerile maternității, oboseli și suferințe mai nobile decât oricare altele...

G. R.

„Realitatea Ilustrată" solicitată de simpaticii directori ai teatrului „Alhambra", N. Vlădoianu și N. Constantinescu, institue un concurs pentru alegerea unor elemente noi de teatru. Concursul va avea loc la sfârșitul acestei luni, în cadrul unor festivități grandioase și juriul, alcătuit din cele mai de seamă personalități artistice și literare dela noi din țară, va premia pe toți acei concurenți, cari vor vădi aptitudini.

CE DEVIN PALATELE REGIMULUI ŢARIST

Alimente, găleţi şi perii de scânduri, de vânzare în sălile unde aveau loc recepţiile ţarilor

RECENT, au pătruns în faimosul palat Kochucey, vreo jumătate de milion de muncitori; dar aceşti oameni n'au venit să admire delicatele podoabe în filigram, superbele mozaicuri şi strălucitoarele parchete, ci să cumpere obiecte de primă necesitate, căci edificiul a cărui ridicare a costat 1.500.000.000 lei este acum echivalentul rusesc al magazinelor americane „de cinci şi zece cenţi !"

Intregul oraş vorbeşte despre această inaugurare, ce se bucură de un lux de comentarii în presa locală. E pentru prima dată că se încearcă aci sistemul american al magazinului de cinci şi zece cenţi şi din zilele de masacru ale revoluţiei, nicicând nu s'a mai adunat atâta popor, în jurul unuia din marile palate ale aristocraţiei.

Palatul poartă numele aceluia care l-a ridicat, Prinţul Kochucey. Este una dintre cele mai faimoase şi mai romantice edificii din întreaga Rusie, şi astăzi e la dispoziţia poporului, căci menirea lui s'a schimbat, devenind un loc de utilitate publică.

Prinţul Kochucey era la începutul anului 1800 unul dintre cei mai agreaţi membri ai curţii imperiale ruseşti şi puţin după urcarea s'a pe tron, Alexandru I îi dădu un loc printre sfetnicii săi. Se spune că acest monarh, împreună cu oamenii săi, ar fi sădit ideea revoluţiei în spiritul poporului rusesc, prin eforturile sale de-a organiza un guvern mai reprezentativ.

Nu mai există nici o deosebire socială în Rusia, unde odinioară stăpânea ţarismul.

Un modest cismar stă astăzi pe tronul ţarului şi pingeleşte încălţămintea muncitorilor.

Dar să revenim la subiect: prinţul Kochucey era tânăr şi extrem de bogat: moştenise dela părinţii săi mari cantităţi de aur şi bijuterii de-o valoare fabuloasă, iar după ce obţinu un loc de frunte în „Cabinetul" lui Alexandru, averea sa crescu într'o asemenea măsură încât la un moment dat ajunse a nu mai şti ce întrebuinţare să dea banilor.

Se spune că ţarul Alexandru începuse a-l tachina pe tema milioanelor sale şi că într'o zi ia dat ideea de a ridica un palat prin care numele său să rămâie nemuritor.

Prinţul Kochucey luă sugestia ţarului în serios şi porni să colinde Europa, spre a-şi asigura colaborarea celor mai mari arhitecţi, a celor mai talentaţi artişti şi dibaci meşteşugari, având de gând să cheltuiască până la trei miliarde, cu palatul său. Dar Alexandru, văzând proporţiile pe care le lua gluma sa, căută să modereze întrucâtva planurile favoritului său, cu rezultatul că prinţul Kochucey cheltui numai 1.500.000.000 cu ridicarea edificiului.

Filigranele şi bogatele mozaicuri ce împodobesc palatul sunt de-o neîntrecută frumuseţe. Dar acum, fastuoasele interioare adăpostesc diferite raioane cu obiecte de gospodărie şi îmbrăcăminte. Lespezile de marmură şi strălucitoarele parchete, pe care lunecau hipnotizate de melodioasele valsuri, tinerele perechi ale aristocraţiei ruse, răsună astăzi îndurerate parcă, sub încălţămintea grea şi ţintuită a modestului muncitor, care vine să arunce, cu mâna-i bătătorită o sumă minimă, pentru o bucată de pânză, sau o pereche de mănuşi de aţă. In marea sală de banchete, unde se întindeau nesfârşite mese cu tacâmuri de aur şi încărcate cu cele mai costisitoare delicatese, preparate de maeştri ai artei culinare, recrutaţi din întreaga lume, muncitorul înfometat poate obţine o supă simplă, dar gustoasă şi o bucată de pâine şi se ospătează, dacă nu cu eleganţa nobililor, cel puţin cu tot atâta poftă.

Aceste contraste alcătuesc un isvor nesecat de humor pentru comunişti şi probabil că tot lor li se datoreşte şi neasemuitul succes al întreprinderii.

Ca toate celelalte locuinţe ale aristocraţiei, palatul Kochucey a intrat în mâinile guvernului sovietic, imediat ce s'a deslănţuit revoluţia şi a fost despuiat de toate obiectele sale de valoare.

Kochucey a fost cruţat de distrugere şi a devenit un colţ de retragere pentru mulţime. In ultimii ani a servit pe rând, de casă de odihnă pentru muncitorii convalescenţi, de şcoală de mecanici apoi de comisariat şi închisoare.

Se pare însă că de acum înainte acest palat va satisface nevoile unei populaţii, ale cărei mijloace modeste reclamă mărfuri eftine şi trainice.

La puţin timp după formidabila sguduire politică a Rusiei, ziarele americane publicau informaţia că tronul ţarului fusese vândut unui cârpaciu, care avea de gând să-l întrebuinţeze în mica lui baracă.

Ani dearândul cârpaciul acesta a stat pe tron, pingelind încălţămintea uzată a clienţilor săi şi acum s'a mutat, cu tron cu tot, în palatul Kochucey, unde i s'a

Piaţa Roşie din Moscova în ziua de 30 Iunie, când a fost o paradă a tineretului.

dat o încăpere, situată lângă bufetul instalat în fosta sală de banchete.
Spre deosebire de modelul său american, acest magazin rusesc este împărțit în mai multe secțiuni având fiecare câte o încăpere separată. Palatul posedă mai bine de 125 de camere și jumătate din acestea adăpostesc diferitele raioane. Restul sunt întrebuințate ca magazii, birouri și s'a proiectat ca în viitor, marele număr de vânzători ai magazinului să fie găzduiți tot aci.
Mai există în palat o secțiune, unde se pot cumpăra încălțăminte, articole de îmbrăcăminte și chiar mobile — bine înțeles la un preț ce se ridică cu mult peste cei cinci sau șase lei, din magazinele americane, dar în orice caz, destul de convenabil.
Sistemul comercial al Sovietelor a trecut repede, dela acela al consumurilor cooperative și al relațiilor eliberate pe cartele, la obicinuitele prăvălii, de unde se poate aproviziona oricine are parale. Și aceasta explică în primul rând marele succes al primului magazin de "cinci și zece lei".
Cifrele publicate de către Comisariatul Comerțului Intern ne arată că în aceste „magazine" s'a vândut în anul trecut 73 la sută din producția autohtonă, pe când în 1931, numai 20 la sută din această producție s'a desfăcut astfel.
Prețurile sunt în magazinele comerciale, ceva mai ridicate decât în cele cooperative, dar comisariatul relevă faptul că deschiderea magazinelor generale a determinat o considerabilă reducere în această direcție. Pâinea se vinde cu 18% mai eftin, iar carnea și untul, cu 40 și 50 la sută.
Cu ocazia primei vizite pe care am făcut-o magazinelor din palatul Kochucey, în ziua inaugurării, directorul mi-a făcut o relatare ce-mi pare cu mult mai interesantă decât magazinul în sine. Ședea în biroul său și întâmplător atinse un colț al massivei plăci de pe cămin și imediat un panou se trase în lături, fără cel mai mic sgomot, dând la iveală niște rafturi mici din fer, ce formau un „safe" zidit.
Această ascunzătoare servește acum la păstrarea banilor și a documentelor de valoare. Directorul mi-a spus că în vreme ce dulgherii amenajau palatul, unul dintre electricieni a venit la el și i-a cerut o întrevedere, pentru a-i împărtăși faptul că era fiul unuia dintre membrii familiei regale și că scăpase cu viață pentrucă trecuse din capul locului de partea comuniștilor. Și, pentru a dovedi că-și petrecuse copilăria în acest palat, i-a arătat resortul secret, ce închidea „safe-ul". Până atunci, nu-i bănuise nimeni existența.
Ascultând povestirea directorului am înțeles însfârșit pentruce Rusia e atât de fascinantă. Un palat de un miliard și jumătate transformat într'un consum și un copil din marea aristocrație, devenit un meseriaș obscur.....
O țară cu transformări atât de radicale, în decurs de numai câțiva ani, este un spectacol cel puțin emoționant, pentru celelalte popoare.

James Grey.

„Realitatea Ilustrată" trimite douăzeci de tineri bursieri la școala „Bata" din Zlin

CITITORII noștrii știu că la sfârșitul lunii trecute noi am organizat un concurs pentru alegerea a 20 tineri cari să urmeze cursurile școalei „Bata" din Zlin și să învețe o meserie, fiind trimiși de noi la fabrică, bursieri pe timp de trei ani.
Reprezentantul fabricei, care a sosit la București spre a asista la alegerea celor mai merituoși dintre candidații prezentați, a fost impresionat de modul perfect în care s'a organizat concursul, de seriozitatea cu care s'a făcut selecțiunea, și a mărturisit că nicăeri nu s'a înțeles mai bine scopul alegerii și ce trebue să reprezinte tânărul care pleacă la învățătură la Zlin, ca la noi. In consecință d. prof. Risavy a făgăduit să facă intervenții la „Bata", ca numărul bursierilor din România să fie sporit până la 50.
La școala „Bata" din Zlin se află actualmente 1500 de elevi din diferite țări din Europa și Asia. In fiece an, o parte din acești elevi absolvesc școala și alții sunt primiți în loc. In cursul lunii acesteia s'au făcut unsprezece locuri libere, care vor fi ocupate de către acei tineri români cari au reușit la concursul instituit de noi. In cursul lunii August se vor elibera alte unsprezece locuri și vor pleca restul de bursieri aleși de revista noastră.
In prima serie de unsprezece au fost desemnați să plece următorii:
Soare I. Valeriu, Zimnicea
Rubin S. A. Emil, Jidovița-Năsăud
Kerim Alias, R. Sărat
Guttmann Eugen, Mediaș
Botez V., Focșani
Poenaru Ioan, Banița-Hunedoara
Golestan Mircea, București
Athanasescu Ioan, Târgoviște
Georgescu Alexandru, București
Spiridon Ioan, Cluj
Danilă V. Mathei, Brăila
Aceștia vor pleca în ziua de 25 Iulie crt. Ei trebue să aibe fiecare un pașaport, masa pe drum (din București trenul pleacă la ora 23, și călătoria dureaza până la Zlin, 36 de ore) precum și 100 coroane cehe.
Am arătat în luna trecută („Realitatea Ilustrată" No. 438) ce anume haine și efecte trebuie să aibe bursierii, pentru cei trei ani cât vor rămânea acolo.

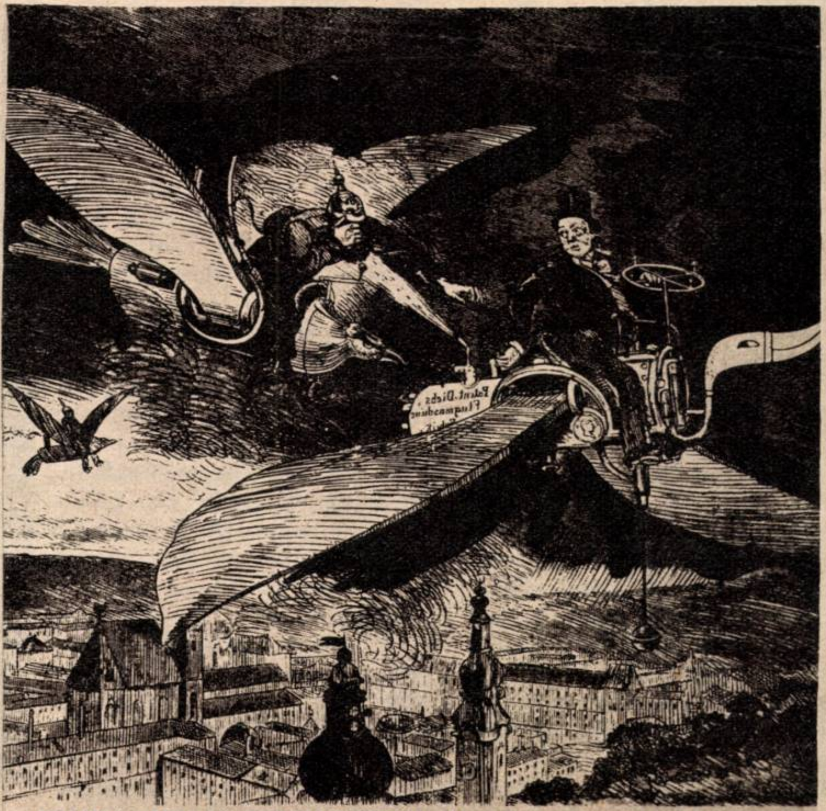

IN 1877 TELEFONUL PĂREA O GLUMĂ

Caricatură apărută imediat după ce ministrul poştelor, Stephan, instalase, în 1877, între Berlin şi Varzin, moşia lui Bismark, primul telefon. Explicaţia clişeului era următoarea: *„Prin telefon se pune capăt tuturor plângerilor împotriva lipsei ministrului. Imediat ce e chemat la telefon, Bismarck răspunde „aici", şi discuţia poate începe".*

Glume devenite realitate !...

TEHNICA s'a desvoltat în mod uimitor. Frederic cel Mare n'a avut alte posibilităţi de transport pentru trupele sale decât Alexandru cel Mare, iar vestea înfrângerii într'o luptă s'a răspândit tot atât de încet ca şi aceea a încheerii armistiţiului.
Din caricaturile pe care le publicăm în această pagină, se poate deduce concepţia oamenilor din secolul trecut, asupra progresului tehnicei. Şi nu numai oamenii simpli aveau aceste vederi, dar şi savanţii considerau toate invenţiile jucării sau înşelăciuni. Un ziar străin relata noua invenţie a unui oarecare Benz, care avusese curajul să lanseze pe piaţă **„un vehicul care se pune în mişcare cu un sgomot infernal şi un miros imposibil, fără ajutorul omului sau animalului, şi care nu poate fi privit decât ca o jucărie amuzantă, fără valoare tehnică".** Este deasemenea cunoscută ironia, cu care oamenii au privit invenţia contelui Zeppelin.
Reproducem câteva desene, care vor reuşi poate să dea o idee cititorilor de felul cum caricaturiştii, de prin 1800, ironizau progresele tehnice, ce se plănuiau, şi care bineînţeles erau considerate utopii.
Ne aflăm azi deabia la începutul desvoltării tehnice. Am învăţat însă ceva: cuvântul „imposibil", în legătură cu surprizele pe care ni le pregăteşte problema tehnică, îl exprimăm cu mai multă prevedere, decât strămoşii noştri.

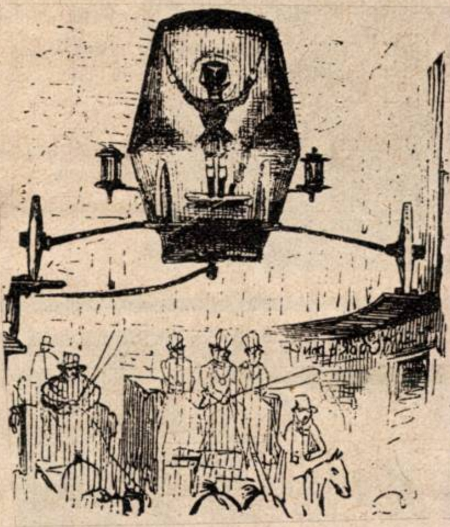
POLIŢIA AERIANA, PURTAND TITLUL „TABLOU DIN SECOLUL XX-lea"

In această caricatură din 1879, este înfăţişată fuga unui casier, al unei mari bănci, al cărui avion era prevăzut cu un dispozitiv din care svârlia gaze, în obrazul urmăritorului lui.

MUZICĂ DE RADIO ACUM 100 DE ANI!

Un ziar humoristic, din 1849, a publicat această caricatură înfăţişând transmiterea *„muzicii prin telegrafe electrice"*. **O doamnă şade în faţa a trei aparate, prin care se transmite muzică din trei săli diferite de concert. Pare să fie o simplă imaginaţie a desenatorului, căci în 1849, nici vorbă nu era de asemenea experienţe.**

PRIMA CALE FERATĂ AERIANĂ

O caricatură apărută în 1846, înfăţişează o trăsură care parcurge străzile Londrei, pe şine late, aşezate pe streşinile caselor. 26 de ani mai târziu, s'a construit prima cale ferată aeriană la New-York.

AUTOMOBILUL AQUATIC.

Pictură din anul 1900, înfăţişând un automobil, care se poate mişca atât pe uscat cât şi pe apă. Visul acestui pictor nu s'a înfăptuit încă, dar în diferite ţări se fac actualmente experienţe cu asemenea vehicule.

REALITATEA SPORTIVA

INSFÂRŞIT, Duminica aceasta, Duminica ce a trecut, a încheeat sezonul sportiv. Are, prin urmare, ceva special. Ceva din aureola care înconjoară numele şi figura marilor salvatori.

După un sezon atât de încărcat, atât de bogat în decepţii şi rezultate catastrofale, atât de pătat de un declin tot mai pronunţat al footballului şi de o penurie tot mai mare în celelalte sporturi, după un sezon care, în afară de micile afaceri şi marile beneficii ale cluburilor, n'a adus decât semne evidente de desorganizare şi lipsă de entuziasm, încetarea activităţii intervine, într'adevăr, ca o salvare.

Unde a ajuns sportul românesc!...

* * *

Footballul este primul care şi-a lichidat manifestarea.

Campionatul Diviziei Naţionale s'a încheeat Duminică, ultimele matchuri disputate fiind de o mediocritate specifică.

La Bucureşti, partida Juventus-Crişana a exasperat cele câteva sute de imprudenţi cari înfruntaseră soarele de Iulie pentru a asista la cea mai lamentabilă exhibiţie furnizată vreodată de vreo echipă din Ardeal. Conducătorii clubului Crişana sau sunt de un nivel intelectual atât de redus încât nu-şi mai dau seama ce fac sau sunt de o îndrăzneală care întrece anumite limite. Căci altă explicaţie nu poate exista pentru prezenţa celor zece manechine anchilozate cari au infestat gazonul O. N. E. F.-ului timp de 90 de minute şi în mijlocul cărora Baratky avea un rol contemplativ. Nu crede Federaţia c'ar putea interveni, atunci când bunsimţul şi ruşinea lipsesc până într'atâta?

In aceste condiţiuni, meritul Juventusului de a fi învins cu 5-3 apare destul de redus. Partida ne-a dus cu 15 ani îndărăt, în vremurile eroice ale footballului. Numai atunci un fundaş ca Dragomirescu, care nu poate trimite o singură degajare în teren, ar fi putut apare într'o echipă de categoria I-a...

Două faze din matchul Juventus-Crişana.

La Cluj, România a dispus de Universitatea cu 2-0 iar la Oradia Amefa a învins C. A. O. cu 3-1, în match amical continuare a celor 10 minute oficiale rămase de jucat şi în timpul cărora nici un eveniment deosebit nu s'a produs.

Aşadar, Divizia Naţională are de campion pe Ripensia din Timişoara, iar de codaş pe Amefa din Arad, care va juca cu Jiul match de baraj, cu toată înfrângerea suferită de ultima la Bucureşti, cu 4-0, din partea Macabilor.

Tenisul şi-a încheeat sezonul tot atât de trist.

In campionatele internaţionale ale României, nişte amăriţi de străini, sosiţi de prin funduri da clasament sau abia începuţi să joace, s'au plimbat cum au vrut prin mai toate probele, la simplu domni jucându-şi până şi semi-finalele între ei. Singura salvare a fost proba de dublu-domni, câştigată de perechea Reti — Hamburger.

Incolo...

Pentru viitor, după această scurtă vacanţă de trei săptămâni, ni se promite — ce senzaţie! — un tur ciclist al României, între 25 August şi 10 Septembrie. Un eveniment care va răscumpăra toate păcatele unui sport în descompunere, ca şi motociclismul, ca şi boxul, ca şi toate celelalte, atât de folositoare, dar lipsite de antreprenori şi oameni „desinteresaţi"...

* * *

Singurul sport mai reconfortant rămâne aviaţia.

Care — pe lângă recentul record de altitudine stabilit de aviatorul Papană, care a depăşit 11.000 de metri — şi-a sărbătorit inaugurarea câtorva linii de navigaţie şi care a primit, cu această ocazie, multe făgădueli de mai bine.

O recunoaştere care vizează implicit şi sportul şi care face o altă legătură — pe alt drum, prin altă cotitură — între sport şi principiile superioare ale apărării naţionale...

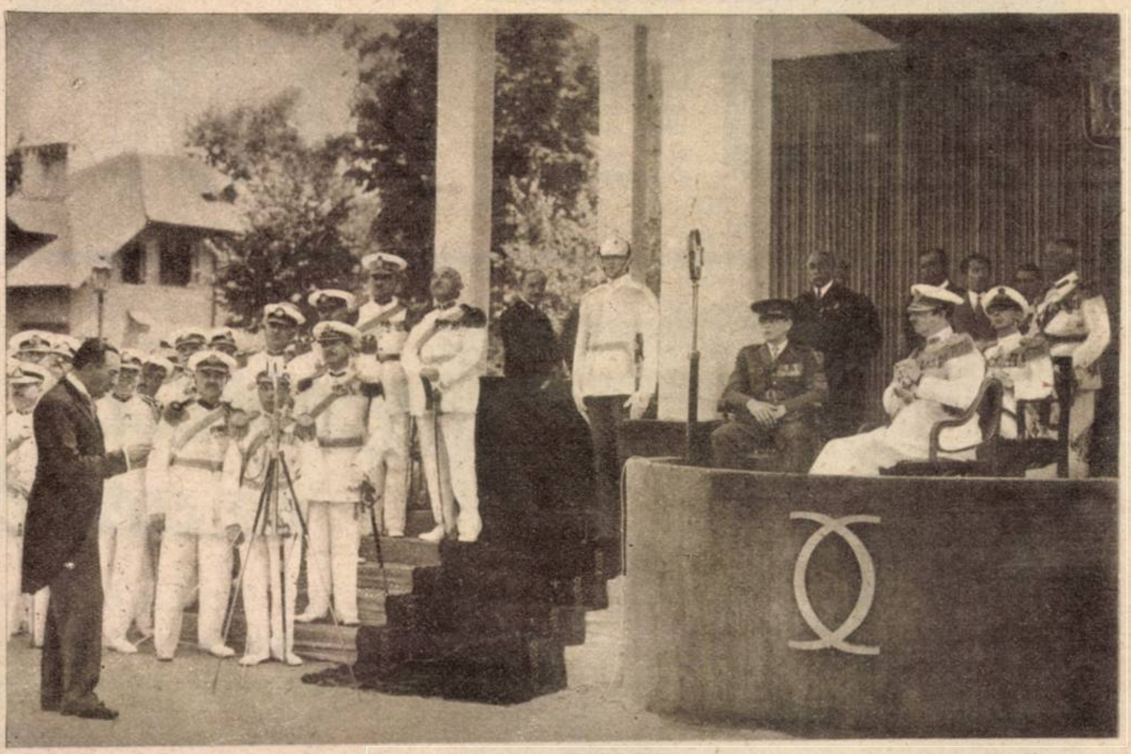
Ceeace este foarte mult, căci nu e suficient ca un lucru să existe. Trebuie să **se ştie** că există!...

GH. ŢARI

Solemnitatea patronului aviaţiei

Sf. Ilie — ca unul care trece cu carul său prin nouri, fiinduiatribuite toate îndatoririle şi puterile lui Phoebus-Apolo — este patronul aviaţiei. In ziua de Sf. Ilie, deci, a avut loc pe şoseaua Jianu, desvelirea monumentului Eroilor aviatori, iar pe aerodromul dela Pipera o demonstraţie aviatică precum şi inaugurarea unor linii aeriene interne.

In stânga: Monumentul Eroilor Aviatori. Monumentul simbolizează avântul generos al omului — fără nici un gând egoist, cu o totală abnegaţie — pentru cucerirea spaţiului. El este un prinos de recunoştiinţă adus acelor cari s'au jertfit pentru idealul cel mai nobil: înfrângerea forţei care ne ţine legaţi de pământ.

In mijloc: M. S. Regele taie panglica unui avion care inaugurează linia aeriană Bucureşti-Arad.

In dreapta: Suveranul şi Voevodul Mihai şi asistenţa la solemnitatea desvelirii monumentului eroilor aviatori.

CALENDAR ·

25

1783 s'a născut în Caracas Simon Bolivar, liberatorul Americii de Sud († 1830).
1803 s'a născut la Villers-Cotterets romancierul francez Al. Dumas tatăl († 1870).
1835 s'a născut la Val di Castilio poetul italian Giosue Carducci († 1907) (alăturat chipul).

26

1655 a murit poetul german Friederich von Logau în Liegnitz (născut 1604).
1794 este omorît prin decapitare pe eşafod, poetul francez André Chemier (născut 1762) (alăturat chipul)
1799 Napoleon I învinge pe Turci la Abukir.
1895 a murit asasinat primministrul bulgar Stanislav Stambulov.

27

1479 a murit Bogdan Vlad, fiul lui Ştefan cel Mare şi al doamnei Evdochia (născut 1466).
1908 a murit episcopul român Nicolae Popea deputat şi publicist ardelean membru al Academiei române (alăturat chipul).
1914 a murit criticul literar şi autorul dramatic francez Jules Lemaître (născut 1853).
1931 Căsătoria principesei Ileana a României cu arhiducele Anton de Habsburg.

28

1794 IX Thermidor al anului II (a 11-a lună în calendarul revoluţiei franceze) Maximilian Robespierre este răsturnat de Tallien şi condamnat la moarte (alăturat chipul).
1830 începutul revoluţiei din Iulie, la Paris.
1924 a murit la Berlin muzicianul italian Ferruccio Busoni (născut 1868).

29

1750 a murit compozitorul german Johann Sebastian Bach la Leipzig (născut 1685). (alăturat chipul)
1794 a murit executat pe eșatod Robespierre (născut 1758).
1804 s'a născut filosoful german Ludwig Feuerbach († 1872).
1842 a murit poetul Clemens Brentano în Aschaffenburg (născut 1778).
1914 Austria declară războiu Serbiei.

30

1883 s'a născut dictatorul italian Benito Mussolini la Predappio lângă Forli (Romagna) (alăturat chipul.
1890 a murit pictorul Vincent van Gogh în Auvers sur Oise (născut 1853).
1900 a murit asasinat de anarhistul Gaetano Bresci la Monza (lângă Milano) regele Umberto I al Italiei (născut 1844) urmează la tron Victor Emanuel al III-lea.

31

1784 a murit scriitorul şi filosoful francez Denis Diderot (născut 1713).
1892 a murit mitropolitul român unit Ioan Vancea (născut 1820).
1898 a murit Otto Conte de Bismarck la Friedrichsruh (născut 1815) (alăturat chipul).

IN ÎMBRĂCĂMINTEA

aceasta uşoară trebuie să fiţi foarte atentă

DUPĂ BAIE, SAU DUPĂ AGREABILELE JOCURI DE PLAJĂ,

un bărbat nu are nevoie decât de un duş.

Pentru doamne, însă toaleta este mai complicată. Cine vrea să placă, trebuie neapărat să facă eforturi pentru a şterge orice urmă de oboseală, de transpiraţie.

O fricţiune cu apa de Colonia JOCKEY CLUB, dă frăgezime pielii, o înviorează şi învăluie corpul într'un parfum uşor, elegant, evocator al primăverii.

CÂND PLECAŢI în vilegiatură, luaţi cu Dv. un flacon de JOCKEY CLUB şi farmecul nu vă va lipsi niciodată.

Eau de Cologne **JOCKEY CLUB**

REALITATEA
ILUSTRATA

ANUL IX No. 445
31 IULIE 1935
10 LEI

CEA MAI BUNĂ INNOTĂTOARE

Fotografie Lieselotte Wilhelmy

ACTUALITĂŢI DIN ŢARĂ

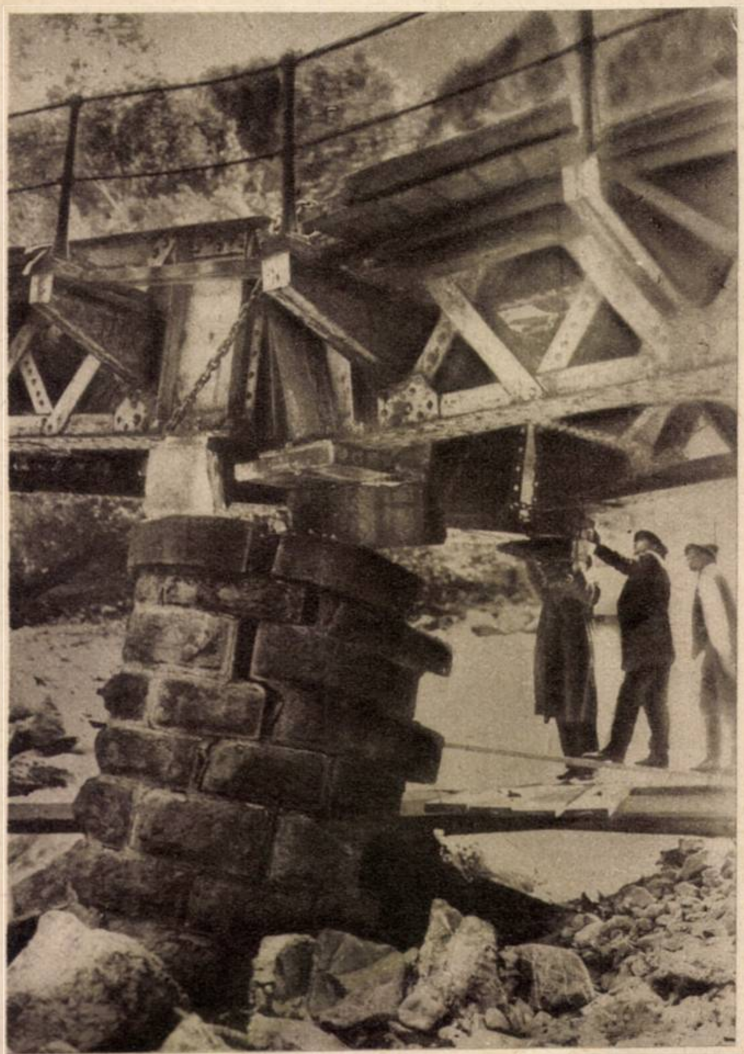
UN NOU MINISTRU AL STATELOR UNITE LA BUCUREŞTI

D. Leland Harrison, noul ministru al Statelor Unite la Bucureşti, şi-a prezentat scrisorile de acreditare Suveranului nostru, la castelul Peleş din Sinaia.
In fotografia noastră, dl. Harrison (în dreapta) şi d. Col. Urdăreanu, Prefectul Palatului (stânga).

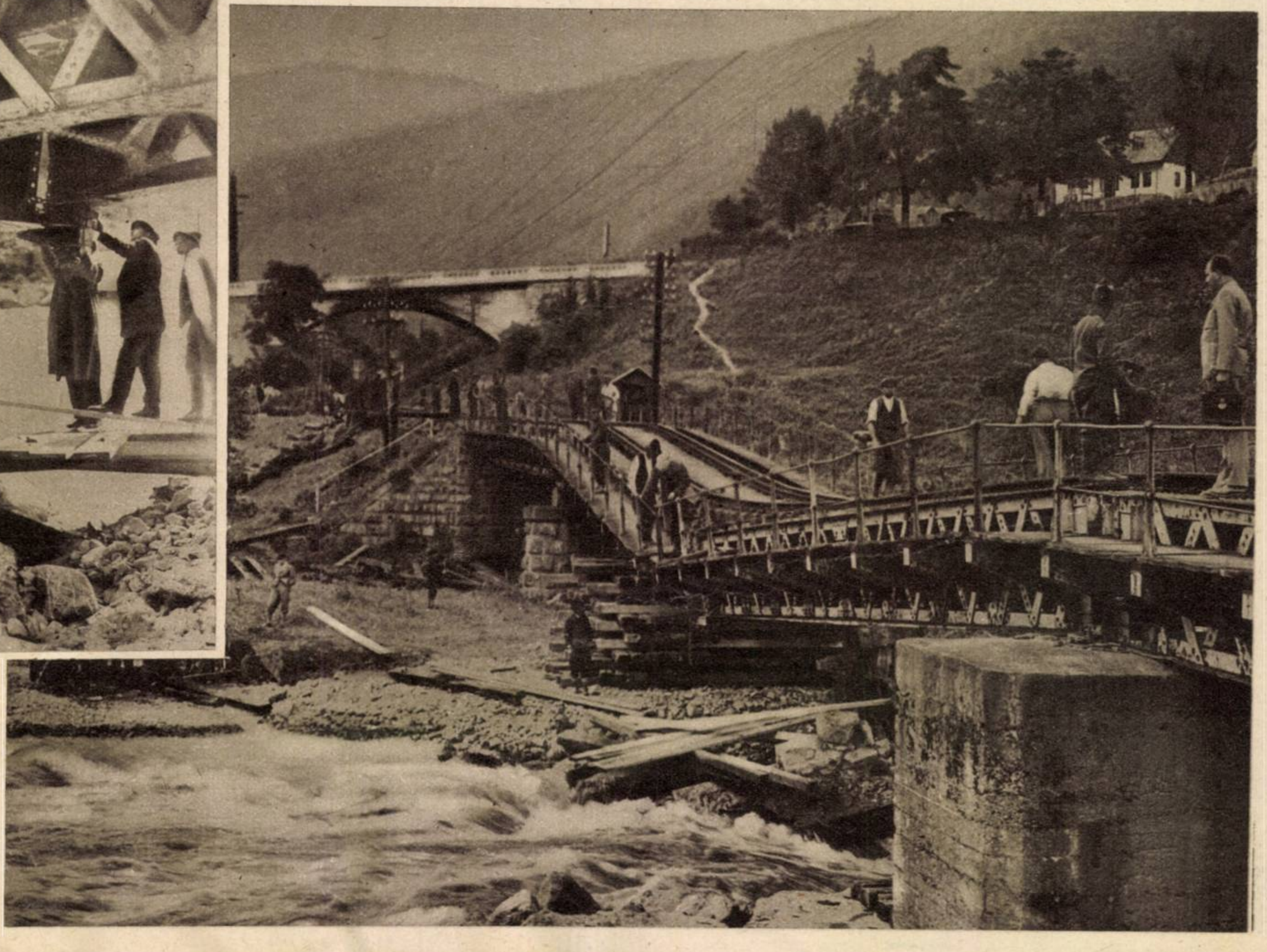
ONOMASTICA M. S. REGINEI MARIA

Luni 22 Iulie, în ziua Sf. Maria Magdalena, s'a sărbătorit onomastica M. S. Reginei. Cu acest prilej a avut loc un te-deum la biserica Domniţa Bălaşa, iar domnul Gh. Tătărăscu, preşedintele consiliului de miniştri, membrii guvernului şi ofiţerii superiori din garnizoană, au participat la festivitate.
In fotografia noastră, d. Tătărescu şi d. general Gorsky trec în revistă compania de onoare.

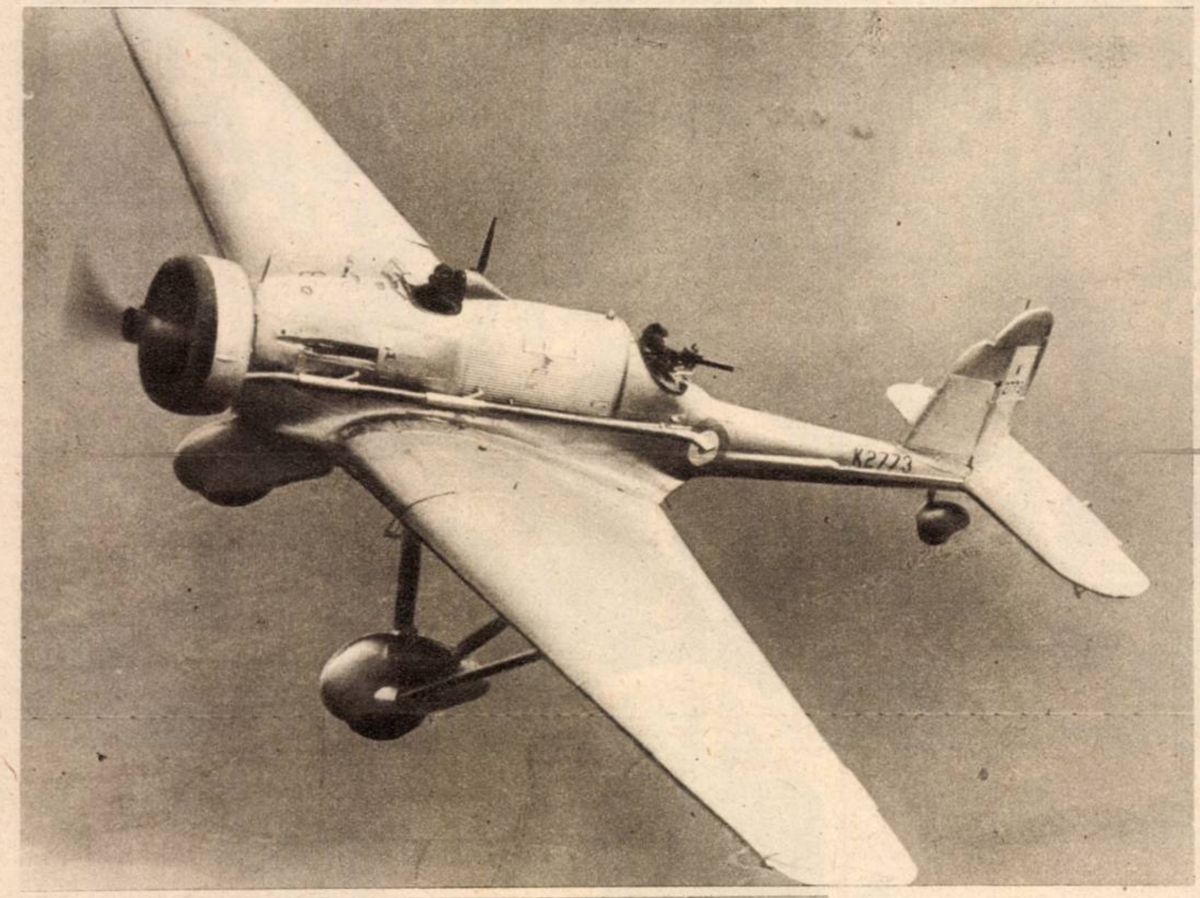
PODUL DELA VALEA LARGĂ S'A PRĂBUŞIT.

In urma ploilor, apele mari ale Prahovei, au determinat surparea unui picior al podului de cale ferată dela Valea Largă. Numai mulţumită norocului, ruperea podului s'a produs după ce un tren a trecut şi astfel n'au fost accidente.
In fotografiile noastre două aspecte ale podului frânt.

PERFECȚIONĂM ARTA DISTRUGERII !

Arma aviatică engleză a adoptat un nou tip de avion denumit „Handlay Page 47". E vorba de un aparat care poate folosi la mai multe scopuri și noutatea cea mai interesantă este trunchiul lui extrem de ingust. Aceasta s'a făcut spre a se da posibilitatea servantului mitralierei să-și mărească mult câmpul de observație.

Demonstrația flotei engleze se inchee cu o serbare.

In prezența familiei regale, flota britanică a făcut o demonstrație uriașe de artificii, încoronând astfel ultimele manevre. La serbare au asistat peste un milion de spectatori. Fotografia noastră arată spectacolul focurilor de artificii, văzut depe vasul-amiral „Nelson".

4.966 DE KILOMETRI IN 25 DE ORE !

Hidroavionul italian „Cant 50" cu doi piloți și un radiotelegrafist de bord a sburat fără escală din Monfalcone (Italia) până'n Africa Britanică de Vest, și parcurgând astfel distanța de 4.966 kilometri în mai puțin de 25 de ore. Ei au bătut astfel recordul francez al avionului „Croix de Sud" cu peste 600 kilometri.
In fotografia noastră, hidroavionul, sus în stânga căpitanul aviator Mario Stoppani, iar în dreapta cel de al doilea pilot, căpitanul aviator Babby Casimiro.

In renumita școală militară franceză Saint Cyr, fiecare promoție poartă numele unui ilustru dispărut. Anul acesta promoția se va numi „Alexandru al Jugoslaviei"
Noua promoție ascultă în genunchi cuvântarea comandantului.

Auto-sugestie în masse

Se cunoaște cazul Eleonorei Zugun din Cernăuți, despre care se spunea că are un medium neobicinuit, și că în jurul ei obiectele se deplasau și se mișcau prin aer. La Turnu-Măgurele, în ziua de 19 Iulie crt. fata Tudora Birjaru, în vârstă de 19 ani, originară din Ciuperceni, susținea că e victima unor fenomene analoage. Se plângea că obiectele îi cad in cap, că pietrele o lovesc și cuprinsă de spaimă s'a refugiat în biserică. Au fost foarte mulți din Turnu-Măgurele care să se sugestioneze de cele spuse de tânăra fată, și un public numeros a urmat-o în biserică. E curios că s'au găsit oameni care să susție c'ar fi văzut cu ochii cum pietrele porneau singure s'o lovească pe Tudora. Fără îndoială că fata e bolnavă de nervi, iar publicul ușor impresionabil.

Fata Tudora Birjaru și publicul care a însoțit-o până la comisariat, unde s'a încheiat un proces verbal.

Mulțimea întovărășind pe Tudora Birjaru dela biserică în oraș.

Tudora Birjaru și mama ei.

BĂTĂLIE CU PERNELE PE TERENUL DE TENIS DIN WIMBLEDON

După matchul dintre Henckel și Budge, pentru cupa Davis, pe care l-a câștigat americanul, urma să intre în joc Cramm, contra lui Allison. Din pricina unei ploi torențiale, jocul a fost amânat cu câteva zile. Terenul nefiind propice. Spectatorii veniți în ziua de 20 Iulie socotindu-se amăgiți, au fost atât de furioși, încât au aruncat toate pernele depe scaune pe teren.

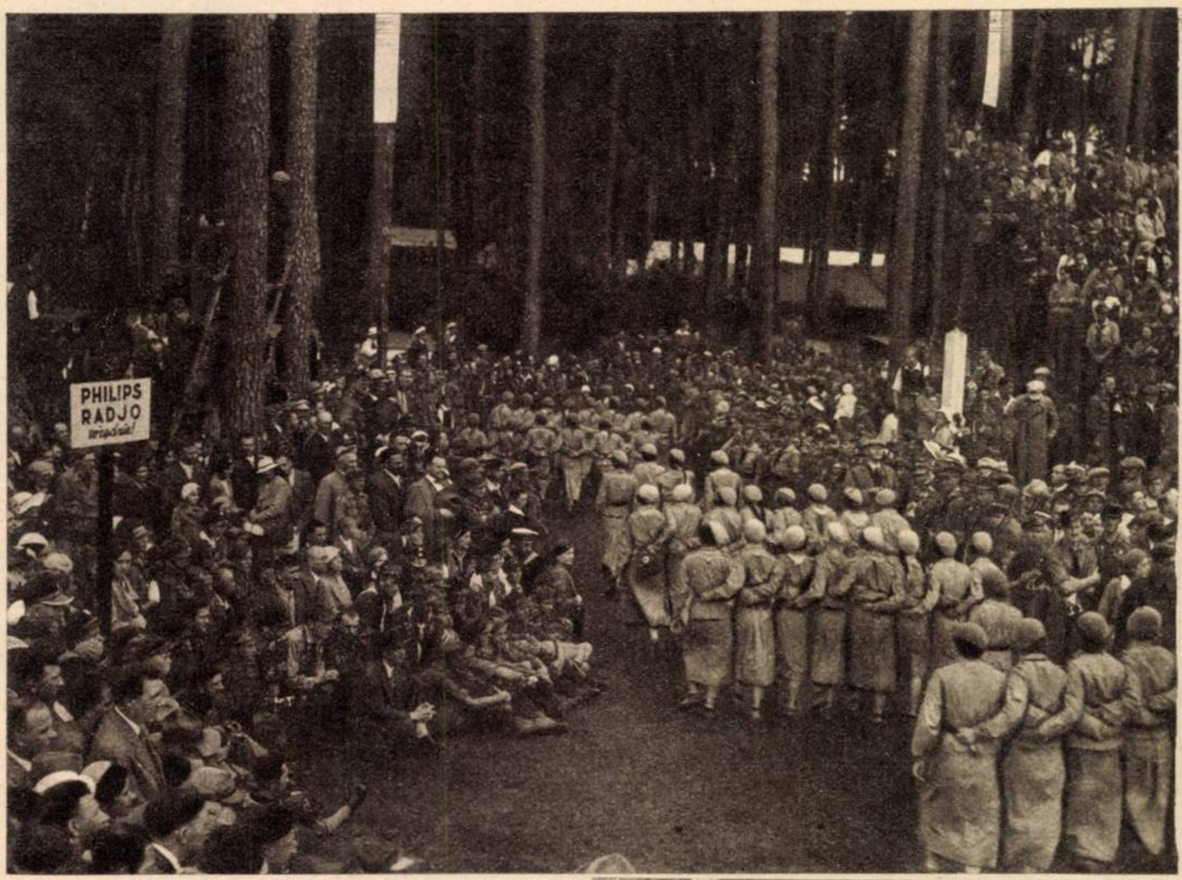
CORTEGIUL TRIUMFAL AL REGELUI ȚINTAȘILOR ENGLEZI

In fiecare an, în Anglia, se dispută titlul de „rege al țintașilor din Marea Britanie". Nu e vorba numai de un titlu, ci și de un premiu pe care îl oferă anual regele Angliei. In anul acesta, sergentul major French din regimentul de infanterie din Bisley, a fost declarat învingător, pentrucă din treisute puncte posibile, el a câștigat 289.
In fotografia noastră el este dus în triumf, prin localitatea Bisley.

A UNSPREZECEA ETAPĂ A „INCONJURULUI FRANȚEI" A FOST CÂȘTIGATĂ DE ROMAIN MAES

Favoritul belgian, Romain Maes, a învins în cea de a unsprezecea etapă a turului ciclist în jurul Franței, pe distanța Nissa-Cannes și astfel să-și mărească șansa în clasificația generală.
In fotografia noastră, „Miss Paris 1935" răsplătește pe învingător cu o sărutare, la sosirea în Cannes.

CONGRESUL MONDIAL AL BOY-SCOUTS-ILOR, IN POLONIA

La Varșovia are loc actualmente un congres mondial al cercetașilor. Jamboreea internațională din anul acesta, se ține în Polonia.

Publicăm două fotografii luate la acest congres. SUS: Detașamentele de scouts-girls defilează în fața președintelui de republică. STÂNGA: Comandantul boy-scouts-ilor Marei Britanii, dr. Malcolm Stoddard Scott (în stânga) stă de vorbă cu șeful delegației boy-scouts-ilor unguri, contele Teleky, fost președinte de consiliu.

DOI FII AI LUI MUSSOLINI PLEACĂ ÎN AFRICA

Cei doi fii mai mari ai lui Mussolini, cel de 18 ani, Vittorio și cel de 17, Bruno, s'au înrolat ca voluntari în armata italiană, care pleacă în Africa. Ei și-au luat de curând brevetele de piloți, iar Bruno Mussolini e cel mai tânăr sburător al Italiei.
In stânga, Vittorio, în dreapta, Bruno Mussolini.

UN NOU VAS PE APĂ: BARCA CU ARIPI

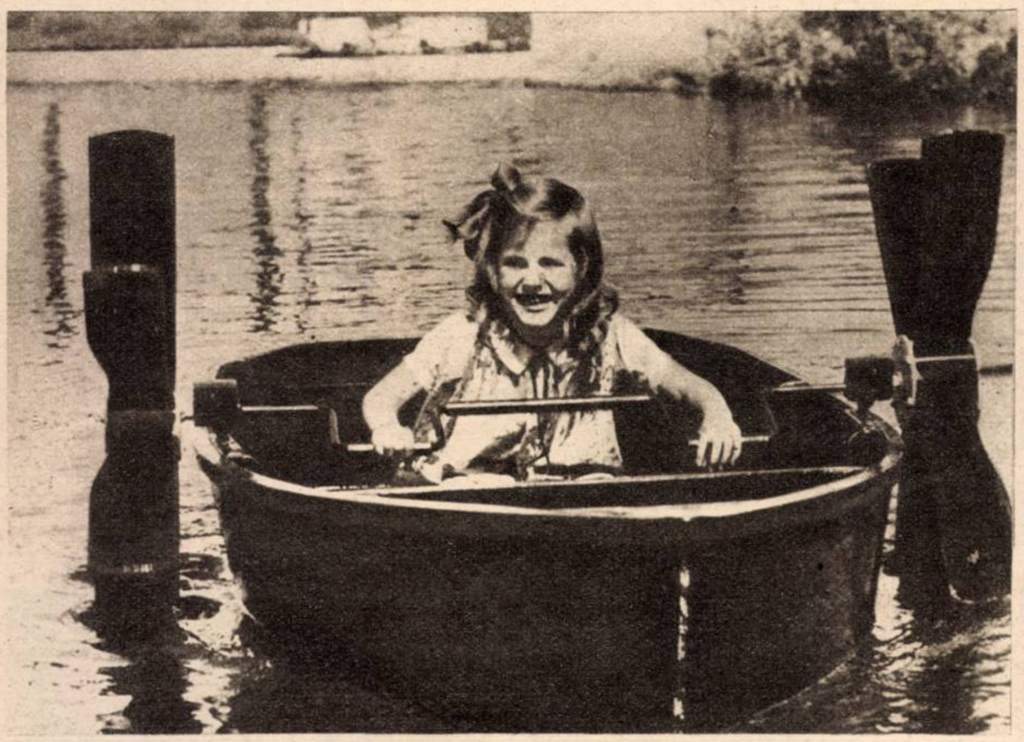
Această barcă de un gen nou, care este mișcată pe apă după dorință, mai repede sau mai încet, prin rotirea unor lopeți, care formează roate, a fost inventată de un american, Paul Larson, din Little Falls. Axa de oțel care leagă cele două roți cu aripi, poate fi învârtită cu ambele mâini de către conducătorul bărcii, cât de repede vrea.

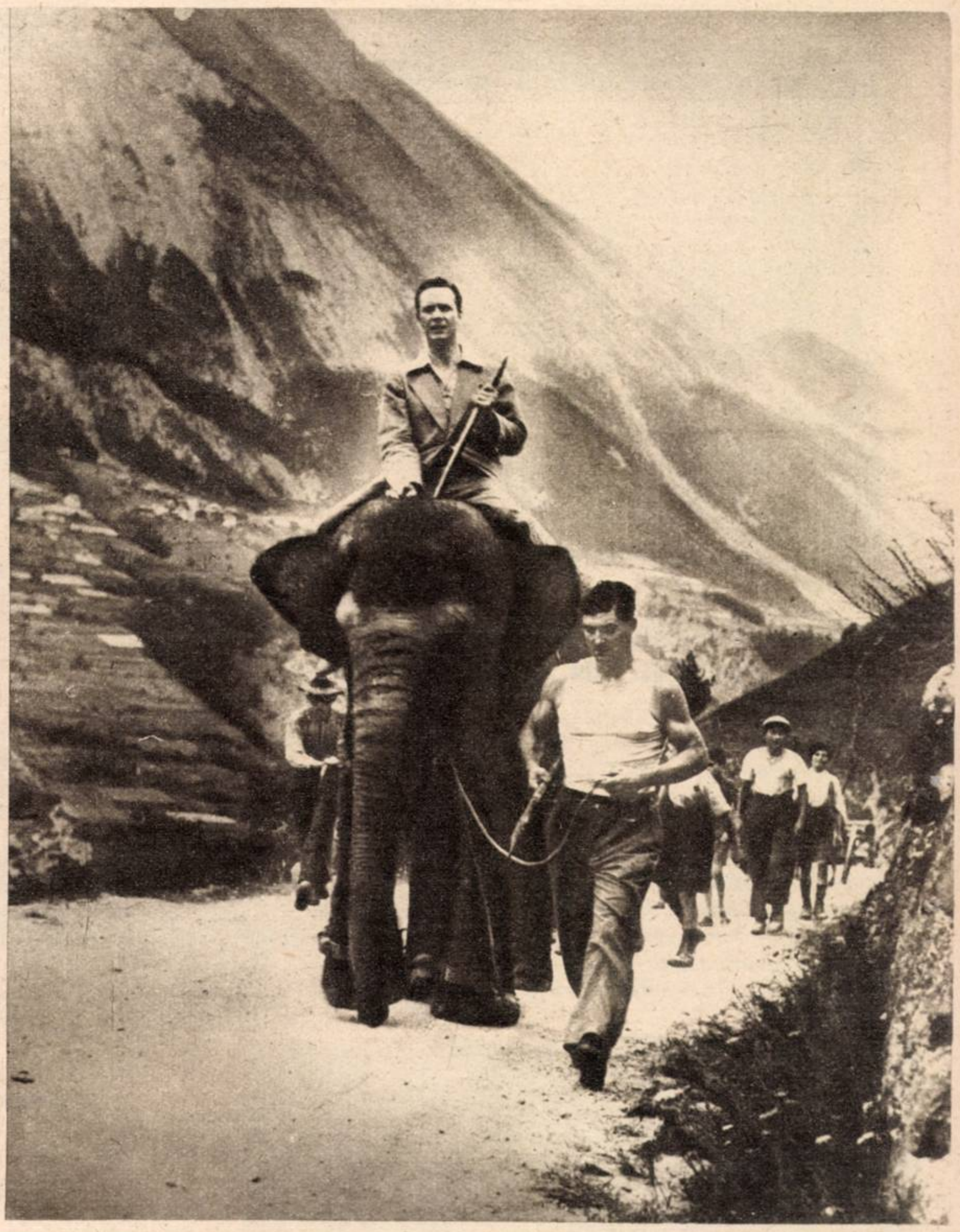
In fotografia noastră, fetița lui Larson, mica Ann, mână barca inventată de tatăl ei.

PE URMELE LUI HANNIBAL

Scriitorul american Richard Halliburten, si-a pus în gând să treacă Alpii pe același drum pe care l-a străbătut odinioară Hannibal, călare pe un elefant. Săptămâna trecută, scriitorul a plecat din adăpostul depe St. Bernard. Partea finală a drumului a fost cea mai grea, pentrucă elefantul „Dolly" nu mai voia să meargă mai departe, din pricină că nu e obicinuit cu aerul rărit depe culmi.

In fotografia noastră, domnul Richard Halliburten și elefantul „Dolly", trecând prin strâmtoarea St. Bernard.

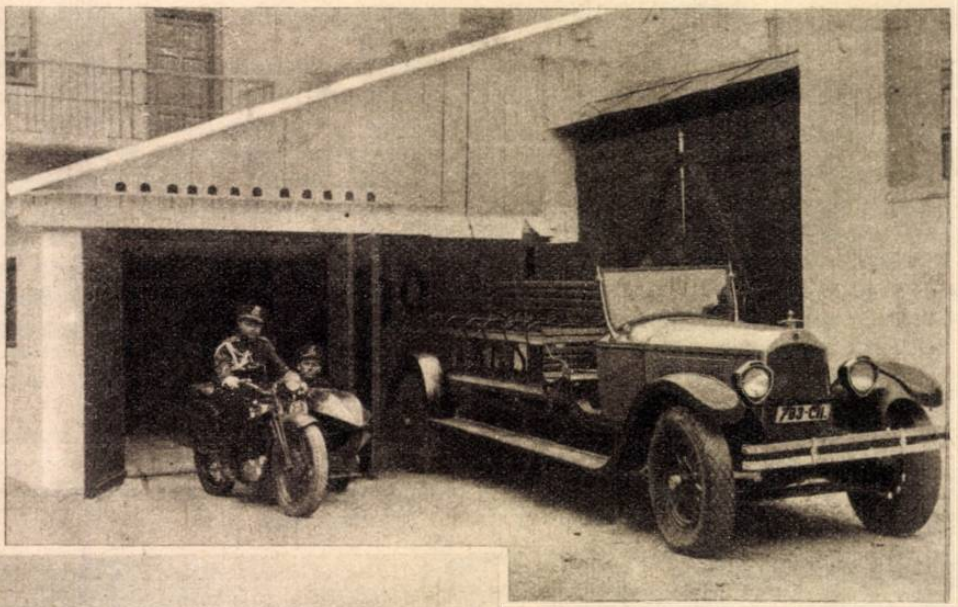

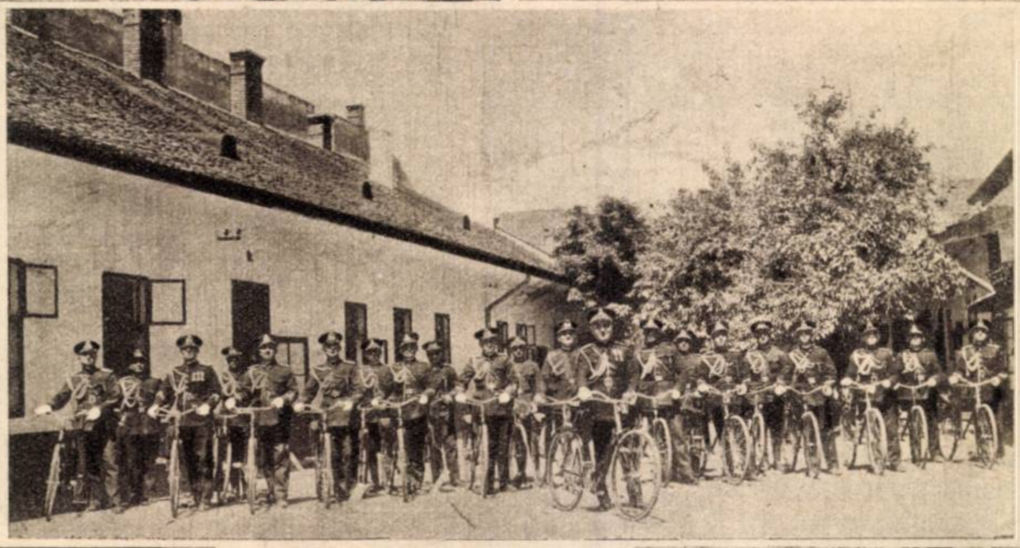
GENERALUL JOHNSON IȘI BATE JOC DE BANCHERI

Fostul conducător al organizației economice americane, National Recovery Administration, și-a bătut joc în mod public de bancherii americani, cari — dupăcum spune el — i-au sabotat programul de refacere. La o serbare s'a prezentat ca un bancher ruinat, cu haina ferfeliță, și pălăria turtită. Intrucât a fost creeatorul „vulturului albastru" simbolul refacerii, și-a luat acum titlul de „dresor de păsări". Este în această glumă un humor care nu poate fi apreciat decât de americani.

MODERNIZAREA POLIȚIEI DIN CLUJ

In primăvara anului acestuia, din inițiativa d-lui chestor Victor E. Pulca, s'au înființat în orașul Cluj o școală de dresaj pentru câinii polițiști, precum și o școală modernă de poliție pentru agenți. S'au format astfel un grup de polițiști cicliști și motocicliști, precum și polițiști carabinieri.

In cele trei fotografii pe care le publicăm se poate observa modul civilizat în care se prezintă astăzi poliția clujană.

ABSOLVENȚII ȘCOALEI PROFESIONALE P. T. T. DIN TIMIȘOARA

Ca în toți anii, un grup de 40 de tineri au absolvit școala profesională P. T. T. din Timișoara.

Fotografia noastră înfățișează pe absolvenți, având în mijlocul lor pe d, Mihail D. Ion, subdirector general P. T. T.; Inginer I. Schileru, directorul școalelor; Boboiceanu, inspector general și Pompiliu Ionescu, directorul personalului P. T. T.

PUII DE URS DOMESTICIȚI

In munții Tarcăului, din județul Neamț, Pepinierele Forestiere, făcându-se niște lucrări de plantație, lucrătorii au dat peste o ursoaică cu trei urși mici. Ursoaica a fugit, iar puii au fost luați de un pădurar. Crescând aci ei, astăzi, nu mai pleacă în pădure, deși sunt lăsați liberi. Pădurarul îi hrănește cu lapte, cu mămăligă și cu miere. Mai ales când li se dă miere, puii de urs sunt atât de cuminți, încât au putut fi chiar fotografiați.

(Foto A. Chevalier, Piatra Neamț).

Domnișoara Coca Morărescu, din str. Plantelor 62, București, arată în cele de mai jos cum se procedează spre a participa la interesantul concurs instituit de Casa Forvil.

Domnișoara Morărescu a primit dela o prietenă a sa, d-na Florica Niculescu, o scrisoare care avea pe plic un cupon No. 483.

D-șoara Morărescu s'a grăbit să cumpere o cutie de pudră „Forvil"; a restituit droghistului capacul metalic al cutiei și a primit în schimb un bon cum e cel din fotografia alăturată. A înscris pe bon numărul 483, ce-i fusese indicat de corespondenta sa și același număr l-a scris și pe cupoanele anexate bonului. A trimis cupoanele a, b, c și d la patru prietene, d-nele: Elena Petrescu, Lilliana Miclescu, Mariana Sterpu și Lolla Focșăneanu, comunicându-le numărul 483 și îndemnându-le să continue lanțul de bonuri Nr. 483. După ce va expedia și cuponul e, va trimite bonul iscălit, casei „Forvil", str. C. F. Robescu 26 (fost Mitropolitul Daniil), păstrându-și cotorul de control.

Dacă această serie va cuprinde numărul cel mai mare de bonuri, atunci, în toamna aceasta, când se va face împărțirea premiilor, de către casa „Forvil", d-șoara Morărescu și alte patru concurente cari au bonuri cu No. 483 vor putea câștiga o călătorie complet gratuită la Paris.

Forvil oferă 15 călătorii gratuite la Paris, Viena și Istanbul, câte cinci de fiecare lanț mai lung de bonuri.

Dacă n'ați primit încă o scrisoare cu un cupon al casei „Forvil", începeți d-voastră chiar azi un lanț de bonuri, cumpărând o cutie de pudră „Forvil" și restituind droghistului capacul metalic al cutiei.

Cei cari încep lanțurile de bonuri cele mai lungi primesc pe lângă călătoria gratuită la Paris, Viena sau Istanbul și parfumerii în valoare de 2000 lei.

N. B. — Bonul, după ce-ați detașat cupoanele, trimiteți-l completat casei „Forvil".

Bon No. 483

Am expediat

Cupon a) Elena Petrescu

Cupon b) Lilliana Miclescu

Cupon c) Mariana Sterpu

Cupon d) Lolla Focșăneanu

Cupon e)

Numele și adresa participantului

Coca Morărescu

Str. Plantelor 62.

Acest bon se trimete la adresa: „Forvil" Str. C. F. Robescu 26, (fost Mitropolitul Daniil) București I.

No. 483 Numărul de control (Se păstrează de către participantul la concurs)

Cuponul e Nr. Cumpărați pudra FORVIL și plecați gratuit la Paris

Procedați la fel și faceți o călătorie gratuită la Paris

VIAȚA și MOARTEA unei sărbători

„Sans-quilotte-ții": ea înarmată de războiu, el admirând-o. Gravură dela 10 August 1792.

SUB TEROARE ȘEDINȚA CONVENȚIUNII

PRIMARUL: „Consiliul general al comunei s'a bucurat împreună cu dv. de rezultatul curajului pe care l-a arătat poporul din Paris în ziua de 14 Iulie... O zi memorabilă pentru totdeauna în istoria lumii. Patusprezece Iulie! Te salutăm; tu ai pus prima peatră a edificiului libertății publice, tu ai arătat popoarelor cât e de slab despotismul când se ia la luptă cu oameni generoși cari au sentimentul libertății în inimă... și voi popoare ale pământului, care mai gemeți sub despotism, ce așteptați spre a imita pilda franceză? Ce așteptați ca să răsturnați Bastiliile voastre? Nu veți fi frați cu noi decât cu această condiție. Iar tu popor de negustori, englez feroce, care îndrăznești să te proclami liber și susții pe infamul Pitt în proiectul de a distruge libertatea prin corupție, n'avea nici o grije, n'o să isbutești. Oameni perfizi și corupți, curând nu veți mai sugruma libertatea; Francezii au hotărît să vă poarte o ură neîmpăcată; veți învăța să respectați un popor generos și demn de libertate".

Payan, agent național, ia cuvântul: „Legislatori! Astăzi e aniversarea acelei epoce memorabile pe vecie, însemnată prin deșteptarea unui popor mare care-și frânge cătușele și prin acte teribile, dar necesare ale dreptății sale. Noi n'am sărbătorit încă într'un chip demn pe copiii libertății, aniversarea acestei zile nepieritoare: în ajunul lui 14 Iulie 1793, un monstru a înfipt un pumnal în pieptul amicului și apărătorului poporului, a lui Marat... dar acest 14 Iulie va deștepta amintiri glorioase și scumpe: va însemna epoca fericită și strălucitoare a triumfului și a egalității. Invingători ai Bastiliei, aveți imitatori. Trupele republicei au sărbătorit ajunul lui 14 Iulie prin luarea Bruxellesului. La auzul acestor fapte mărețe, universul uimit trebue să se întrebe: cine este oare acest popor care-și dictează legile Europei înfricoșate, și care supune toate elementele puterii libertății?

Cine sunt acei cari au înfăptuit aceste minuni, cari au creat eroi într'un ținut unde nu se nășteau decât sclavi?... Legislatori, poporul care a dărâmat Bastilia, mai există: o parte alcătuește armatele victorioase; cealaltă parte este aci spre a susține opera voastră". **(Aplauze furtunoase).**

Comuna din Paris intră în sânul convențiunii în mijlocul aplauzelor.

Ședința dela 26 Messidor, anul II. (14 Iulie 1794).
Monitorul din 28 Mess. anul II.

SUB DIRERCTORAT IN 1793

SE spune că s'a celebrat aci sărbătoarea lui 14 Iulie. Ni se dau asigurări că această solemnitate ar fi fost foarte strălucită, dacă nu era frigul care domnește acum, și că nu lipsea nimic decât spectatorii.

(Le Courrier Français dela 15 Iulie 1795).

IN 1797

DEABIA s'a observat ieri la Paris c'a fost 14 Iulie, și fără sgomotul a cincizeci de lovituri de tun și frigătul vânzătorilor de ziare, cari dela 5 dimineața sculau strada cu amănuntele asupra sărbătoarei dela 14 Iulie, s'ar fi uitat că ziua asta este o aniversare memorabilă. Toate magazinele au fost deschise, lucrătorii erau în atelierele lor, și orice ar spune **„Redactorul"** oficial numărul spectatorilor la serbare a fost foarte mic.

(Courrier Republicain din 16 Iulie 1795).

IN 1798

ACEASTA serbare ar fi fost mai interesantă dacă Chalgrin **(arhitectul Directoratului, însărcinat cu organizarea serbării)**, de acord cu ministrul, ale cărui mijloace sunt adesea sub zelul său, ar fi ridicat în locul acestor coloane și acestor pavilioane fără importanță, un simulacru de Bastilie, care ar fi fost luată cu asalt. Așa vrea să se facă la Chartres. Onoare administrației din Chartres, de a fi avut această idee fericită, care ne-a făcut să regretăm de a n'o fi văzut la acei cari locuesc pe locul încă fumegând, unde a fost dărâmată Bastilia! Gândiți-vă ce senzație ar fi produs asediul acestei fortărețe, refăcută sub ochii acelora cari n'au văzut-o!

(Le Patriote Français, din 16 Iulie 1798).

Geniul revoluției, după un desen de Duprès.

IN TIMPUL CONSULATULUI IN 1800

SARBATOAREA din piața Concordiei a electrizat ieri toate sufletele. De dimineață stradele și piețele publice au fost acoperite de oameni de toate vârstele și de ambe sexe. S'a așteptat cu nerăbdare prezența generalului, primul consul, și entuziasmul cu care a fost întâmpinat, și strigătele de: **„Trăiască Bonaparte!"** sunt o dovadă de recunoștiință publică. Ordinea cea mai perfectă a domnit pretutindeni; nu s'a întâmplat nici cel mai mic accident.

(Raportul Prefecturii de poliție din 15 Iulie 1800).

In 1801

LA marea paradă dela 25 Messidor, primul consul a împărțit drapele diferitelor corpuri de trupă. Ofițerii și sub-ofițerii s'au adunat în cerc. Primul consul le-a spus: „Soldați, trebue să vă adunați totdeauna în jurul acestui drapel; jurați că nu va cădea în mâinile dușmanilor Republicei, și că de va fi nevoe veți muri cu toții spre a-l apăra". Soldații au repetat cu entuziasm: „Jurăm!"

(Journal des Debats din 17 Iulie 1801).

IN TIMPUL IMPERIULUI

AZI dimineață la orele 6, sărbătoarea lui 14 Iulie a fost anunțată cu o salvă de 30 de lovituri de tun. La ora 10 trupele au defilat în piața Carroussel și s'au așezat în linie, dealungul stradei, până la Invalides. Patru trăsuri ale Majestății Sale, dintre care una trasă cu opt cai și trei de șase cai, au străbătut grădina și au trecut pe podul care se desface, în mijlocul șirurilor formate de trupe. Guvernatorul dela Invalides a primit pe Majestatea Sa la intrare și a condus-o până la tribună. Cardinalul Legat a fost condus la Invalides în trăsura imperială. Astă seară, mare iluminație, concert la Tuilleries și focuri de artificii pe Podul Nou.

(Journal des Debats din 16 Iulie 1804).

IN 1805

. . . .

INVIERE IN 1880

„**R**EPUBLICA adoptă data de 14 Iulie ca zi de sărbătoare națională".

(Articol de lege di 30 Iunie 1880)

In anul acesta ziua de 14 Iulie a fost în Franța un prilej pentru manifestarea diferitelor atitudini politice. Demonstrațiile partidelor extremiste de dreapta și de stânga, n'au făcut decât să arate că marea mulțime se găsește incadrată în partidele democratice.
In stânga: frontul popular în piața Bastiliei.
Mijloc sus: Garda republicană străbătând Parisul.
Dreapta: „Crucile de foc", la Arcul de Triumf.

PRIMA ANIVERSARE A LUI 14 IULIE, VĂZUTĂ DE UN SCRIITOR DIN ZILELE NOASTRE

E vorba de 14 Iulie 1790, de sărbătoarea Federației. Acest 14 Iulie, poate mai mult încă decât celălalt, se cuvine să-l onorăm... Sărbătoarea Federației, poate cea mai importantă zi a revoluției, prin urmările sale, n'are decât o popularitate slabă. Se vorbește zilnic de luarea Bastiliei, de 10 August, de 9 Thermidor, de 18 Brumaire, foarte puțin de 14 Iulie 1790. Să îndrăznim să spunem motivul adevărat: această zi nu este o lovitură a forței. Ar însemna să proclamăm odată mai mult voința noastră de a ne libera de această religie tenace a violenței, dacă am onora în special această zi mare... Părinții noștri, în ziua aceasta, nu afirmau numai adânca coeziune a patriei noastre, dădeau în același timp grupării care se numește Franța, o semnificație nouă.

Până'n ziua aceasta a fost politica regilor cucerirea, tratatele, căsătoriile, succesiunile, cumpărările care au constituit dealungul secolelor Franța... Incepând dela 14 Iulie 1790, toate orașele, toate provinciile regatului au fost franceze, printr'un act al voinței libere, exprimat liber. Franța a fost constituită prin adeziune spontană a locuitorilor săi și prin jurămintele reciproce pe care și le-au făcut.

(Julien Benda, Le Figaro din 14 Iulie 1918).

14 IULIE 1914

O MANȘETĂ DE ZIAR:

PARADA lui 14 Iulie a fost anul acesta mai puțin strălucită, dar totodată o manifestație mai războinică, în care se arăta voința noastră de a fi tari.

(Le Journal din 15 Iulie 1914).

UN DISCURS AL LUI POINCARÉ

DOMNILOR,

LEGEA din 15 Aprilie 1914 a prevăzut formația de trei regimente noi de geniu și de cinci regimente de artilerie grea. Aceste unități sunt astăzi constituite și am plăcuta datorie de a le încredința drapelele și stindardele care le-au fost sorocite. Intrucât n'a existat nici un regiment de artilerie grea până la ultima lege a cadrelor, stindardele celor cari s'au creat acum n'au putut avea inscripțiuni de lupte. Dar dacă vreodată țara ar trebui să-și apere onoarea sau siguranța, regimentele de artilerie grea vor participa dârze la operațiile trupelor de campanie și se vor arăta demne de reputația glorioasă a artileriei franceze.

(Raymond Poincaré, discursul ținut după parada din 14 Iulie 1914).

E CALD...

VREMEA frumoasă și căldura mare au adus mari pagube matineurilor gratuite oferite de orașul Paris... Obicinuiții acestor matineuri speciale au fost în număr mai mic decât anii precedenți și în nici o sală, afară de Operă, nu s'a întrunit maximum de intrări.

(Le Journal din 15 Iulie 1914).

NIMIC NOU...

EI? Da, asemănătoare întru totul celor precedente, adică banală, banală!

(l'Humanité din 15 Iulie 1914).

Noua clădire a Prefecturii de Poliție din Capitală

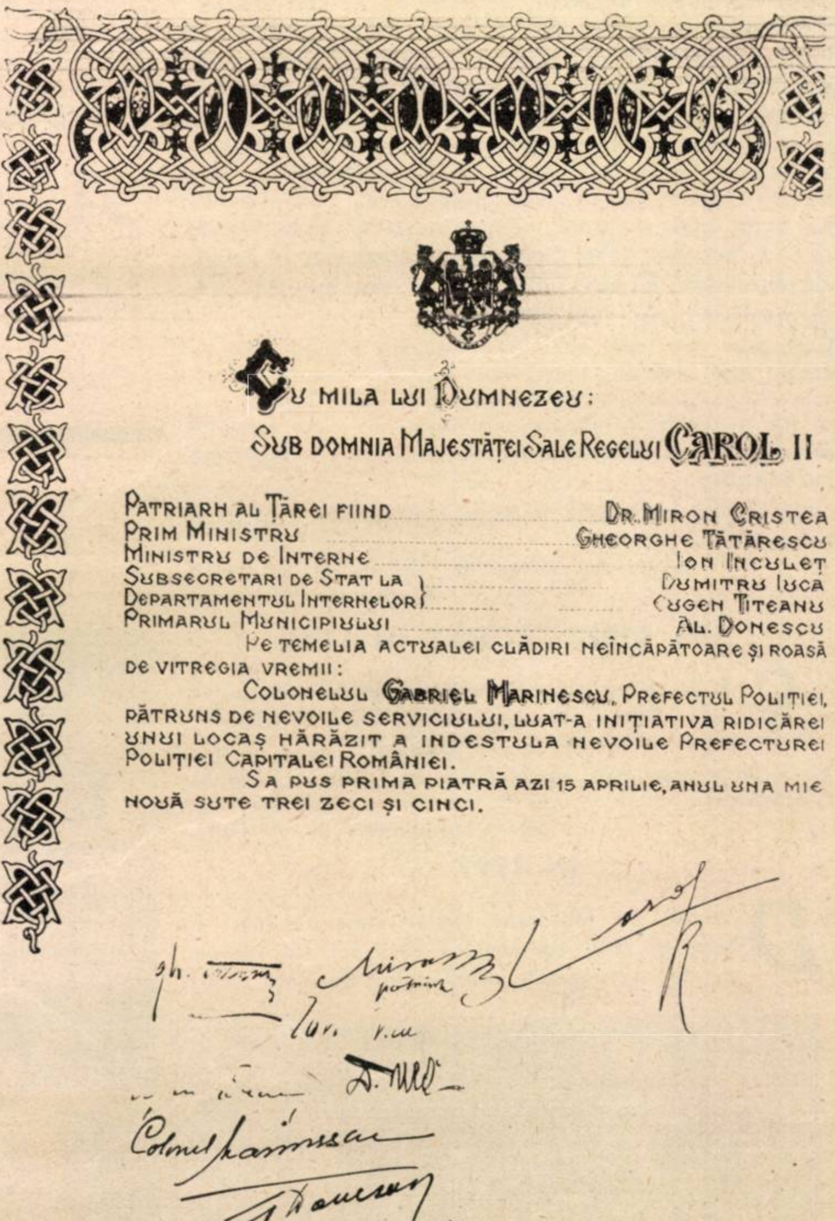
In București e clădește cu înfrigurare un palat corespunzător pentru adăpostirea serviciilor Prefecturii Poliției. Lucrările sunt înaintate, întrucât munca nu încetează zi și noapte. In clădirea din față sunt gata două etaje, iar în cea din spate, patru. Actualmente se lucrează la planșeul general de beton, care va cuprinde și clădirea veche și va unifica câteși trele aripi.

In aripa din spate, în parterre s'au și mutat diferitele servicii: brigada mandatelor, comisarii de siguranță, etc.

Dacă lucrările vor continua în același ritm, cel mai târziu în Decembrie vastul palat va putea fi terminat, astfel se va face inaugurarea înainte de Crăciun.

Săptămâna trecută, în temelia noului palat al Prefecturii, s'a zidit actul de fundație al grandioasei clădiri. Reproducem o fotografie depe acest act. El a fost semnat atât de Suveran, cât și de Patriarhul Doctor Miron Cristea. Figurează deasemenea numele domnului Gheorghe Tătărăscu, președintele consiliului de miniștri; Inculeț, ministru de interne: Eugen Titeanu, subsecretar de stat la interne, etc. etc.

In viitorul palat al Prefecturii Poliției, vor fi concentrate diferitele servicii pendinte de această instituție, și care astăzi se găsesc răspândite în numeroase imobile particulare. In acest fel se va realiza o economie de circa 2.000.000 lei anual, sumă ce reprezintă chiria ce se plătește azi pentru imobilele în care funcționează aceste servicii.

Cu mila lui Dumnezeu:
Sub domnia Majestății Sale Regelui CAROL II

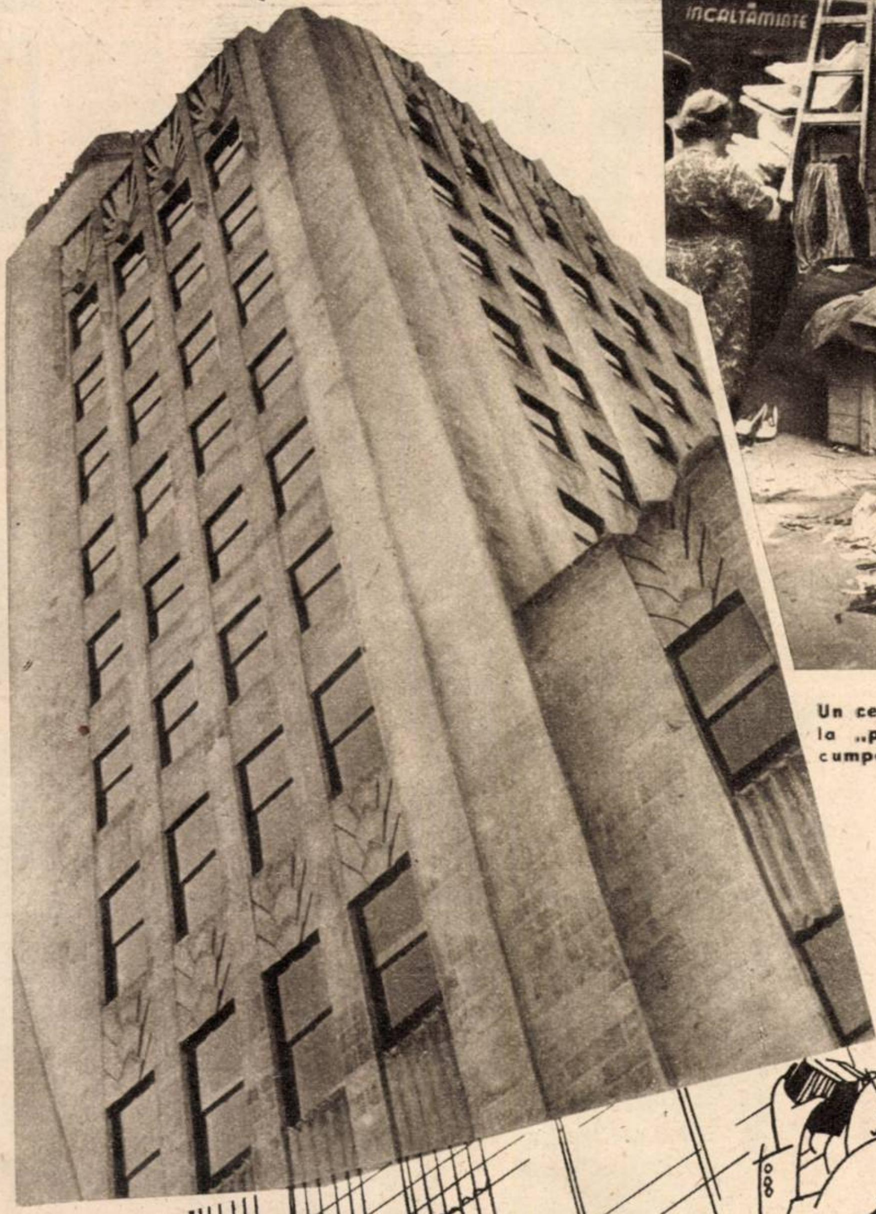
Patriarh al Țărei fiind .... Dr. Miron Cristea
Prim Ministru .... Gheorghe Tătărescu
Ministru de Interne .... Ion Inculeț
Subsecretari de Stat la Departamentul Internelor .... Dumitru Iuca, Eugen Titeanu
Primarul Municipiului .... Al. Donescu

Pe temelia actualei clădiri neîncăpătoare și roasă de vitregia vremii:

Colonelul Gabriel Marinescu, Prefectul Poliției, pătruns de nevoile serviciului, luat-a inițiativa ridicărei unui locaș hărăzit a îndestula nevoile Prefecturei Poliției Capitalei României.

S'a pus prima piatră azi 15 Aprilie, anul una mie nouă sute trei zeci și cinci.

Actul de fundație zidit la temelia palatului Prefecturii Poliției Capitalei.

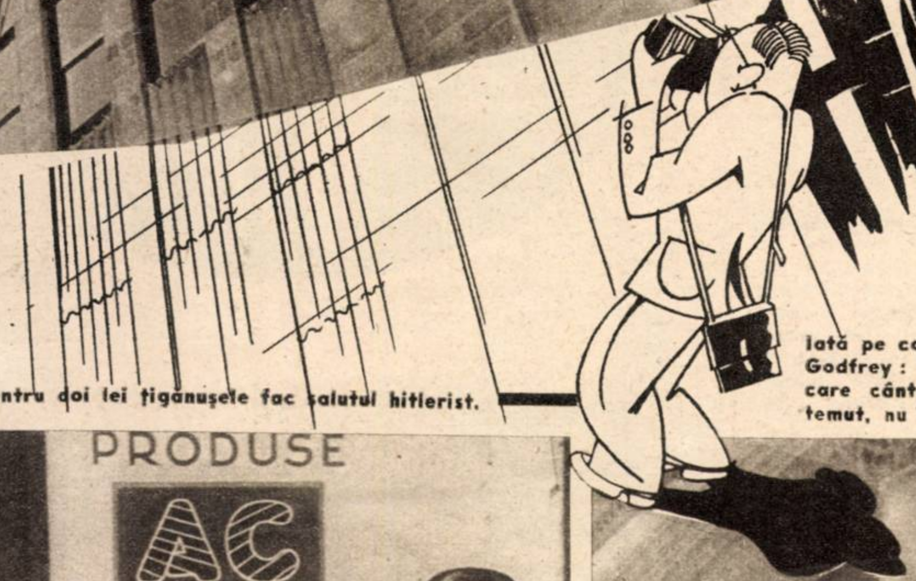
Un ceas de liniște, într'o după amiază de vară, la „piață". Lăzi și gunoaie din belșug, dar cumpărători, de fel.

Intre țigani și țigani există mari deosebiri. Iată aci câțiva lăieți dintre cei mai primitivi. Nu sunt figuranți din „Trovatore" de Verdi.

Text și fotografii de Lieselott Wilhelmy.

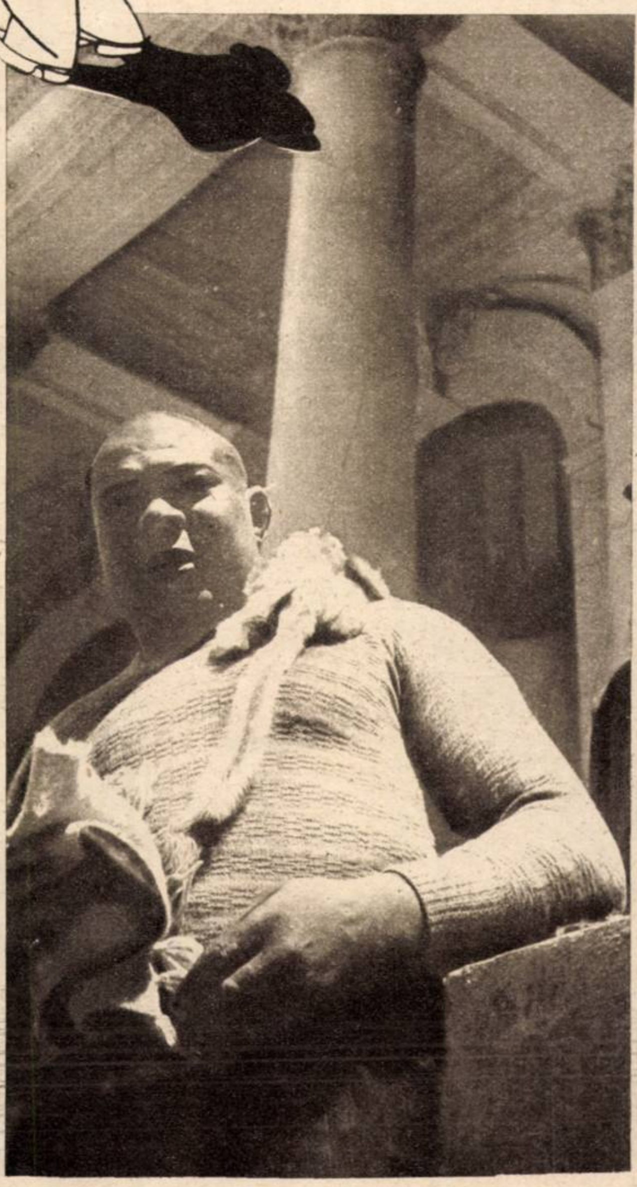
HOINĂRIND
CU APARATUL FOTOGRAFIC
PRIN BUCUREȘTI

Pentru doi lei țigănușele fac salutul hitlerist.

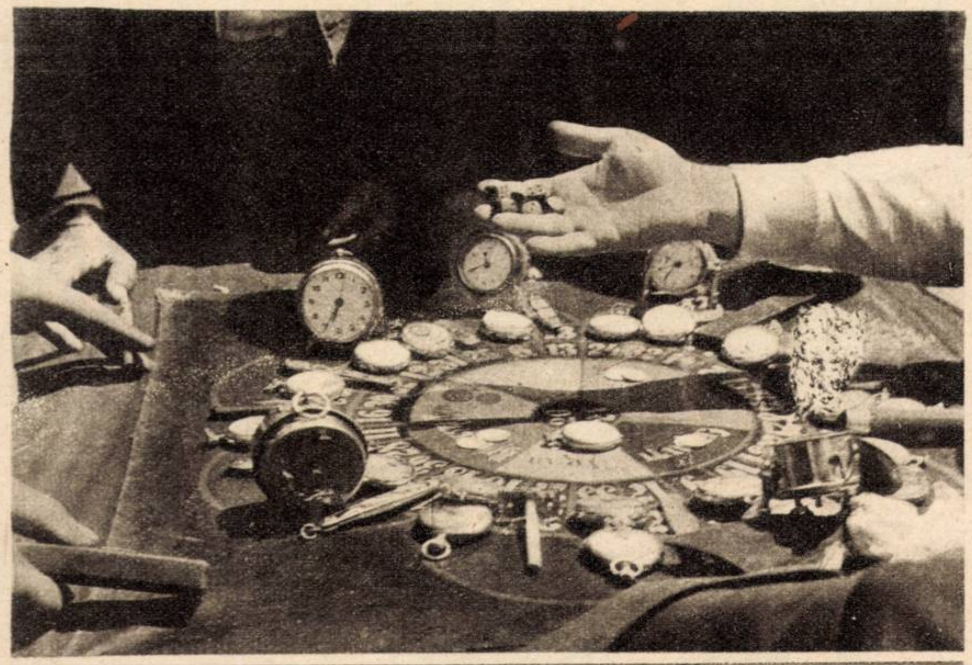

Iată pe campionul boxeur, negrul George Godfrey: un lungan înalt de 1,90 m., și care cântărește 125 de kilograme. E de temut, nu?

Oră de melancolie la „Taica Lazăr".

Oamenii mărunți nu se duc la Monte Carlo. Iată, ei pot găsi gata jocul unde se câștigă ceasornice, aparate de radio, bricege și tot felul de mărunțișuri. Și totuși domnește aci o enervare la fel cu cea din Sporting Club, la Monte-Carlo.

Tip de frumusețe serioasă.

Insfârșit un client mai de Doamne ajută

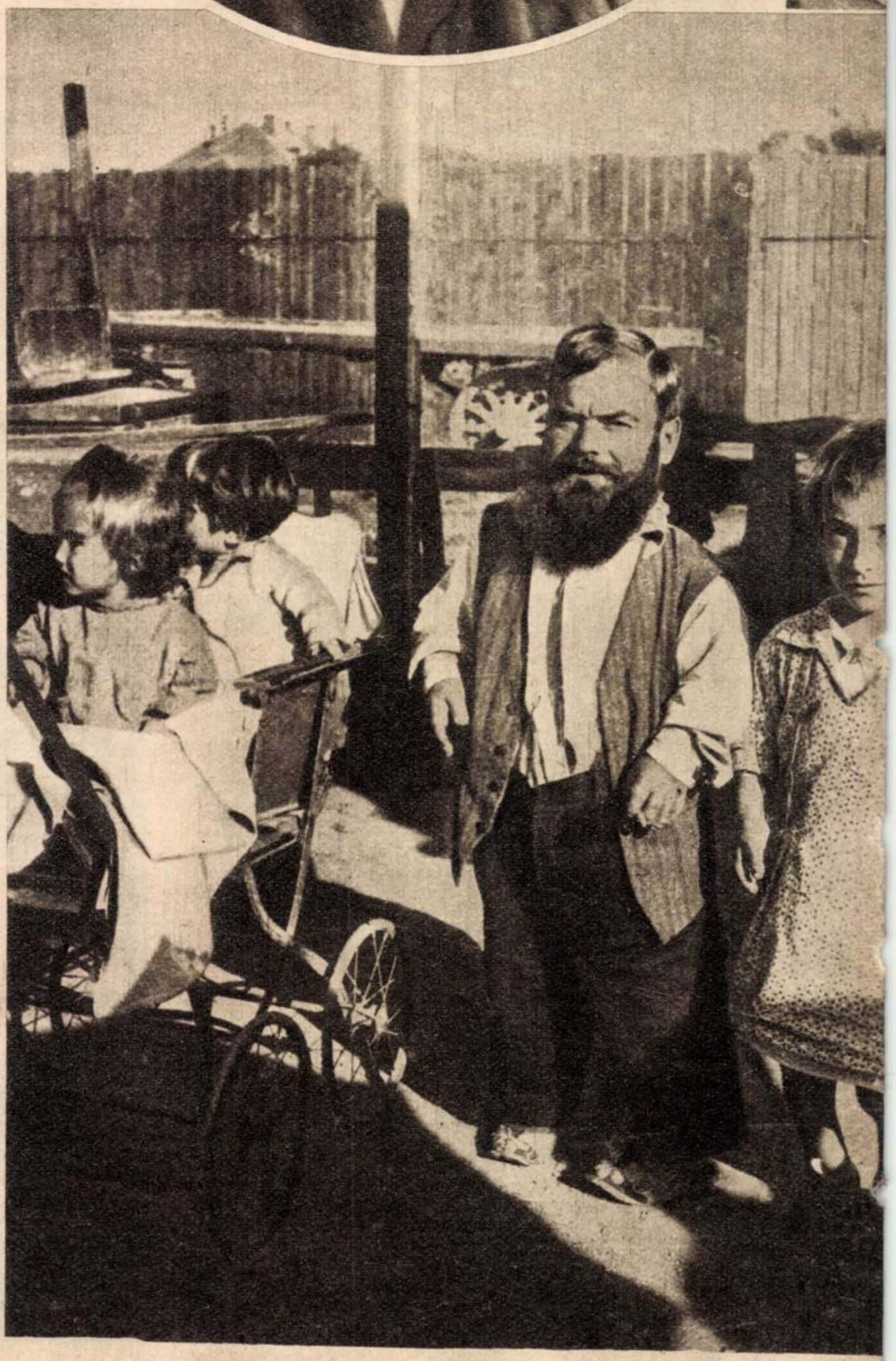

La Moși: precupeața cu taraba în cap și umbrela în mână, caută locul unde să se stabilească.

Firma fioroasă și pestriță tot odată a unei panorame la Moși: tânărul marinar își ține îmbrățișată iubita, jumătate femee, jumătate pește. Dar zadarnic îl atrage sirena, marinarul asemenea lui Ulysse s'a legat de un palmier înloc de catart, ca să nu cadă pradă ispitei. Alături: femeea-păianjen Și „tot ce-i afară zugrăvit înăuntru viu și natural" țipă în gura mare patronii: „Poftiți, intrați domnilor!"

Iată maimuța pitică pe care boxeurul Godfrey a adus-o din California. Un nimic pe o gheată numărul 49.

